

scritturegiovani 2006

Cristiano Cavina - Il Casablanca
Kirsten Fuchs - ... dass ich dich liebe
Gaute Heivoll - Doktor Gordeau
Aneirin Karadog - Casablanca
Ana Prieto Nadal - Todo un Humphrey

34°03'N_6°50'O

33°36'N_7°37'O

36°30'N_11°15'O

Ca sAbLA Nca

Casablanca: grazie a Hollywood, Casablanca è nel nostro immaginario la città simbolo dell'Africa fascinosa e meticcia, il tiepido porto per chi fugge dal cielo plumbeo dell'occidente, il luogo in cui le identità si incontrano, si confondono, si perdono. Casablanca è oggi la seconda metropoli del Nord Africa, la sintesi delle contraddizioni, dei problemi irrisolti, degli splendori e delle miserie di tutto il Maghreb, la città in cui le pulsioni del sud verso il nord del mondo si intrecciano e si incontrano.

Abbiamo chiesto a Cristiano Cavina, Kirsten Fuchs, Gaute Heivoll, Aneirin Karadog e Ana Prieto Nadal, gli autori di Scritture Giovani 2006, di "visitare" questa misteriosa città africana. E Casablanca sarà dunque quest'anno a Hay-on-Wye, a Molde, a Mantova e a Berlino, nei quattro ormai tradizionali appuntamenti del progetto dedicato all'incontro con i giovani scrittori europei.

Con Scritture Giovani Festivaletteratura e i festival partner - The Guardian Hay Festival, Bjørnsonfestivalen Molde og Nerset e internationales literaturfestival berlin -, insieme a illycaffè, proseguono nell'opera di scoperta e di promozione dei talenti emergenti nel panorama letterario europeo avviata cinque anni fa. E come già l'anno scorso, insieme agli autori provenienti dai paesi dei festival, Scritture Giovani offre spazio a un autore di diversa espressione linguistica - la spagnola Ana Prieto Nadal - per dare maggiore ampiezza allo spettro delle proposte e delle identità culturali.

Casablanca: thanks to Hollywood we imagine the city of Casablanca as the symbol of an alluring and hybrid Africa, a warm port for those escaping from the leaden skies of the West, a place where identities meet, merge and are lost. Nowadays Casablanca is the second largest metropolis in North Africa, an emblem of the contradictions, unresolved problems, splendour and poverty of the whole of the Maghreb. It is the city where the driving forces of the south towards the north of the world blend and assemble.

We asked Cristiano Cavina, Kirsten Fuchs, Gaute Heivoll, Aneirin Karadog and Ana Prieto Nadal, the authors of Scritture Giovani 2006, to "visit" this mysterious African city. Casablanca will therefore be present at Hay-on-Wye, Molde, Mantua and Berlin during the four by now consolidated appointments set aside for young European writers.

Through Scritture Giovani, Festivaletteratura and its festival partners, The Guardian Hay Festival, Bjørnsonfestivalen Molde og Nerset and internationales literaturfestival berlin, with illycaffè, are for the fifth year continuing their discovery and promotion of emerging talent on the European literary scene. Like last year, together with the authors from the festival countries, Scritture Giovani is also offering hospitality to an author from a different language – the Spanish writer Ana Prieto Nadal – to add greater breadth and cultural identity.

Casablanca: dank Hollywood ist die Stadt in unserer Imagination ein Symbol für das faszinierende Afrika mit seinem Rassengemisch, der warme Hafen für alle, die dem bleiernen Himmel Westeuropas entfliehen, der Ort, an dem sich Identitäten begegnen, verwischen, verlieren. Casablanca ist heute die zweitgrößte Metropole Nordafrikas, eine Zusammenschau von Widersprüchen, ungelösten Problemen, Glanz und Elend des gesamten Maghreb, die Stadt, in der die von Süd nach Nord ausgehenden Impulse sich verschränken und zusammenfinden.

Wir haben die Autoren von Scritture Giovani 2006 – Cristiano Cavina, Kirsten Fuchs, Gaute Heivoll, Aneirin Karadog und Ana Prieto Nadal – aufgefordert, diese geheimnisvolle afrikanische Stadt zu „besuchen“. Und deshalb wird dieses Jahr in Hay-on-Wye, in Molde, in Mantua und in Berlin bei den inzwischen schon traditionellen Verabredungen mit dem Projekt, das der Begegnung zwischen jungen europäischen Schriftstellern gewidmet ist, auch Casablanca zu verorten sein.

Mit Scritture Giovani führen Festivaletteratura und die am Projekt beteiligten Festivals – The Guardian Hay Festival, Bjørnsonfestivalen Molde og Nerset und das internationale literaturfestival berlin – gemeinsam mit illycaffè ihre vor fünf Jahren auf den Weg gebrachte Entdeckung und Förderung junger Talente im Panorama der europäischen Literatur fort. Und wie schon im Vorjahr bietet Scritture Giovani neben den Autoren aus den Partnerländern der Festivals auch noch einem anderssprachigen Gast Raum – der Spanierin Ana Prieto Nadal –, um das Spektrum der Vorschläge und der kulturellen Identitäten noch zu erweitern.

Casablanca: Takket være Hollywood er Casablanca i vår forestillingsverden blitt byen som symboliserer det fascinerende og mangfoldige Afrika, den lune havnen for den som flykter fra en blygrå himmel i vest, stedet hvor identiteter møtes, blandes, går tapt. Casablanca er i dag den nest største metropolen i Nord-Afrika, selve syntesen av motsigelser, av uløste problemer, av all prakten og all elendigheten i hele Maghreb, byen hvor verdens strømninger, på vei fra syd mot nord, møtes og flettes i hverandre.

Vi har bedt Cristiano Cavina, Kirsten Fuchs, Gaute Heivoll, Aneirin Karadog og Ana Prieto Nadal, deltagere i Scritture Giovani 2006, om å avlegge denne hemmelighetsfulle afrikanske byen "et besøk". Og Casablanca er altså hva det i år skal bli, i Haye-on-Wye, i Molde, i Mantova og i Berlin, på de fire etter hvert tradisjonelle møtestedene for dette prosjektet der unge europeiske forfattere treffes.

Med Scritture Giovani vil Festivaletteratura - og festivalpartnerne The Guardian Hay Festival, Bjørnsonfestivalen Molde og Nerset og internationales literaturfestival berlin - sammen med illycaffé, fortsette sitt virke som oppdager og formidler av talenter på den europeiske litterære arenaen, et virke som ble påbegynt for fem år siden. Og i år som i fjor byr Scritture Giovani plass, side om side med forfatterne fra festivallandene, til en forfatter med et annet språklig uttrykk - spanske Ana Prieto Nadal - for å skape større bredde i spekteret av tekstlige bidrag og kulturelle identiteter.

Italiano

Cristiano Cavina - Il Casablanca	7
Kirsten Fuchs - ... che ti amo (traduzione di Nadia Paladini)	17
Gaute Heivoll - Il dottor Gordeau (traduzione di Giovanna Paterniti)	25
Aneirin Karadog - Casablanca (traduzione di Laura Cangemi)	37
Ana Prieto Nadal - Un vero Humphrey (traduzione di Lucia Fochi)	43

English

Cristiano Cavina - The Casablanca (translation by Isobel Butters)	53
Kirsten Fuchs - ... that I love you (translation by Ian Harvey)	63
Gaute Heivoll - Dr Gordeau (translation by Don Bartlett)	71
Aneirin Karadog - Casablanca	83
Ana Prieto Nadal - A real Bogart (translation by Tara Sheridan)	89

Deutsch

Cristiano Cavina - Das Casablanca (Übersetzung von Martina Kempfer)	97
Kirsten Fuchs - ... dass ich dich liebe	109
Gaute Heivoll - Doktor Gordeau (Übersetzung von Paul Berf)	117
Aneirin Karadog - Casablanca (Übersetzung von Christiane Wagler)	129
Ana Prieto Nadal - Ein echter Humphrey (Übersetzung von Marianne Gareis)	135

Norsk

Cristiano Cavina - Casablanca (oversettelse ved Tommy Watz)	145
Kirsten Fuchs - ... at jeg elsker deg (oversettelse ved Ute Neumann)	155
Gaute Heivoll - Doktor Gordeau	163
Aneirin Karadog - Casablanca (oversettelse ved Tone Bull)	173
Ana Prieto Nadal - En virkelig Humphrey (oversettelse ved Kai Swensen)	179

Español

Ana Prieto Nadal - Todo un Humphrey	189
Scritture Giovani 2006: gli autori / the authors / Autoren / forfatterne	198
Che cos'è Scritture Giovani? What is Scritture Giovani? Was ist Scritture Giovani?	208
Hva er Scritture Giovani?	

Cristiano Cavina

Il Casablanca	7
The Casablanca (translation by Isobel Butters)	53
Das Casablanca (Übersetzung von Martina Kempfer)	97
Casablanca (oversettelse ved Tommy Watz)	145

Kirsten Fuchs

... che ti amo (traduzione di Nadia Paladini)	17
... that I love you (translation by Ian Harvey)	63
... dass ich dich liebe	109
... at jeg elsker deg (oversettelse ved Ute Neumann)	155

Gaute Heivoll

Il dottor Gordeau (traduzione di Giovanna Paterniti)	25
Dr Gordeau (translation by Don Bartlett)	71
Doktor Gordeau (Übersetzung von Paul Berf)	117
Doktor Gordeau	163

Aneirin Karadog

Casablanca (traduzione di Laura Cangemi)	37
Casablanca	83
Casablanca (Übersetzung von Christiane Wagler)	129
Casablanca (oversettelse ved Tone Bull)	173

Ana Prieto Nadal

Un vero Humphrey (traduzione di Lucia Fochi)	43
A real Bogart (translation by Tara Sheridan)	89
Ein echter Humphrey (Übersetzung von Marianne Gareis)	135
En virkelig Humphrey (oversettelse ved Kai Swensen)	179
Todo un Humphrey	189

Cristiano Cavina Il Casablanca

Kirsten Fuchs ... che ti amo
Gaute Heivoll Il dottor Gordeau
Aneirin Karadog Casablanca
Ana Prieto Nadal Un vero Humphrey

36°17'N 5°34'O

34°03'N 6°50'O

33°36'N 7°37'O

CasAbLAnCa

Cristiano Cavina

IL CASABLANCA

I nostri nonni avevano fatto la guerra, e ne andavano fieri. Ne parlavano tutto il giorno, seduti sotto la magnolia di fronte alla lavandaia Ferrini, e sottolineavano le azioni più ardite mulinando in aria i bastoni da passeggio, come per scacciare delle mosche fastidiose. Siccome non a tutti era toccata la fortuna di un Duce che ti spediva a spezzare le reni a destra e a sinistra, noi ci arrangiavamo come potevamo, azzuffandoci sulla pista da ballo del Casablanca di Borgo Nero, dove andavamo in massa ogni sabato sera, per sniffare il popper, fare colpo sulle ragazze e passare il tempo. Allora mi sembrava divertente.

Il Casablanca era una discoteca doubleface, come certi giubbotti invernali confezionati in Polonia che mio zio Palota vendeva di contrabbando in Italia.

Il martedì e il venerdì era una normale balera, dove i più prestigiosi complessi della Romagna occidentale suonavano liscio; dall'ensemble di Renzo il Rosso all'orchestra Castellina-Pasi, a cui facevano eseguire fino allo sfinitimento la sigla di Lupin, hit del maestro Castellina composto nel 1981.

A volte i musicisti piombavano dal palco svenuti sopra una foresta di braccia alzate da cui venivano accompagnati fuori come eroi morti in battaglia.

Spesso il martedì o il venerdì in cartellone c'era Bruno La Roccia con la sua Band. Suonava un sax tenore con i tasti magici che non si impigliavano mai nella sua barba nera lunga fino all'ombelico.

Il giovedì, invece, al Casablanca si svolgevano le selezioni per 'Il Pavone d'Oro', concorso canoro sponsorizzato dalla Banca Popolare di Ravenna che veniva poi vinto puntualmente dal figlio di qualche industriale di Faenza.

I vincitori del 'Pavone d'Oro' erano sfuggenti.

Li vedevi sul palco giusto il tempo di una canzone, e poi ne risentivi parlare la settimana dopo quando, per celebrare la vittoria, organizzavano una festa nella villa di famiglia con amici e parenti.

Per quanto noi venissimo bocciati, o cambiassimo istituto, non ci riusciva mai di finire in classe con uno di loro.

Studiavano tutti al liceo classico dell'Oratorio Salesiani.

Era un edificio vecchio come il cuoco - che valeva più di tutto il nostro comune messo insieme - circondato da un muro di cinta largo un metro e alto tre, eretto da Giovanni dalle Bande Nere per resistere all'assedio dei Malatesta alla fine del Cinquecento.

I pailoli con l'olio bollente erano stati sostituiti dalle telecamere a circuito chiuso e i monitor erano sorvegliati da certi novizi incarogniti all'ultimo anno di seminario.

Noi riuscivamo ad entrarci solo quando giocavamo contro l'OR.SA, la loro correttissima squadra di calcio, allenata dal direttore del coro della basilica di Faenza, pio trainer che prima della partita strofinava e sbaciucchiava un santino di San Vicinio vescovo di Sarsina.

Tutti quegli sbaciucchiamenti non dovevano suscitare particolari attenzioni in San Vicinio, perché all'OR.SA rifilavamo sempre una sporta di gol.

L'ultima partita era finita 4 a 0 per noi. Il nostro massaggiatore fu mio zio Palota, che si trovava in Italia per concludere uno dei suoi affari.

Negli spogliatoi ci spalmò nelle narici un unguento miracoloso importato dalla Cina che custodiva in una vecchia ventiquattr'ore chiusa con un lucchetto.

Giocammo tutta la gara con i muscoli della mascella tirati e una curiosa foschia rosso sangue davanti agli occhi.

Dagli angoli della bocca ci scendeva la bava e i preti dell'oratorio a bordo campo non fecero che segnarsi a ripetizione per tutta la partita.

Non ricordo niente dei gol, perché mi ripresi solo dopo la doccia.

Il sabato sera il Casablanca veniva rigirato come un guanto e si trasformava in discoteca.

Gli ambienti del locale erano tappezzati di vecchie locandine del film con Humphrey Bogart e Ingrid Bergman che tutti i clienti guardavano sogghignando e scuotendo la testa.

Un sacco di gente frequentava il Casablanca, tutti con l'aria di quelli che sarebbero andati volentieri in un altro posto, se solo ci fosse stato.

La serata incominciava con un vocalist, quasi sempre cugino del dj,

che sulle note di *Libera nos a malo* di Ligabue urlava "Benvenuti al Casablanca!". Poi se ne restava zitto per il resto della notte, impegnato a scroccare più bevute omaggio possibile.

Di fianco alla consolle vigilava immobile Tariq Hamad, il proprietario del locale, con indosso il suo spolverino grigio e il borsalino calato di sghimbescio su un occhio.

Nessuno sapeva come un marocchino fosse riuscito a diventare proprietario di quel locale.

Lo chiamavano Bogart, e fissava tutti di traverso, un po' perché non si fidava di nessuno, un po' per evitare che il fumo della sigaretta all'angolo della bocca gli entrasse negli occhi.

Ma nonostante il suo sguardo indagatore, riuscivamo sempre a nasconderci nei bagni per sniffare il popper.

Il popper lo andavo a comprare con una mia amica al sexy shop Malizia, in un quartiere alla periferia sud di Ravenna.

Simona Neri, si chiamava.

Ero pieno di amiche, in quel periodo.

Amiche e basta, intendo.

Ogni venerdì facevo buco a scuola, e con la migliore aria da spacciato di cui ero capace mi infilavo sul treno.

Da quello che ricordo, l'anno della terza superiore, di venerdì non sono mai andato a scuola.

Il prof di Meccanica, che aveva due ore proprio quel giorno, mi vide per la prima volta al colloquio dei genitori a fine semestre.

Mamma mi stava trascinando per la manica del giubbotto, e lui ci venne incontro allungandomi la mano.

"Casaccia, suppongo", disse stringendo con un sorriso la mia: "finalmente ci incontriamo".

Era un uomo pieno di buone intenzioni, ma le perse tutte durante quell'anno.

Un po' ci sentimmo in colpa, quando in quarta ci dissero che aveva lasciato l'insegnamento per andare a scavare pozzi d'acqua in Cambogia.

Ritornando a casa mamma mi scaricò dalla macchina fuori dal paese, e mi obbligò a fare gli ultimi sei chilometri a piedi.

Il padrone del Malizia era un uomo pieno di risorse. Ti lanciava dei sorrisi che sembravano tagli di coltello sulla faccia, e capivi benissimo che lui, per esempio, non avrebbe mai mollato tutto per andare a cercare acqua potabile in Cambogia.

Aveva una scorta di popper impressionante.

La custodiva nel retrobottega in un frigorifero tappezzato di vecchi adesivi del Camel Trophy, incastrato tra uno scaffale di metallo pieno di vecchie videocassette rotte e un armadio in cui erano stipate centinaia di scatole di vibratori.

C'erano vari tipi di popper classico, tanti flaoncini allineati come soldatini di piombo, simili a bottigliette della coca cola in miniatura.

Il colore delle etichette decresceva dal rosso acceso al rosa pallido, passando attraverso il viola pugno nell'occhio e l'arancione alba livida.

Il rosso acceso aveva qualità miracolose, e il padrone del Malizia assicurava che avrebbe rianimato un gatto schiacciato da un tir.

Il rosa pallido era per i timidi, e andava lasciato a decantare a lungo prima di poterne apprezzare qualche effetto.

Consigliava l'arancione per un dopo cena con gli amici e il viola per le serate un po' più piccanti e intime.

“Magari per voi due, eh?” mi diceva ogni volta ghignando, pungolandomi con il gomito.

Io guardavo Simona Neri, le sue gambe lunghe da adolescente che avrei percorso volentieri per tutta la vita, i seni che continuavano a crescerle dalla quinta elementare e sapevo con precisione matematica che non sarebbe mai venuta con uno come me.

Alzavo le spalle fingendo di divertirmi e facevo di no con la testa.

Alla fine prendevo sempre il rosso.

Quel sabato, però, ci mostrò un nuovo arrivo.

Una specialità importata dal Brasile, sbarcata fresca fresca da un cargo che aveva attraccato il giorno prima nel porto di Ravenna, dove aveva scaricato una montagna di zucchero grezzo davanti alle raffinerie dell'Eridania.

Era un tubetto plastificato grande come la bomboletta spray della lacca per capelli di mia mamma.

Sull'etichetta c'era un culturista completamente nudo, con gli addominali che si sarebbero potuti apprezzare meglio se non avesse avuto un'erezione che lo copriva parzialmente fino ai pettorali.

Il gestore mi diede un'altra pungolata con il gomito, schioccandomi perfino una strizzatina d'occhio, come se per lui non fosse evidente che a quelle vette non sarei mai potuto arrivare.

Ce ne offrì un assaggio, svitando con cura il tappo, e sventolando l'aria sull'imboccatura con la mano destra, lentamente, come faceva la prof di chimica quando in laboratorio dovevamo analizzare una soluzione

potenzialmente tossica.

Il flacone si chiamava 'Macho' ed era il mezzo litro di popper più potente su cui avessi messo le mani.

Incominciammo a sniffare il 'Macho' prima di partire, mentre aspettavamo i ritardatari al bar.

Continuammo in macchina, e ce lo passammo con gli altri nei bagni dei locali disseminati sulla via Emilia prima di Borgo Nero.

Facevamo delle tappe, proprio come la Via Crucis.

Quando arrivammo, avevamo le vene del collo grosse e tirate come le cime di un bastimento.

Non facemmo in tempo a sentire il cugino del dj urlare “Benvenuti al Casablanca!” sulla schiattata iniziale di *Libera nos a malo* che già facevamo a botte in mezzo alla pista.

Nessuno dei presenti sapeva perché.

Era il sabato che mi avrebbe cambiato la vita.

Tariq Hamad detto Bogart mi beccò un'ora dopo, mentre passavo ciondolando davanti alla consolle del dj e mi disse che così non andava. Mi arpionò per il colletto della camicia.

Avevo una macchia di sangue sopra il taschino e le vene del collo stavano tornando grosse come le cime del bastimento.

“Così non va” disse.

Il fumo della sigaretta gli si arrampicava sul viso, e gli occhi erano due pietre che scintillavano nell'ombra del borsalino.

Mi prese per un braccio e mi scortò verso il suo ufficio.

Era la prima volta che lo vedeva muoversi dalla sua postazione, e mi sembrò che facesse il rumore di un monumento che comincia a camminare.

“Non sei poi così furbo” borbottò facendomi strada.

Mi aveva tenuto d'occhio, Bogart.

Nascosto sotto l'ombra del cappello, aveva seguito il mio via vai nei bagni e aveva annotato con scrupolo ogni singola rissa.

L'ufficio era uno sgabuzzino che consisteva in una scrivania, due sedie, uno schedario, una grossa calcolatrice e due secchi del Mocio Vileda.

La musica della pista arrivava attutita, come il tam tam dei cannibali nella foresta.

Mi preparai alla solita predica.

A scuola avevo imparato ad ascoltarle con l'aria contrita e il capo abbassato, così mi misi in posizione.

"Sono partito dal Marocco che avevo dodici anni" esordì.

Alzai la testa.

Era la prima volta che sentivo una predica prendere il via da un'informazione così personale.

Bogart era in piedi di fronte a me, oltre la scrivania, con le mani ficate nelle tasche dello spolverino.

Riuscì a sorprendermi.

Mi sembrava impossibile che Bogart potesse venire da qualche parte. Credevo l'avessero seminato di fianco alla consolle.

"Abitavo in campagna, e di notte salivo su una collina per vedere le luci del porto di Casablanca".

Non so perché, ma non riuscivo a tenere la testa bassa, e nemmeno a guardarla negli occhi.

Non so, ma era come se mi vergognassi di qualcosa.

"Sono venuto in Italia a fare il muratore. E poi il capo cantiere. E poi ho messo su una piccola cooperativa di muratori marocchini e poi..."

Mentre spegneva la sigaretta su un vecchio posacenere Martini & Rossi, lanciò un'occhiata alle pareti dello sgabuzzino, e con lo sguardo le attraversò abbracciando tutto il locale che le circondava, lontano, fino ai margini del parcheggio.

A occhio e croce, alla mia età, non stava chiuso in bagno a sniffare popper, ma volava da una impalcatura all'altra di un qualche cantiere.

"Non ho mai visto Casablanca" mi confidò, accendendosi con estrema cura un'altra sigaretta.

"Non parlo del film" disse "quello lo so a memoria. La Casablanca vera, quella che luccicava dalla collina".

Questa volta riuscii a chinare il capo.

"Mai vista" disse.

Pensai a tutte le foto e alle locandine che tappezzavano il locale.

Provai l'impulso di confidargli che facevano ridere quasi tutti i clienti.

Ma sapevo che a lui non importava.

Non so perché, ma mi venne in mente quando da ragazzini andavamo a giocare a calcio in quel gioiello che era l'Oratorio Salesiani, contro i rampolli delle famiglie bene di Faenza.

Tutti ci prendevano in giro perché venivamo da un piccolo paese di montagna.

I nostri vestiti erano vecchi di anni e le divise della nostra squadra

cadevano a brandelli.

Noi non ci facevamo nemmeno caso.

Gli rifilavamo quattro gol e tornavamo a casa come se avessimo appena sbancato un casinò.

Non provavo una sensazione del genere da quei tempi.

"Chissà dov'è finita" mi chiesi.

L'anno del Casablanca fu un anno particolare per me.

L'estate precedente avevo chiesto a Simona Neri di mettersi con me, e lei senza fare una piega, senza nemmeno far finta di pensarci su, aveva risposto che mi preferiva come amico.

Io mi ero sentito come una patata, come in: "Mi piacciono quelle fritte, ma le preferisco di contorno".

Avevo pianto in segreto quattro giorni, poi quando capii che se continuavo così sarei morto disidratato ci misi una pietra sopra, e mi trasformai in una specie di pagliaccio.

Se stavo fermo mi veniva da piangere, ma se sparavo cavolate a ritmo continuo non ci pensavo e amen.

Dopo un po' avevo chiesto a un'altra Simona se voleva stare con me, ed era saltato fuori che lei non mi preferiva come amico.

E nemmeno come moroso, a essere sinceri: le facevo un tantino schifo, e le veniva da ridere solo a pensarci.

"Tu con me?" aveva risposto.

Ah ah.

Che risate.

In effetti, anche se da un po' di tempo non controllavo la situazione allo specchio, sapevo di ritrovarmi attaccati alla faccia un sacco di aggeggi che non funzionavano per niente.

E non erano solo quei ciuffi di baffi agli angoli della bocca, da adolescente turco.

Non sapevo cosa fare.

Stavo tutto il santo giorno a letto, a fissare il soffitto.

Mi era cresciuta la pancia, e non assomigliavo per niente al centrocampista magrolino che ero a dodici anni.

Sembrava impossibile che lui si fosse trasformato in me.

Provai a darmi una ridimensionata, pensando che la chiave era sparare più in basso.

A una festa in piscina beccai Giulia Sartoni, che non vedeva dalla recita di terza media dove lei aveva fatto la strega e io un frate gobbo, e tanto

per tirarmi su il morale le proposi di mettersi con me.

Lei scoppio a ridere.

Mi allungò due pacche affettuose sulla spalla e disse che era la più bella battuta che avesse mai sentito in tutta la sua vita.

Quindici anni.

Che schifo.

Neanche da record regionale.

“Sono serio” risposi, vergognandomi perfino di sentirmi offeso.

“Anche io”, disse lei, e la cosa finì lì.

In un quarto di estate avevo bruciato tre dei miei possibili futuri con altrettante ragazze.

Fra me e me, meditavo vendetta.

“Un giorno gliela farò vedere io” pensavo.

Non mi passava nemmeno per la testa di chiedermi come mai nessuna volesse mettersi con me.

Così continuavo a fare il pagliaccio e a piangere, di tanto in tanto, mentre fissavo il soffitto della mia camera.

Chissà cosa credevo che ci fosse scritto.

Il popper mi offriva una mano generosa.

Siccome durante la settimana nessuno voleva tenerselo in casa, ne ero diventato il custode ufficiale.

Lo nascondevo in un angolo del frigo coperto di muffa, in basso, dietro a certi barattoli di marmellata andati a male che luccicavano in modo sinistro.

Di solito controllavo per bene di aver chiuso il tappo, ma capitavano delle notti in cui rincasavo troppo ubriaco e a stento riuscivo a infilarlo nel suo nascondiglio, prima di correre fuori con la mano davanti alla bocca.

Capivo di essermene dimenticato solo il giorno dopo, quando il nonno accusava strani malesseri al cuore dopo aver annusato il formaggio.

Al Casablanca ero io a distribuire il popper, e quando qualche ragazzina più giovane mi supplicava di dare un tiro, io mi facevo ripagare a suon di baci. Con la lingua, ovviamente.

Così, non riuscivo a mettermi con nessuna, ma limonavo con puntualità svizzera ogni fine settimana, e con un sacco di ragazze diverse.

Bastava a farmi sentire uno sciupafemmine, almeno un po’.

Una volta limonai anche con una donna sposata, che aveva il doppio dei miei anni e due figli.

Mentre il giorno dopo lo raccontavo ai miei amici, per un attimo mi vidi

riflesso nella vetrata del bar.

Me ne stavo dritto e impettito, gonfio come un tacchino, neanche avessi girato un film porno.

Ma erano pose che non duravano più di un giorno.

Quando ne parlo con gli amici di allora, quegli anni ci sembrano divertenti, e li vediamo come una specie di periodo dell’oro.

Ma i ricordi sono una truffa.

Saltano interi pezzi di vita e riescono a restituire solo il luccichio dei momenti migliori.

Spesso, chiuso nei bagni del Casablanca, guardavo le fotografie incornicate e i poster che Tariq Hamad detto Bogart aveva appeso alle pareti.

Alcuni erano strappati o scarabocchiati: c’era una foto della Bergman fuori asse, che guardava con aria intensa lo spigolo del lavandino, di norma intasato dalla carta per asciugarsi le mani.

Mi faceva venire malinconia.

Di questo non riesco a parlarne mai, quando ricordiamo quel periodo. Avevo visto il film, e non mi ricordavo molto bene di cosa parlasse.

Ma questo non importava; tutti quei volti in bianco e nero, quei visi di morti, sembravano le stramberie di un immigrato marocchino patito del film.

Mentre sniffavo il mio bel popper, come tutti i sabati, mi veniva in mente Tariq Hamad, immobile di fianco alla consolle, che vegliava sul suo sogno, il disco dancing Casablanca, e mi sentivo inutile.

Posso raccontarlo ai miei amici?

Loro non c’erano in quello sgabuzzino, quel sabato sera.

Non capirebbero.

Alzerebbero le spalle, e questo mi farebbe male, perché quel giorno ricevetti una lezione importante, che avrei capito solo anni dopo.

Un tipo di lezione in cui un uomo sbatte contro, prima o poi, nella sua vita. A me, la impartì Tariq Hamad detto Bogart, con il suo spolverino impeccabile, il cappello calato su un occhio e la sigaretta appesa all’angolo della bocca.

Non l’ho mai dimenticata.

Ogni uomo ha bisogno della sua Casablanca.

Piangevo di nascosto perché le ragazze non mi volevano, e sognavo una vendetta che non si realizzava mai.

Ma non era colpa delle ragazze.
Le due Simone e Giulia Sartoni avevano visto bene.
Non c'era niente in me.
Niente che potessi dargli.
Sniffavo il popper ogni sabato sera, e ogni volta che mi chinavo sulla bottiglietta dimenticavo che quello splendido pulsare del cuore, potente come il motore di un sottomarino nucleare, sarebbe durato pochi minuti.
Un attimo, rispetto a tutte le ore passate a fissare il soffitto.
Durante le risse sulla pista da ballo, Bogart ci guardava impassibile.
Eravamo indistinguibili uno dall'altro.
Non avevamo stile.
Impiegai del tempo a capirlo, ma quando accadde, fu un'illuminazione.
Tutto si mise a posto.
Mio zio Palota era un delinquente fatto e finito, vagava per l'Europa come un bandito, ma non avrebbe mai cambiato di una virgola la sua vita.
Era la sua vocazione, e la coltivava con la pazienza di un monaco benedettino.
Forse, mi venne da pensare tre giorni dopo la sera dallo sgabuzzino, i nostri nonni non erano dei vecchi rimbambiti che non riuscivano ad alzarsi dalla panchina sotto la magnolia di fronte alla lavanderia Ferrini.
Rimasi ad ascoltarli con attenzione, tutto d'un tratto, e scoprii che parlavano del tempo di guerra come se lo vedessero luccicare in lontananza.
Magari dall'alto di una collina, pensavo.
Ogni uomo ha bisogno della sua Casablanca, giusto?
Come il mio prof di meccanica, che lasciò tutto per andare in cerca di acqua in Cambogia.

Smisi di andare al Casablanca quando compii diciassette anni.
Da quel momento diedi un taglio anche al popper.
Non vidi più le locandine alle pareti né le fotografie degli attori appese nei bagni.
Quando mi capita di parlare con gli altri della fine che avrà fatto Tariq Hamad detto Bogart, mi limito a sorridere, rievocando lo spolverino e il cappello calato sugli occhi.
Che tipo strano, diciamo.
Faccio finta di niente, ma sorrido e penso a quegli occhi quando guardava la sua discoteca, immobile di fianco alla consolle del dj.
Gli occhi di un uomo ispirato.

Kirsten Fuchs

• • • CHE TI AMO

A Berlino c'è la neve. Si posa dove capita e non si alza più, si lascia cadere qua e là come una bambina svogliata e non fa un bel nulla. Nessuno le dice di alzarsi una buona volta, di fare i compiti, di concludere qualcosa. La neve è in tutte le strade, come se un cane di dimensioni pazzesche fosse passato a marcarle. La città è tutta sua. Questo bianco, che dovrebbe essere bello, non mi piace, e nemmeno lo scricchiolio sotto le scarpe, il frantumarsi del sottile strato di superficie.
Mi incammino verso l'autobus che va in aeroporto. Lascio impronte nella neve, ma siccome continua a fioccare, è come se non lasciassi tracce. Le mie orme sono spazzate dal vento e scompaiono. Non c'è ragione di essere triste o di piangere. Prima non piangevo mai. Ho pianto quando ho visto il film *Casablanca*, ma solo la seconda volta. È una lunga storia, ma la strada per l'aeroporto basta per una storia lunga.

Ho visto per la prima volta *Casablanca* con la mia ragazza, quella di allora, Ina. Lei voleva a tutti i costi vedere il film insieme a me, anche se l'aveva già visto diverse volte, non con me però, forse con tutti i tipi con cui era stata prima. Ma non mi dispiaceva. Anch'io certe cose, come baciami, parlare dei tempi di scuola, fumare, le ho fatte con tutte le tipe con cui sono stato.
Ina e io abbiamo guardato il film abbracciati e insomma, era noioso. Quando è finito, Ina ha pianto, perché quel film la fa sempre piangere, è quasi un riflesso, come quello del ginocchio: appena il martelletto lo colpisce, la gamba scatta. Quando il martelletto di *Casablanca* picchia sul cuore di Ina, prorompono le lacrime. L'ho tenuta stretta e ho pensato che era bello. Allora Ina mi ha guardato coi lucciconi e io, per sdrammatizzare, ho detto: "Be', se avrò mai bisogno di un lasciapassare, per prima cosa andrò a guardare nel pianoforte!" Quella non è stata la causa della separazione, ma l'inizio della causa della separazione. Ina è inorridita quando le ho detto che non mi sarei mai messo a frignare, come dicono

gli uomini, o a piangere, come dicono le donne. Le ho raccontato che mi era venuto da piangere il primo giorno di scuola, perché la destra delle mie scarpe di vernice era troppo stretta, e poi una volta avevo versato lacrime disperate, quando avevo rottamato la mia prima auto. Ina, categorica, l'ha interpretata come una totale inettitudine sentimentale, secondo lei ero privo di emozioni, prosaico, cerebrale, e uno così non è capace di amare. Le ho assicurato che l'amavo. Le ho detto: "Ti assicuro che ti amo!", e lei l'ha trovata una frase orribile.

"Ma dai, te l'ho detto che ti amo, e adesso te lo ripeto. Posso anche dirtelo ancora, che ti amo, non c'è problema."

Ina si è infuriata, perché secondo lei "che ti amo" non era lo stesso che dire "ti amo".

"Ma ciò che conta è che ti amo, no?" ho detto.

"Che ti amo..." ha ripetuto lei. "Non riesci proprio a dirlo, eh?"

Poi mi ha guardato con aria di sfida. Veramente, mi era passata la voglia, però gliel'ho detto lo stesso. Un vero uomo deve fare il suo dovere.

"Ti amo. Ti amo. Ti amo!" ho snocciolato a macchinetta. Ma non le è bastato neanche questo. Mi sembrava di essere a un esame, dove le domande sono incomprensibili. Eseguì una cosa qualsiasi, indichi degli aspetti qualunque, calcoli qualcosa.

"Ti amo. Punto e basta!" ho detto. Ina era arrabbiata e non le passava.

Non perdeva occasione per punzecchiarmi sulla mia mancanza di romanticismo. Secondo lei ero un handicappato affettivo, emotivamente spastico e sentimentalmente cieco. Affrontava l'argomento davanti agli amici, lo sbatteva in tavola, magari quando facevamo la fondata: "Sentitelo, quello che piange per l'auto rottamata..." Altro che frignare: avevo pianto come un vitello, per la mia macchina!

In effetti avrei dovuto litigare con lei, ma io volevo essere felice. Avrei potuto dire: "Sentitela, quella che piagnucola per ogni cretinata...", invece lasciavo perdere. Piuttosto, pensavo a come potevo convincerla che ero romantico e sensibilissimo, ma, purtroppo, un po' mollusco. Dato che non ero niente di tutto questo, era come cercare di ingannare la mia ragazza, ma in ogni caso volevo tenermela. Ina era spiritosa, intelligente, tanto distratta da far tenerezza, e aveva proprio un'aria da monella. Si faceva le treccine, e portava i fermacapelli con la pantera rosa. Ma per favore, come si fa a dire qualcosa di romantico a una donna simile? Allora le ho scritto una lettera, con la mia grafia arrugginita, buona per scarabocchiare su un foglietto la lista della spesa. Ho scritto la lettera d'amore più bella del mondo, diverse pagine fitte, ho affermato tante cose, e le ho pensate

tutte davvero. Solo che le ho abbellite splendidamente. I miei sentimenti per Ina erano come un bell'alberello, e io l'ho trasformato in un albero di Natale, apposta per lei, ci ho appeso stelle, palle, festoni argentati, luci e pupazzetti.

Non ricordo tutto quello che ho scritto, però cominciava così: Fantastica ragazza mia!

Inoltre ci avevo messo dentro un buono per un viaggio a Casablanca. Avevo preso i soldi in prestito, così da poter partire subito, se voleva. Era d'inverno, Berlino sotto la neve.

Ho nascosto la lettera nel pianoforte di un ristorante. Ho dovuto girare un bel po', prima di trovare un ristorante con il pianoforte. Poi c'ho portato a cena Ina, la guardavo felice, naturalmente volevo offrire io, senza badare a spese ho subito ordinato una bottiglia intera di vino, giocherellavo con le sue dita nella mia mano. A un certo punto, lei ha assunto quello sguardo inquisitore inteso a spremermi il "ti amo". Ho detto: "Va' a vedere nel pianoforte."

"Ma piantala!" ha strillato, si sarà sentita presa in giro. "Tu e le tue cazzate!" Ha sbattuto i soldi sul tavolo. "Non devi fare altro che dire: ti amo!" Si è rivestita in gran furia, ingarbugliandosi nelle maniche del cappotto, così ha avuto ancora più tempo per fissarmi come un toro inferocito, neanche avessi un drappo rosso sulla faccia.

"Ti amo!" ho detto subito. Ne ho fatti tanti, di quei giochi al computer, dove ci sono tre risposte, per esempio per convincere un guardiano a lasciare il passo, o per indurre un professore a sganciare le dispense, o roba del genere. Ero bravo. In quell'istante, mentre Ina stava per schizzare via ai cento all'ora, ho riflettuto brevemente se dire "Resta!", "Calmati!" oppure "Ti amo!" Ho scelto la risposta c. Ti amo.

"Mettitelo in quel posto!"

Se n'era già andata. Fuori c'era freddo, mi è venuto freddo dentro. Ho scolato tutto il vino. Ma non è servito a scaldarmi. Quando sono uscito dal ristorante, le orme di Ina erano già svanite nella neve. Per questo io, la neve, non la posso soffrire.

L'autobus è arrivato all'aeroporto. Capolinea. Sono l'unico senza bagagli. Infilo le mani in tasca e vado nella porta automatica che scarica la gente dentro l'aeroporto come una ruota a pale. Una signora ha tanta fretta che cerca di spingere la porta inerte. Proprio davanti al naso, se guardasse, c'è un adesivo, che dice di non spingere, ma lei, appunto, non lo vede. La porta girevole si blocca. La signora e io rimaniamo nelle nostre celle di

plexiglas e aspettiamo che riparta. La donna mi guarda, se avessi fretta anch'io, adesso potrei fare l'antipatico. Sorrido. La porta ricomincia a girare. Chi ha fretta viene ostacolato proprio dall'avere fretta. Questo mi piace. Mi pare giusto e cattivo. Forse, ciò che è giusto è insieme anche cattivo, però, appunto, è giusto. Non trovo giusto che Ina mi abbia lasciato, solo cattivo. Si è sbarazzata di me al telefono, dicendo per tutta spiegazione che non andava. Mi ha lasciato queste parole come debiti a un erede, che adesso ne è perseguitato. Un anno fa. In tutto questo tempo, ho lavorato e restituito i soldi presi a prestito per i biglietti dell'aereo. Posso andare a Casablanca due volte da solo oppure una volta con qualcun altro, ma io voglio andarci con Ina. Vado al terminal otto. Il fracasso delle rotelle delle valigie, il gong degli annunci, le sciarpe svolazzanti della gente frettolosa.

Vado alla caffetteria da cui si vede la pista di atterraggio. C'è posto vicino alla vetrata. Nel sedermi, tolgo il cappotto, perché Ina ci metterà di sicuro un po' ad arrivare. Dopo che mi ha lasciato, ho rivisto il film e mi sono venute le lacrime agli occhi, ma sì, diciamolo, mi sono messo a piagnucolare. Il film mi è sembrato sempre noioso, ma ho pianto lo stesso. Si vede che si è sturato un tappo, perché da quella volta mi viene sempre da piangere. Adesso, però, è tutto finito. Oggi arriva Ina.

Spesso mi siedo qui a guardare gli aeroplani che atterrano e decollano. Il caffè è caro e fa schifo, i camerieri sono molto gentili. Antje e il signor Tesch. Antje lavora qui perché voleva diventare una hostess. Il signor Tesch voleva fare il pilota. La madre di Antje faceva la hostess, e lei la vedeva molto raramente. Quando Antje me l'ha raccontato, mi sono scese le lacrime. Il padre del signor Tesch non faceva il pilota. Il signor Tesch voleva diventare un pilota perché le donne non lo consideravano, e lui era convinto che un uomo capace di far volare un aereo fosse più interessante. Sa far volare gli aerei. Ha fatto la scuola. Ha superato l'esame, però poi non ha trovato il posto. Non ha nemmeno la donna. A dire il vero, non è un bell'uomo, anzi è fatto in modo piuttosto sgraziato. Ha delle linee morbide attorno alla bocca, non dolci però, ma flosce. Penso che dovrebbe farsi crescere la barba. Gliel'ho pure detto, e il signor Tesch mi ha spiegato che non gli cresce. Allora mi è venuto da piangere. "Allora, Dirk? Una tazza del nostro caffè speciale?" domanda Antje.

Annuisco. "E un portacenere!", aggiungo dopo. Accendo già la sigaretta, fiducioso che Antje me lo porterà prima che la cenere cada da sé, anche con la mano ferma. Mi piace questo posto, perché non è un posto vero e proprio. Quasi tutti quelli che si fermano qui, vengono da un'altra parte,

oppure stanno andando da qualche altra parte. Un miscuglio irrequieto di desiderio o necessità di andare via, arrivare, e di nuovo desiderio o necessità di andarsene. Io sto aspettando Ina.

Intanto arriva Antje con il portacenere. Forse Antje è bella, ma pensa che sia più semplice far finta di non esserlo. Non si muove in maniera studiata, ma con noncuranza, e guarda la gente non in modo seducente, ma solo gentile.

Antje si ferma brevemente al mio tavolo e mi racconta che Hermann non si vede da parecchi giorni. "Beh, forse ce l'ha fatta", dico. Antje non ci crede. Intanto deve occuparsi degli altri clienti, c'è Gabi, quella ha sempre voglia di chiacchierare. E c'è anche Jan, che ordina una coca ogni quarto d'ora. E poi ci sono quelli che sono davvero arrivati in aereo o stanno per partire, che si fermano solo qualche minuto. Ma Hermann non c'è. Hermann ha paura di volare. Sta sempre seduto da queste parti e guarda fuori dalla vetrata. Non mi ha mai rivelato perché ha paura di volare. Tutte le volte che mi sono immaginato una spiegazione, mi veniva da piangere. I suoi genitori sono morti in un incidente aereo, lui è vivo per miracolo, il suo grande amore vive in Australia e lui non la può raggiungere. Magari ha paura anche del mare, e così è imprigionato su questo continente, che per lui è come un'isola, mentre per le persone normali no, perché è tanto grande che perfino l'Asia, allora, è un pezzo dell'isola. Non so cos'abbia Hermann. Tutti quelli che vengono solo per stare qui sono un po' strani, gli manca qualche rotella e quelle rimaste non sono al posto giusto. Io sto aspettando Ina.

Jan desidera andare in America, così tanto che porta sempre un cappello da cowboy, come se mettendoselo in testa avesse già fatto metà strada. Vuole diventare una star. Ha registrato un cd, che cerca sempre di vendermi. "Jan, ce l'ho già!" rispondo, e lui mi spiega che deve venderne ancora un migliaio. Sta cercando un manager e un produttore. "Allora sì, vedrai!", dice raggiante. Ha un sorriso accattivante, con le fossette. Ce lo vedo benissimo come star, peccato però che la sua voce sia insignificante come un passero da marciapiede. Il nome d'arte di Jan è Little Jimmy. Io lo chiamo Jan. Antje è carina, lo chiama Little Jimmy, e chiamerebbe me Rick, se volessi. Quando Jan, tutto entusiasta, mi ha raccontato che poteva dare un concerto nella scuola di suo nipote, nell'aula di educazione artistica, mi sono messo a piangere.

Oggi ci sono tutti, tranne Hermann. Jan, Antje, il signor Tesch e Gabi, io non mi ci conto. Io sto solo aspettando Ina.

A Gabi, invece, piaceva da impazzire entrare in quel trabocchetto che

fa bip-bip ed essere perquisita. A differenza di Hermann, Gabi racconta tutto a tutti. Prima, volava spesso su brevi tratte nazionali. Si nascondeva apposta degli oggetti metallici addosso, perfino negli slip. Se non fosse stata denunciata per questo da un giovane addetto alla sicurezza, che si era sentito molestato sessualmente, forse sarebbe ridotta sul lastrico. Ora dice di aver smesso, però continua a venire in aeroporto, sta un po' a guardare i passeggeri che attraversano il controllo, e dopo viene qui in caffetteria a vergognarsi. Quando me lo ha raccontato, mi sono messo a piangere, poi ho dovuto sedermi a un altro tavolo, perché cercava di adescarmi in bagno, per fare almeno sesso in aeroporto. Magari mi avrebbe anche chiesto di fare bip-bip, durante... Meglio finire il caffè, prima che arrivi Ina. Fa schifo, come al solito. Con lo zucchero non migliora, anzi, è lo zucchero che ci rimette. Qualcuno al tavolo accanto parla al telefono fortissimo. Ritardo, venire a prendere, taxi, coincidenza, bagagli, passaporto. Potrei giocare alla "tombola delle parole". Punterei sempre su queste sei precise parole. Poi aspetterei, starei ad ascoltare le telefonate, e appena ho tutte e sei le parole, salto su e strillo: "Tombola!" Probabilmente sembrerei ammattito, e pensare che fra tutti, qui, sono l'unico normale. Anche Antje sembra abbastanza a posto, ma tutti gli altri sono irrimediabilmente persi. Sto aspettando Ina, eccola che arriva. Porta un cappotto nero, guarnito di pelliccia ecologica grigia, una gonna nera, scarpe nere e i capelli grigi sciolti. I capelli sono fradici dalla neve. È arrivata correndo. Ha freddo. Vedo rabbividire le gambe nei collant velati. Alcuni fiocchi di neve hanno resistito attraverso l'aeroporto fin dentro la caffetteria e scintillano sparsi per tutto il cappotto. Si è truccata, è qualcosa che prima non faceva mai. Un rossetto scuro sulle labbra aperte. Si guarda attorno cercandomi, con gli occhi spalancati. I fiocchi di neve si sciolgono, gocce d'acqua imperlano la pelliccia del cappotto e luccicano. Ina è là, con la mia lettera in mano. I fogli sono bagnati e sgualciti, tremano, perché Ina rabbividisce forte. Porta dei guanti di pelle nera, che sfila lentamente. Sposta dal viso grigio e bagnato le ciocche di capelli, intanto continua a guardarsi attorno, con la paura che io non ci sia, e che non la perdonì, con la speranza che io ci sia e la perdonì, tremendo dall'emozione di baciarla subito, di slanciarsi verso di me, cadere ai miei piedi e piangere, afferrarmi la mano e balbettare che adesso lo sa, che io l'amo, che si è ricordata cosa avevo detto e allora è andata a vedere dentro il pianoforte al ristorante e ha trovato la lettera, mi ha sempre amato, ha sempre pensato a me, non ha mai potuto dimenticarmi, e, naturalmente, viene con me a Casablanca.

Per terra, dov'è accoccolata, si sta formando un laghetto, perché le gocciolano i capelli e perché piange, piange. I suoi occhi pesanti come il cielo prima del temporale, i suoi occhi grigi, che mi guardano, implorando perdono.

"Alzati, Ina", le dico e la sollevo fino a me. Ha il viso bianchissimo, la luce dall'alto crea un'ombra scura sotto il naso. Non è mai stata così bella.

"Ina, ti amo!" dico io. "Lo so!" risponde lei. Allora aggiungo: "Ina, quella volta non sono riuscito a offrirti la cena, perché non andiamo a mangiare qualcosa adesso, prima di partire per Casablanca? Pago io."

"Baciami!" risponde Ina in un soffio e chiude le labbra grigie.

Sospiro. Come al solito, mi sono immaginato tutto in bianco e nero.

Chissà se la lettera è ancora nel pianoforte. Forse dovrei scriverne una nuova e mettercela dentro. Il caffè è finito, ne ordino un altro.

"Per oggi non arriva più, eh?" domanda Antje. Alzo le spalle. "Perché no?", chiedo. "Non sarei mica qui, altrimenti."

Io mi accendo una sigaretta e un aeroplano atterra.

"E sarebbe un peccato, se tu non venissi più qui", dice Antje ai tovagliolini, poi mi guarda. In quel momento sembra più che soltanto gentile. Si sposta con delicatezza i capelli dal viso e intanto entra Hermann. Nemmeno lui ce l'ha fatta. Io aspetto Ina.

Gaute Heivoll

IL DOTTOR GORDEAU

I

Quando l'aereo è praticamente fermo, lui vede un angelo. L'angelo se ne sta seduto in fondo al piccolo convoglio portabagagli che sta attraversando la pista d'atterraggio. Un giovane uomo. O una donna? Capelli di media lunghezza. Gli occhi. Impauriti? Felici? Sta alzando la mano?

Quando guarda fuori di nuovo la valigia su cui era seduto l'angelo è caduta, ma il convoglio portabagagli prosegue oscillando la sua marcia. La valigia è nera. Chiusa. Come se contenesse uno strumento.

L'aereo fa manovra seguendo le strisce rosse e gialle della pista di atterraggio, poco dopo si ferma del tutto. Il cuore batte con una forza nuova. Un attimo fa lui era in volo, a quaranta gradi sotto zero sorvolava le spiagge a forma di sciabola della Sardegna. Era immerso nell'ascolto di una conversazione fra due donne francesi sedute qualche fila dietro di lui, e intanto fissava la tazza di caffè guardando il latte espandersi come nuvole in tutto quel nero. Il Mediterraneo, che sulle carte risultava ben delimitato, ma che nella realtà, come si presentava ora proprio sotto di lui, appariva immenso. Immobile, gelido, silenziosamente luccicante come cocci di vetro sparsi sul pavimento di una sala da ballo. Si addormentò. Per un breve istante si ritrovò inginocchiato accanto al laghetto dei pesci rossi dietro casa sua in Danimarca. Vide gli indolenti pesci rossi sotto lo strato di ninfee e alghe verdi. Una rana galleggiava sul pelo dell'acqua. Occhi da rana, innaturalmente grossi, rigonfi. Poi sente Vivian gridare da casa: Dove sei? È ora di andare! Sente i passi di Vivian sulla ghiaia, sul prato. Anche la rana la sente, si immerge e nuota con movenze quasi umane fin sotto lo strato di torba.

Lui è ancora seduto con la cintura di sicurezza allacciata. Suda sotto le ascelle, in mezzo alle gambe. Poco dopo la gente si alza intorno a lui, il cuore gli batte più forte. La temperatura esterna è di trentun gradi centigradi, informa il capitano. Fra poco anche lui si alzerà. Adesso è

arrivato. È spaventato. Una luce rossa lampeggiava. Ecco, è in piedi, il sangue gli va alla testa. La valigia in mano, la coda attraverso l'abitacolo dell'aereo, un passo alla volta giù dalla scaletta, attraverso la pista di atterraggio in direzione delle porte a vetri. Un piede dopo l'altro. Così. L'ondata di caldo. Ovunque intorno a lui un confuso frastuono. È arrivato. Sta camminando. Cerca con gli occhi la valigia che era caduta dal convoglio portabagagli. L'angelo. Non vede più nessuno.

Il funzionario lo fissa come se stesse scrutando il contenuto di una bottiglia. Poi il suo sguardo si abbassa sulla fotografia del passaporto. Il flusso dei viaggiatori scivola oltre, irrequieto, lui riconosce alcuni dei volti visti all'aeroporto di Roma. Perché è toccato a lui essere fermato e non a loro? Ha forse un'aria sospetta? Il suo viso è davvero cambiato così tanto da quando è stata scattata la foto sul passaporto? La bocca? Gli occhi? I capelli. Ma certo. I capelli.

Turista?

Il funzionario lo fissa in un punto più o meno tra le guance e il mento. Lui sente il sudore sotto le braccia, il peso della cintura portasoldi intorno alla vita, immagina le banconote impregnate di sudore, rovinate e senza più alcun valore. Risponde con un energico cenno di assenso che fa danzare i suoi capelli di media lunghezza. Ma il funzionario non sembra convinto, anziché ridargli il passaporto gli indica una porta blu.

Altri due funzionari, uno di loro sembra irritato, come se fosse stato distolto da un lavoro che richiede grande precisione e silenzio. L'altro ha le mani coperte da guanti bianchi. Si fanno mostrare il passaporto. Fissano la fotografia sul passaporto, poi fissano lui, quasi sincronizzati, come se uno non potesse fare nulla senza che anche l'altro facesse esattamente lo stesso. Please open. Con il batticuore lui appoggia la valigia sul banco di metallo. Il fischio alle orecchie quando la aprono, la mano del funzionario coperta dal guanto che scompare sotto lo strato più superficiale con i soliti vestiti. Camicie, pantaloni. Un piccolo asciugamano da viaggio che Vivian aveva piegato con cura e messo in valigia senza che lui lo sapesse. La mano che fruga qua e là, scendendo verso il fondo della valigia. Le camicette. I cosmetici. La biancheria intima, là sotto. All'improvviso ecco il funzionario tenere fra le dita una delle sottili mutandine, subito dopo tira fuori un reggiseno. Per alcuni secondi lui non sente più quello che succede nella stanza. Sente i suoni dell'aeroporto: il flusso delle persone, la voce metallica che risuona nella sala d'attesa. Tutte le conversazioni, il ronzio e il mormorio. Lo sguardo dei funzionari.

Lui è sul fondo del laghetto, i pesci rossi scivolano sopra di lui, come enormi dirigibili davanti al sole. Gli occhi della rana che s'ingigantiscono nell'oscurità davanti a lui. Poi torna in sé. Il reggiseno ciondola dalle dita del funzionario come se fosse un rifiuto maleodorante. Il funzionario che prima sembrava irritato esclama qualcosa in arabo. Trionfante, sprezzante, impossibile a dirsi. Poi passano entrambi al francese. La valigia viene richiusa con un colpo secco. Lui fa in tempo a lanciare un'ultima occhiata a mutandine e reggiseno prima che il funzionario se li ficchi in tasca.

Dottor George Gordeau, Clinique, Rue Lupebé 24. Appoggia la valigia sul letto, la apre, guarda il caos lasciato dalla mano del funzionario. Per qualche motivo respira a bocca aperta, come dopo un giro di corsa. Sta scendendo la sera. Va alla finestra. La profondità di un cortile sul retro, le antenne della televisione che si innalzano sui tetti delle case nell'ultimo sole, tremolanti antenne di enormi insetti in attesa della morte. Un muro. Fissa il foglio ancora una volta, poi lo ripiega accuratamente e lo infila tra le banconote nel portafoglio. Gordeau, dice quel nome più e più volte, ma il misterioso e l'impenetrabile non svaniscono. Mai come adesso lui si è sentito così vicino. Da qualche parte là fuori in questa città c'è il dottor Gordeau. Che cosa starà facendo in questo momento? Dormendo? Mangiando? Leggendo? Che cosa sa lui in effetti di Gordeau? Studi in Francia, medico militare. Poi chirurgo. E adesso. Già. Adesso Gordeau è qui. In questa città. Molto probabilmente vive solo. Già. Medico militare. Che sia stato in guerra? In più di una? A ricucire membra dilaniate. Che cosa non deve aver visto! Un uomo come Gordeau non può che vivere solo. Un uomo che della vita ha visto troppo per poter vivere insieme a qualcun'altro.

Si sdraià sul letto, pensa all'angelo che ha visto all'aeroporto. La valigia rimasta lì a terra. Il convoglio che proseguiva. I capelli dell'angelo nel vento. Un susseguirsi di pensieri che non porta da nessuna parte. Tutto vortica in grandi cerchi proprio sopra al suo letto. Pensa di nuovo al dottor Gordeau, non può fare a meno di fantasticare sulla sua vita. In una delle bianche ville in muratura che costeggiano la strada per l'aeroporto, forse è in una di quelle che Gordeau abita? Magari insieme a un piccolo cane bianco, una domestica, un autista. Ma comunque solo. E la sua clinica, che sia in un'ala separata della villa? Stanze luminose, accoglienti, quadri di buon gusto alle pareti, e con le finestre che guardano verso l'abbagliante mare blu. Tutti gli interventi effettuati lì.

Telefona alla reception e ordina qualcosa da bere. Visto che dopo un quarto d'ora ancora non è successo niente, esce dalla stanza e scende. L'addetto alla reception lo guarda come se non capisse, dopo molti tira e molla riesce finalmente a farsi dare una bottiglia e un bicchiere in plastica sottile, fragilissima. Torna su e nel momento in cui arriva nel corridoio vede un piccolo arabo sgusciare fuori dalla sua stanza. Una rabbia violenta lo assale, si avvicina a passi decisi, ma l'arabo si allontana rapidamente, si affretta verso l'ascensore con un candido, sfuggente sorriso. Dove vai? Ehi, tu! Ma l'arabo è muto come uno spettro. La porta dell'ascensore è bloccata da una sedia, in un batter d'occhio la sedia viene trascinata dentro l'ascensore, le porte si richiudono e l'arabo sprofonda un piano dopo l'altro.

II

C'è un terribile frastuono. Lui è all'entrata della piazza di un mercato di forma ovale, lo spingono in avanti, il dorso di un asino lo sfiora, ronzio di mosche, bancarelle di arance, stagnini, lustrascarpe, piccoli caffè. Il sole accecante. Lui non ha idea di dove andare. Un lustrascarpe è subito da lui e gli offre i suoi servigi. Un altro spunta dal nulla e gli grida all'orecchio, trapassandolo da parte a parte: You want to see the sea! You want to see the sea! Lui cerca di attraversare la piazza, ma una specie di corrente sottomarina lo costringe in un'altra direzione. È una testa più alta di tutti gli altri e gli sembra di crescere sempre di più, pollice su pollice, un gigante bianco. Migliaia di occhi neri. Cosa credono che lui sia? Tutt'a un tratto scorge una piccola mano sudicia armeggiare sopra ai suoi fianchi proprio all'altezza della cintura portasoldi, tenta di colpire quella mano, si allontana. Alla fine si accascia su una sedia al tavolino di un caffè e ordina una birra marocchina. Si tuffa sul bicchiere e beve avidamente. La piazza del mercato ha un aspetto meno minaccioso vista da una certa distanza. Ordina un'altra birra. Finalmente ritrova la tranquillità per riflettere sulla sua visita alla clinica del dottor Gordeau: il taxi si era fermato in Rue Lupebé e lui si era incamminato con il batticuore fino ad arrivare davanti al civico 24. Un'alta villa in muratura, quasi come se l'era immaginata. Alla fine della strada il traffico proseguiva regolare lungo un viale. Nella direzione opposta scintillava il blu dell'Oceano Atlantico. Non era certo di dove esattamente si trovasse, probabilmente da qualche parte in una zona periferica del centro. Il taxi aveva imboccato molte strade secondarie, percorso parecchi vicoli che a lui in un primo momento erano sembrati ciechi, ma che si erano poi aperti collegandosi

gli uni agli altri. Aveva fissato la targhetta dorata accanto al citofono. Clinique. Aveva preso fiato e premuto il pulsante. Una porta alta. Una sola stanza, fresca, una pianta in un angolo, una scala che saliva, sulla sinistra una reception, una giovane donna che aveva sollevato la testa guardandolo negli occhi. Vorrei parlare con George Gordeau. La ragazza aveva sorriso incerta come se la sua richiesta fosse uno scherzo, poi però il suo volto si era ricomposto in una freddezza inequivocabile e cupa e lei lo aveva pregato di accomodarsi su una panca in pelle trapuntata proprio accanto al bancone e aspettare. Mentre lui se ne stava seduto lì il portone si era aperto ed era entrata una donna in avanzato stato di gravidanza accompagnata da un uomo di una certa età, tutti e due avevano salutato ed erano poi spariti su per le scale. Erano passati dieci minuti. Un quarto d'ora. Mezz'ora dopo il portone si era aperto di nuovo ed era entrata una giovane donna che teneva per mano un ragazzino. Anche loro avevano salutato e poi erano spariti su per le scale. Lui si contorceva sulla panca, sudava nonostante la ventola sul soffitto. La ragazza dietro al bancone stava scrivendo qualcosa, a mano. Quando lo stridio della penna si era interrotto, lui si era voltato ma lei aveva immediatamente abbassato lo sguardo. Dopo quasi un'ora, come dal nulla, gli aveva detto con voce atona: può salire. Lui non aveva sentito squillare il telefono, né l'aveva sentita parlare con qualcuno, e si era alzato confuso. Intende dire, salire su per le scale? Le indicò. Lei fece un cenno di assenso col capo e il suo volto si aprì di nuovo a un sorriso malizioso.

III

Il dottor George Gordeau? L'uomo con la mascherina si volta, ma non risponde immediatamente. I suoi occhi sono come velati di condensa. Fa un gesto verso la sedia. Lei è Anders Nimb? Lui annuisce. Sì. Nonostante la finestra aperta, fa caldo in quella stanza; tende bianche, pareti bianche, un contenitore metallico per rifiuti medici. Io non sono George Gordeau, dice il medico abbassandosi la mascherina sotto il mento. Si accomodi. Sono io che la visiterò. Ma... Mi sarebbe piaciuto parlare con Gordeau in persona, lui non ha menzionato nessuna tariffa... Stia tranquillo, arriverete comunque a un accordo, una soluzione si trova sempre. Ne è sicuro? Non dovrei forse firmare delle carte prima? Quali carte? Vede forse delle carte qui? Il medico si toglie i guanti monouso e li lancia nel contenitore con fare da moschettiere, ne prende un paio di nuovi, se li infila e punta il dito quantato. Lui pensa alla mano del funzionario all'aeroporto. Tutt'a un tratto due cani cominciano a fare un gran baccano da qualche parte al di là della

finestra. Si sbrighi, adesso. Ci sono altri pazienti oltre a lei. Si può spogliare dietro a quel paravento.

Il profondo imbarazzo nel trovarsi nudo davanti a un uomo. Si accomodi sulla sedia. Appoggi le gambe sui reggicosce. Lui allarga le gambe e chiude gli occhi. Sente un intenso calore laggiù quando il medico posiziona la lampada a distanza ravvicinata. Quando posso incontrare Gordeau? Sente le mani del medico palpare con delicatezza i testicoli. In questo momento è occupato. Ma sarà Gordeau a fare... l'intervento? Sì, naturalmente. La mano racchiude lo scroto, solleva e tira con cautela. Da quanto tempo si sottopone al trattamento ormonale? La porta si apre all'improvviso ed entra un'infermiera con una cartella sotto al braccio. Il medico allontana la potente lampada. Da quanto tempo lo desidera? Da quanto? Non saprei... da sempre credo. Il medico annuisce. Si può rivestire, adesso. Maria ha tutte le carte necessarie, non è vero? Maria si volta e sorride, prima al medico, poi – in modo diverso – al paziente. Comincia a rivestirsi rapidamente, al di là del paravento il medico e Maria parlano in arabo. Quando ha finito il medico se n'è andato, è rimasta solo Maria con quel suo cupo sorriso. Somiglia alla donna giù alla reception. Forse sono sorelle. Se ne sta seduta china su un modulo. Sexchange. Operation. Yes... Non appena nomina quella parola è come se le ginocchia cedessero per un istante, lui barcolla in direzione della sedia. A dire il vero non ci ha mai pensato come a una operazione, piuttosto come a un intervento, ma d'un tratto capisce che operazione è la parola giusta. Stia tranquillo, Gordeau è molto competente. È il migliore. Qual è la tariffa, lei lo sa? Seimila. Dollari? Ma certo. Così tanti non ne ho. Per un istante lei alza gli occhi dai documenti. Per favore, non potrei parlare personalmente con Gordeau? Purtroppo non è possibile incontrare Gordeau prima di domani. Ma dov'è? In ferie? A casa? Lo sa quanta strada ho fatto per arrivare fin qui? Lo sa quanto ho vissuto... come...! Lui china lo sguardo su di sé e lei lo squadra apparentemente senza trovare niente di particolare. No, sir, non lo so. Seimila dollari non li ho... ma ho... ne ho forse... quattromila. Gordeau sarà qui domani mattina, come le ho già detto. Torni domani mattina. Ma l'operazione... Gordeau l'operazione può farla, ma dipende da... Da cosa, insomma! Mi dispiace, sir, ma non ho più tempo per lei, ci sono altri pazienti. Se lei ha i soldi, Gordeau la valuterà alla pari di tutti gli altri. Fuori, per strada, i cani si azzuffano, guaiti quasi umani si innalzano serpeggiando lungo la facciata, lui sente il suono penetrante della penna di lei e solo adesso si accorge del ventilatore che ruota lentamente da una parte all'altra facendo svolazzare i fogli su cui sta scrivendo.

IV

Si alza dal tavolino del caffè. C'è brezza nell'aria, i teloni sopra le bancarelle sventolano e sbattono come le vele di un trealberi quando il vento cambia direzione in mezzo al mare. Senza che lui se ne sia accorto, la gente per le strade è diminuita. Un cane magro trotterellando lo supera e scompare in un vicolo. Lui ripercorre la stessa strada in direzione opposta, oltrepassa l'uomo che poco prima aveva allungato verso di lui delle arance maturette al sole. Adesso l'uomo gli gira le spalle, occupato a riporre i frutti in grandi casse. Uno a uno, delicatamente, quasi fossero di vetro. Sbuca sul grande viale. Qui il vento soffia più forte. La camicia gli trema sull'addome e sulla schiena si gonfia come una mongolfiera. Si sta rabbuiando, anche se sono solo le due appena passate, una sorta di foschia attraversa il cielo e vela il sole. Si incammina verso l'albergo, pensa a quello che gli è successo prima di lasciare la clinica. Si era voltato e stava per uscire dall'ufficio quando lo aveva assalito la sensazione di essere osservato. Subito aveva lanciato un'occhiata alla sua destra, in direzione di una tenda di bambù. Il profilo di un uomo. Completamente nero e immobile. Un brivido gelido lo aveva attraversato. L'uomo non si era mosso. La tenda ondeggiava tra di loro. George Gordeau? aveva chiesto con voce impastata. Allora l'ombra era scivolata di lato e svanita.

Costeggia le facciate delle case e pensa a Vivian: Vivian a casa a letto con le palpebre pesanti, Vivian al volante quando lo aveva accompagnato all'aeroporto, Vivian che attraversava il prato, fino al laghetto dove lui sedeva inginocchiato a fissare i pesci, la rana. I passi di lei che fanno affondare e svanire quegli occhi rigonfi. Hai paura? Non vuoi partire? In un batter d'occhio se n'è andato il sole. Il cielo si è oscurato. Proprio sopra di lui è quasi nero. Il cuore gli batte più forte. Un cartello con un'enorme freccia bianca sbatte violentemente nel vento. Gli sorge il sospetto che stia andando nella direzione sbagliata. Oltrepassa un edificio crollato che non ricorda di avere mai visto, un ragazzo sta in piedi su quel cumulo di rovine e lo indica con un bastoncino. Lui si gira, ripercorre la stessa strada a ritroso, a passi più rapidi, le auto scivolano via lasciandosi dietro lunghi veli di polvere. L'entrata della piazza del mercato, lui esita, poi entra. L'uomo delle arance non c'è più, solo lo scheletro della bancarella è rimasto lì a tremare nel vento, alcune donne vestite di nero sono sull'uscio di una casa, ma si ritraggono non appena lo vedono. Un suono basso, sibilante, come di un falò. Qualcosa nell'aria. Sabbia. Fissa il palmo della sua mano. Piccolissimi granelli di sabbia rossastra.

È già passato di qua? Si ferma, l'incertezza lo assale. Un cartello a forma di scarpa di Aladino dalla lunga punta ricurva. No. Si volta, torna indietro per la stessa strada. La sabbia sibila alle sue orecchie, gli penetra nel naso, nelle orecchie, nella bocca. Lui respira attraverso la camicia. Il cielo è rossastro, quasi violaceo sopra ai tetti delle case, come se al largo una petroliera fosse andata in fiamme. Comincia a impaurirsi sul serio. Non c'è più nessuno in giro, evidentemente tutti sapevano della tempesta di sabbia, tutti tranne lui. La notte di sabbia vorticando lo avvolge e lo attraversa, si deposita nei polmoni come polvere sottile. Ogni angolo di strada è esattamente identico al successivo, le facciate delle case si confondono le une con le altre. Una porta, e pochi minuti dopo eccone un'altra, con la stessa identica maniglia. Alla fine di una stretta via intravede un uomo di spalle. Un turista? Che ci siano altre persone laggiù? Gli è sembrato di sentir parlare inglese. Aumenta l'andatura, ma l'uomo si sposta almeno altrettanto rapidamente. Al successivo angolo di strada vede quella schiena passare davanti a una finestra. Ehi, tu! Aspetta! L'uomo non sente, si addentra sempre più in quel rossastro tessuto di sabbia e scompare. Granelli di sabbia gli entrano in bocca mentre grida. Aspetta! Corre a più non posso. Dietro l'angolo. Un portone. Uno spazio aperto. Un mercato? Si scherma gli occhi con la mano. Nessuno. Bancarelle vuote ovunque si giri. Teloni al vento, come abbandonati vessilli di guerra di un'armata, cacciata e dispersa ai quattro venti. Ed eccolo lì. Leggermente a destra, un profilo nero contro un muro incolore. A non più di cinque metri di distanza. Lui ha il fiatone ma è costretto a coprirsi il volto con la camicia per evitare che la sabbia gli penetri ancor di più nei polmoni. George Gordeau? È lei? La sagoma non risponde, fa invece un passo avanti, poi un altro. La sabbia muggchia intorno agli angoli delle case, lui immagina una sottile polvere rossa adagiarsi sui solchi del suo cervello. Una testa. Capelli di media lunghezza. Un uomo? Sì. Si avvicina ancora di un passo. Di che età? Gordeau? dice di nuovo, ma questa volta più che altro a se stesso. Un arabo? No, i capelli sembrano biondi. O è solo la sabbia che inganna? I AM LOST! grida. DO YOU KNOW WHERE WE ARE?? Un altro passo. La sagoma sembra tutt'a un tratto molto più alta. DO YOU KNOW... Un gigante. Poi vede quel volto indistinto in mezzo alla sabbia.

V

Quando si sveglia è sdraiato su un duro pavimento. È tutto bianco e luminoso. Come in cielo o in una sala operatoria. Sussulta. Poi un arabo

si china sopra di lui. You ok? You sleep in sand. I found you. No good. No good. Per alcuni secondi ci vede doppio, quel volto scuro si sfalda e una faccia identica, quasi trasparente scivola via di lato, per poi fondersi di nuovo con la precedente. I suoni intorno a lui si fanno più nitidi, musica. Voci da un televisore o da una radio. Il pianto di un neonato. Poi ritorna in sé. Dove si trova. Dove sta andando. La tempesta di sabbia. L'uomo che stava seguendo. Che si era voltato. Che lui aveva riconosciuto. Che aveva visto all'aeroporto quand'era atterrato, seduto in fondo al piccolo convoglio portabagagli.

Fuori si è rasserenato. La sabbia ricopre le strade come neve del colore sbagliato, gli ultimi granelli di polvere mulinellano nel vento. Le strade si sono ripopolate, la sabbia scricchiola sotto ai sandali della gente che gli passa davanti. Il sole scalda. Adesso sì che capisce dove si trova. È di nuovo nella stessa piazza del mercato, solo all'altra estremità. Ecco il caffè dove si era seduto, le bancarelle, l'uomo delle arance e lo stretto vicolo che sбуca sul viale.

Tornato in albergo resta per qualche secondo fermo davanti alla porta della sua stanza, poi con un brusco movimento gira la chiave e spalanca la porta. Nessuno. Che cosa si aspettava? I soldi li ha ancora nella cintura intorno alla vita, insieme al passaporto e al portafoglio. Non manca niente. Si siede sul bordo del letto, si appoggia la valigia sulle ginocchia, tira fuori i fogli di carta da lettere che gli hanno dato alla reception e comincia a scrivere:

Cara Vivian

Eccomi qui. Mi è difficile credere che fra poco accadrà. Sono stato alla clinica e mi hanno visitato, ma George Gordeau non c'è fino a domani. Ho paura. Mi sono perso in una violenta tempesta di sabbia e sono svenuto. Qualcuno mi ha trovato e portato in una casa dove ho ripreso conoscenza. A volte credo di avere le visioni. Ho fatto un errore a partire? Mi amerai quando tornerò? Così come sono? Non so più cosa o chi io sia. La gente mi fissa. Sarò così felice quando sarà tutto finito! Basta che io riesca a parlare con Gordeau domani, basta che lui accetti di operarmi. Basta che io veda Gordeau. Tutt'a un tratto è come se lui fosse l'unico di cui io possa fidarmi. Forse adesso tutto si sistemerà? Tra noi. Con me. Ho così paura di perderti. Non so che cosa fare. Prego Dio, tu credi che mi senta? Cara Vivian, ti amo così tanto. Salutami i pesci e la rana del laghetto! Scrivimi o telefonami! Indirizzo: Rue d'Azial 63, Dar el Beida, telefono 3074173057001
Tuo A

Buio pesto. Magari un filino più grigio là più avanti? Lui si avvicina, o forse è il grigiore ad avvicinarsi. Piante acquatiche. Che ondeggianno in un impercettibile vento sottomarino. Per qualche motivo lui riesce a respirare. Scivola attraverso quel buio senza peso, oltre enormi gambi che si allungano verso il basso e verso l'alto senza che lui ne veda la fine, volteggia sotto le ninfee, sfiora la superficie e sprofonda verso il nero fondo melmoso. Poi ecco la luce, e lui continua a volteggiare. Il sole oscilla nell'acqua sopra di lui. Sotto l'oscurità della torba brillano i neri occhi di rana. La rana è più grande di lui, ma lui non ha paura, si limita a nuotare a una certa distanza e vede la rana salire in superficie con due indolenti zampate. Poi ecco un volto lassù. Accanto al sole. I capelli ondeggianno, sul punto di fluire e mescolarsi come latte nell'acqua. Lui volteggia silenzioso all'ombra di una foglia di ninfea, gli occhi fissi verso l'alto. Passa molto tempo. Il volto ondeggiava come una bandiera al vento. E all'improvviso lui capisce.

VI

La stanza è inondata di luce. Fuori, la strada brulica di suoni. La prima cosa che pensa: George Gordeau. Si alza, entra nel misero bagno, si spoglia, abbassa gli occhi su di sé e pensa: questa è l'ultima volta. Riempie la vasca da bagno, l'acqua non diventa mai davvero calda, è di color ruggine, lui ci si immerge, toccando il fondo sente di cosa si tratta: finissima sabbia.

Il taxi percorre le strade, dietro a un angolo vede, per un lungo momento, il mare, una foschia grigia fin dove lo sguardo arriva. Il cuore gli batte forte mentre cammina costeggiando le facciate di Rue Lupebé, i capelli hanno ancora le punte bagnate. L'edificio bianco in muratura, le finestre completamente buie sulla parete. Lì.

Questa volta non deve aspettare. La ragazza dietro al bancone gli indica le scale. Non sorride. Sta andando tutto così rapidamente. Su per le scale. Che cosa ha scritto esattamente a Vivian? Si è ricordato dell'indirizzo? Il numero di telefono, era giusto? Ma il numero di telefono della clinica, quello non lo avevano né lui né Vivian. Lungo il corridoio. Se lui adesso... e se lei lo avesse cercato e non fosse riuscita a trovarlo? E se... Riconosce la porta dell'altra volta. Targhetta di ottone: Dottor Gordeau. La porta si apre prima che lui faccia in tempo a bussare. È Maria. Rivederla lo fa sentire felice e sollevato, dietro di lei, accanto alla tenda c'è il medico che lo aveva visitato. La delusione come una fitta

al petto. Dov'è Gordeau? Arriverà, risponde Maria. Il medico svanisce come uno spettro al di là della scricchiolante tenda in bambù. Perciò, lui oggi ci sarà, no? Ma certo! D'un tratto si accorge di provare comunque una certa riluttanza all'idea di incontrare Gordeau. Forse sarebbe meglio rimandare l'appuntamento? Rimandare? Maria si blocca a mezz'aria e lo guarda stupita. Ma adesso è troppo tardi. Troppo tardi, che cosa intende? Gordeau è venuto qui. Per lei. Significa che accetta una tariffa più bassa? Mi faccia vedere quanto ha. Lui si toglie la cintura portasoldi e mette tutte le banconote sul tavolo. Lei le conta, mentre lui ascolta le voci dall'altra parte della tenda. È sufficiente, dice laconica. Sufficiente? Vuol dire che...? Sì, Gordeau è pronto. Adesso? Prego, si accomodi su questa sedia. Il ventilatore gira da una parte all'altra facendo sventolare le banconote come foglie appassite. Ma... non sapevo che sarebbe stato tutto così rapido... non posso conoscerlo? Gordeau si presenta ai pazienti solo dopo, mai prima. Dopo? Prego, si spogli. Gli fanno indossare un camice verde. Per cominciare le daremo un tranquillante. Prima ancora che se ne renda conto, lei gli fa un'iniezione. Come da una fontana il dolore sgorga e si diffonde nella coscia, poi questa si intorpidisce. Ecco, adesso entriamo. Lei lo prende per mano e scosta la tenda di lato. Una piccola sala operatoria. Pareti bianche, un orologio rotondo sopra a un carrello con degli strumenti. Un tavolo in metallo nel centro della stanza, come un altare. Sbatte le palpebre diverse volte, ma il velo sugli occhi non svanisce. Una foschia davanti alle lampade. Maria, Maria. Sente se stesso parlare, vacilla mentre lei lo guida attraverso la stanza. Come se avessero ballato tutta la notte e adesso fossero a mala pena in grado di camminare. Poi si ritrova sdraiato sul tavolo. Percepisce senza vederla una luce che lo avvolge intensa. Fra poco si addormenterà. Dottor Gordeau, sente una voce dire, lui tenta di aprire gli occhi, ma presto capisce che sono già aperti. È lei? È qui? È qui? Mi risponda, insomma! Lui grida. O bisbiglia. Respira. È tutto. Poi il volto sopra di lui svanisce come latte nell'acqua.

Aneirin Karadog

CASABLANCA

Hai buttato via tutto, come una carogna gettata in pasto ai cani. La nostra vita attorcigliata si era imputridita nella sua ripetitività, schiavi com'eravamo diventati di una vita idilliaca, una casa unifamiliare nascosta dal cancello d'ingresso, con un vialetto serpeggiante, che solo il mio talento alla corte di giustizia mi aveva permesso di comprare. E per tutto il tempo tu non fai altro che trapassarmi con lo sguardo mentre ogni volta io straparlo... *Ci vediamo presto.*

L'ennesimo martedì mattina, l'ennesimo stantio canto delle cornacchie che mettono in riga i pini tutt'intorno a casa nostra, l'ennesima tazza del mio amato earl-grey, con mezzo cucchiaino di zucchero per stemperarne il gusto. Mentre scendo barcollando dal letto e mi trascino nella doccia mi accorgo che ancora una volta mi hai rammentato i calzini e stirato i pantaloni fino a farli diventare piatti come il Belgio. Dalla porta pende quell'orribile camicia, una camicia di forza, aspettandomi al varco.

L'avvocato di maggior successo che sia riuscito a fuggire da Rhondda, e dal Galles, fortunatamente! Il cervello più veloce del West, capace di mettere nel sacco un criminale in un batter d'occhi. Un difensore della giustizia e della morale, il filo delle cuciture del sistema.

Il filo delle nostre, di cuciture, si era logorato da un pezzo, incapace ormai di tenere insieme qualcosa, e anche la tenda della doccia ha visto giorni migliori. Non voglio uscire, il flusso dell'acqua fumante lungo la schiena e gli spruzzi che mi aderiscono alla pelle sono il posto dove voglio stare, finché me lo consente la provvidenza: qualsiasi cosa pur di non dover andare avanti, asciugarmi, lasciare quell'Eden momentaneo e andare di sotto a sgranocchiare la mia scodella di frutta e fibra, l'insipida e sottile consistenza del latte scremato compiotta con i colori scialbi della mia scodella per farmi impazzire di noia. Solo un assaggio di scialbore per prepararmi a quello del resto della giornata.

Stufo delle tue banali chiacchiere sulla terribile quantità di cose da spolverare che ti aspetta, le estenuanti uscite per andare a comprare i miei cibi preferiti e naturalmente la camicia di forza e i calzini da stirare, pronti per la giornata di domani, piena della solita zoticaggine e stupidità dei vari giovinastri, Vandali e ladruncoli che a mala pena sanno pronunciare i loro nomi, figuriamoci convincere una giuria che si meritano qualcosa di diverso da una bella vacanza in prigione, mi rendo conto che qualsiasi prigione sarebbe meglio della mia vita. Un ergastolo riempito di torture a base di conversazioni... Mi raddrizzi la cravatta dopo avermi appoggiato il soprabito sulle spalle larghe. Il tuo scintillante sorriso ferma il tempo nel momento in cui ti allunghi a baciare le mie labbra, rievocando l'estasi del nostro primo Bacio, e anche dei molti che l'hanno seguito nei primi anni insieme, fino a quando ti sei infilata l'anello e la ripetitività si è rapidamente trasformata in follia. Che spreco di denaro, il mio! Su questa nota guasta accompagnata da un coro di cornacchie che mi gracchiano addosso maligne, imbocco il nostro serpeggiante vialetto, sentendomi a mio agio e tutt'uno con la mia BMW nera, pronto a servire la giustizia...

Starò bene se mi fai uscire, mostrami un varco nella siepe o dammi delle pinze per rompere la recinzione, questa luce abbagliante che non mi dà pace, nemmeno di notte, queste pareti bianche e imbottite che non sanno quando tenere la bocca chiusa. È una vera disgrazia, io e il mio letto dovremmo poter conversare in assoluta intimità senza che queste spazzanti pareti facciano i loro commenti sugli affari nostri. I secondini permettono ai compagni di cella di parlare indisturbati, ogni tanto, e perché queste maledette pareti non fanno altrettanto?

È un tipico giovedì, quasi uguale a ieri, e inspiegabilmente simile al ritmo ottenebrante di martedì. Il tuo bacio sulle labbra è rivoltante come quasi sempre prima che parta in macchina accompagnato dal frastuono delle cornacchie che rovinano i titoli di testa del giornale radio. Altri giovani perdigiorno a cui dare una lezione.

Ma oggi è diverso, dal momento in cui metto gli occhi su di lei. La mia nuova segretaria, Naomi. La spoglio con lo sguardo e fissandola nel profondo degli occhi mi eccita tremendamente, deglutisco la saliva mentre mi viene l'acquolina in bocca alla vista delle sue gambe lunghissime, avvolte nei collant neri e risalenti fino al seno che si scorge di sbieco perché ha un bottone slacciato.

«Piacere, sono Naomi, è il mio primo giorno, è questa la mia scrivania? Vuole un caffè? Scusi, mi agito per un nonnulla, è che non voglio deluderla, signor Wilkins...»

«Chiamami Dan, mi chiamo Daniel Wilkins ma Dan andrà benissimo, mi piace che i miei collaboratori si sentano a proprio agio, è così che si lavora al meglio, non è vero? Voglio che la mia assistente personale funzioni alla perfezione, altrimenti potrebbero verificarsi delle ingiustizie! Ma sono certo che non accadrà nulla di tutto questo con una donna giovane e dotata come te al mio fianco, vuoi che ti faccia fare un giro per il tribunale?»

Naomi sorride riconoscente, naturale che vuole fare un giro, non ti può resistere, lo sai, è la ragazza dei tuoi sogni, il tuo biglietto per la libertà, la chiave per uscire dal tuo matrimonio in putrefazione. Ehi, un momento! L'ho appena conosciuta, perché ragiono in questo modo, è così sexy, è per questo che ragiono così. Prendiamo l'ascensore e saliamo fino all'aula principale, è ancora presto, e il giovedì le sedute non cominciano prima delle dieci e mezza. Quando le porte dell'ascensore si chiudono guardiamo tutti e due da un'altra parte, verso le pareti, poi, mentre i nostri occhi vagano, si agganciano e mi fai sciogliere dentro, la voglia mi azzanna i muscoli e mi scorre nelle vene.

Cosa sapete, voi, del nostro matrimonio? Eravamo inseparabili, destinati a invecchiare come un buon ciaretto che aspetta di essere consumato dal tempo e dalle sue evenienze. Voi pareti non sapete niente di me, dei ricordi che sono mattoni nei muri della mia mente, e che tengono insieme la mia casa. Ricordo le notti in cui... Davvero, giuro che me le ricordo, ci raggomitavamo... Come, scusate? Se sono sicuro? Certo che lo sono, me ne ricordo come se fosse ieri...

Dio ti voglio Naomi, è l'unica frase che mi riecheggia nella mente, e lei sembra d'accordo quando, un attimo dopo, la sua lingua, spinta appassionatamente contro la mia, mi risveglia i sensi e mi manda in visibilio. Le nostre labbra si muovono in sintonia mentre le nostre mani vengono possedute da un'energia più intensa, un desiderio di raggiungere il nirvana e gridare felici accompagnando un canto orgasmico... Si sente il trillo dell'ascensore, siamo già al quinto piano, dove l'aula principale del tribunale aspetta di essere visitata. Ci stacchiamo di colpo e ci ricomponiamo, frustrati ed eccitati, in corridoio non c'è nessuno che

aspetta, ma ci sentiamo lo stesso esposti. Propongo di andare nell'aula, Naomi sorride innocente e mi segue mentre faccio strada.

Una volta dentro, l'aula è talmente vuota che sentiamo rimbombare l'uno il cuore dell'altra. Mi metto a spiegare le procedure del tribunale all'inizio di ciascun caso, e così via, illustrando nei particolari come ho selezionato una giuria dalle quindici persone iniziali chiamate in tribunale, con tre che a caso vengono rimandati indietro nella sala d'aspetto dove si fumano sigarette e nascono amicizie, tra una lettura e l'altra dell'edizione della settimana passata di *Vita da cacciatore*... Per tutto il tempo Naomi non fa che fissarmi, spogliandomi con i suoi occhi penetranti proprio qui, sul mio territorio, dove incuto tanto rispetto e tanta autorevolezza. E non è cambiato niente nemmeno oggi. Per capriccio, ordino a Naomi di togliersi i vestiti. Sorpresa, ma anche eccitata, Naomi dimena i fianchi allungando la mano all'indietro verso il gancio della gonna, che cade a terra seguita subito dopo da reggiseno e camicetta, e rimane in collant davanti a me. Io la prendo e la porto fino al seggio del giudice, poi passo a strapparle i collant e boccheggio davanti alla sua bellezza mentre il piacere diventa reciproco e si avvia verso l'estasi nel momento in cui ci congiungiamo e collidiamo come due soli in un'unica fusione di energia sul seggio del giudice. Scorrono gli umori mentre diventiamo sempre più rumorosi, davvero troppo per i miei gusti, ma la libidine mi tiene nella sua morsa come un boa constrictor dotato della forza di dieci feroci draghi gallesi, Naomi si morde le labbra e mi affonda le unghie nelle spalle, le sue grida aumentano d'intensità...

«Oh Signore, ma è spaventoso... signor Wilkins, ma è lei? Oh, santo cielo, è proprio lei, io non... che diavolo sta succedendo? È impazzito? Che cosa vergognosa e disgustosa, da lei, signor Wilkins, proprio non me l'aspettavo... e chi sarebbe questa zoccola?!»

Fred. Fred, l'uomo delle pulizie, uno scapolo di cinquanta e rotti anni, la regina delle checche, un uomo a stretto contatto con la sua parte femminile potremmo dire, anche se questo non ha importanza, ma non l'ho mai visto così arrabbiato prima d'ora, ha persino sfoderato una voce piuttosto maschile, se così posso dire, di certo mi ha colto di sorpresa, e sono sicuro che il sentimento è reciproco, buffo come la mente vaghi in strane direzioni in un momento come questo. Il mio imbarazzo è totale. Naomi è già corsa via per nascondersi a piangere, in ginocchio, nel banco degli imputati. Potrei piangere anch'io, in questo momento.

Onnipresenti, viscide e false. Capaci di sminuire anche il più piccolo dei miei successi. Quattro pareti che mi circondano come bulli tiranneggianti, mi sbalottano avanti e indietro, da sinistra a destra, facendomi sbattere le ossa finché non so più dove vengo spinto, e ridendo per tutto il tempo. Quel biancore tutt'intorno che mi divora mentre le pareti mi assordano con la loro risata ambigua. Nemmeno le tenebre della notte riescono ad attenuare il fulgore di queste pareti. Mi accecano e mi assordano e mi bruciano il corpo mentre, legato e solo nel mio letto, mi gratto il furioso prurito scatenato da quelle pareti in combutta...

Fred corre fuori e io mi lancio in una frenetica corsa, in tutta la gloria del mio costume adamitico, in giro per l'aula del tribunale per raccogliere scarpe e calze e, mentre mi dimeno per infilarmi il resto dei vestiti, la camicia mi si attorciglia intorno al busto coprendomi per metà la faccia, più simile che mai a quella famosa camicia di forza, proprio quando Lord Anthony, Patrocinante per la Corona, entra nell'aula e fissa sbalordito doti che in precedenza non mi aveva mai visto sfoggiare...

«Daniel», sussurrò Lisa...

Ah, e così adesso sei disposta a parlare, eh? Alla fine, a sentir nominare quello che modestamente è il mio vanto, non hai saputo resistere, dai vieni che ci facciamo una sveltina proprio qui, come ai vecchi tempi.

«Daniel», disse Lisa, con maggiore decisione, questa volta. «Daniel, voglio il divorzio. Ho conosciuto un uomo, si chiama Diego, è il mio insegnante di spagnolo al corso serale.»

«Corso serale? Spagnolo? Diego?! E da quando?!»

«Non ha importanza, tanto non lo vedrai mai, ci trasferiamo in Spagna, compreremo una casa a Oviedo, è una città splendida, avvieremo una scuola di lingue appena avrò la qualifica per insegnare l'inglese... Daniel?»

«L'orario delle visite è finito, per favore, tutti i parenti devono portarsi all'uscita. Tanto vi rivedrete presto», disse una voce provocatoria dagli altoparlanti.

«Daniel, devo andare, tornerò presto in modo da sbrigare tutte le pratiche necessarie... arie... Ciao, Dan», e Lisa trotterellò via voltandosi per gettare un'ultima occhiata a colui che un tempo rappresentava la sua ancora di salvezza, ora condotto via, inerte, da una coppia di infermieri in bianco celestiale verso la coda di pazienti in attesa della medicazione,

metà dei quali sì e no in grado di camminare, figuriamoci di mandar giù una pillola, povere anime lobotomizzate...

Rimasi lì con lo sguardo perso. Quel vuoto era piacevole. Qualsiasi cosa sarebbe stata piacevole se paragonata a quella cella bianca e imbottita, alle cinghie di cuoio del letto, alle lenzuola di plastica, alle pareti parlanti...

Ana Prieto Nadal

UN VERO HUMPHREY

- *Mi disprezzate, vero Rick?*
- *Se mi occupassi di voi, forse vi disprezzerei*

Dal film *Casablanca*

Era una creatura dalla fisionomia eccentrica e fantasiosa. Si chiamava Emilio ed era professore di musica in una scuola media di Barcellona. All'apparenza i colleghi lo rispettavano, per quanto lo sopportassero in silenzio. Gli alunni, candidi ricettacoli, una volta superata la prima reazione di stupore e rifiuto nei confronti di quell'ometto, si erano ritrovati ad assimilare con fervida applicazione la veemenza e l'ostentata interdisciplinarità della sua esposizione.

Era vagamente deforme, con una leggera gobba sotto la nuca e il gozzo pronunciato. Aveva gli occhi azzurri e sporgenti e le labbra troppo carnose e prominenti, rilievo bestiale su un profilo improbabile. Aveva mascelle molto larghe. Il volto ancora giovane era solcato da rughe che, in un gioco di piani indescrivibile, gli conferivano i tratti scultorei di un satiro imberbe. Quando sorrideva il viso si schiacciava in una smorfia eccessiva e dolorosa per chi lo osservava e due rughe fendevano la carne, in un'espressione mista tra il lamento e la condiscendenza. La sua faccia sembrava un inno alla tridimensionalità.

Nelle sue occupazioni era scrupoloso e sistematico; trovava il suo equilibrio in un ordine immacolato e in un certo senso forzato, indispensabile alla sua stessa sopravvivenza. Era sempre impeccabilmente pulito, quasi sempre infilato in una camicia azzurro chiaro da collegiale e pantaloni di tela scura. Sapeva di shampoo e colonia delicata. Un'uniforme borghese per la fisionomia meno conformista che ci si possa immaginare.

In omaggio al Bogart spaccone di *Casablanca* – non c’era nessuno nell’istituto che non sapesse che quello era il suo mito cinematografico indiscutibile: in un angolo del suo laboratorio aveva un armadietto intero tappezzato di locandine e fotogrammi del film – sopra alla giacca grigia portava un impermeabile dello stesso colore, che non si toglieva neppure quando entrava in aula. I capelli color carota, il collo gonfio affacciato su quel capo d’abbigliamento così elegante e immancabile, portato con i risvolti sollevati, facevano esplodere gli alunni in fischi di ammirazione burlona. Di solito iniziava la lezione con la frase che Rick rivolgeva a Renault nel finale del film: “Forse oggi noi inaugureremo una bella amicizia.” Faceva parte del rituale.

La prima volta che lo vide, nella sala insegnanti, Julia, la nuova professoressa di matematica, ebbe l’impressione di trovarsi davanti a un vero e proprio prodigo di bruttezza e singolarità, e non poté evitare di sentirsi attratta. A dire il vero le erano sempre piaciuti uomini dai lineamenti molto marcati. Nel suo moderato snobismo era sedotta più da quanto era asimmetrico e fuori dagli schemi che non dall’apollinea armonia degli efebi.

Emilio era una macchina che produceva parole, enumerava fatti e riferimenti culturali. Opera lirica al teatro del Liceo, prime teatrali e spettacoli in cartellone, novità letterarie, classici di oggi e di sempre. Nelle pause tra una lezione e l’altra, o durante l’ora di ricreazione, lo si vedeva aggrappato al giornale nella sala insegnanti, oppure a declamare davanti a un gruppo di studenti estasiati e strafottenti. Aveva un’opinione chiara su qualunque cosa. Poteva perdersi in lunghe dissertazioni sull’importanza di mangiare frutta la mattina e discutere con prolissità sulla qualità sempre più scarsa dei prodotti della terra. Tutte le mattine si portava in istituto un frutto che divorava dopo il panino, in modo spettacolare, per non contravvenire alla grandezza dei suoi lineamenti. Julia aspettava con gioia il momento in cui lui cominciava a scartare il panino e a mordicchiarlo coordinando bocca, labbra e denti in un movimento rumoroso e fiero. E poi la frutta.

Emilio era un uomo rispettabile, integrato. Una delle cose che odiava di più al mondo erano gli emarginati, gli asociali. Lui non sapeva stare solo. L’essere umano non è stato creato per restare solo. Riteneva meschine quelle persone che evitavano il contatto con i loro simili, quelli che non

facevano il benché minimo sforzo per instaurare rapporti con gli altri, per condividere le proprie pene, i desideri, le piccole disgrazie quotidiane. Lui cercava sempre di rendere partecipi gli altri delle sue scoperte e delle sue inquietudini. E così, per esempio, a scuola si prendeva la briga di fare fotocopie degli articoli dei quotidiani che gli sembravano più interessanti per poi depositarle nelle caselle di tutti i professori dell’istituto, nessuno escluso, e inoltre ne conservava una copia per bidelli e segretarie. Se era andato al cinema o a teatro faceva in modo che nessuno potesse ignorare la cosa e, a chiunque gli capitasse a tiro, offriva argomenti pro e contro lo spettacolo in questione: accompagnava le critiche positive con gesti amplosi ed esclamazioni enfatiche e gutturali, mentre quelle negative le liquidava con un paio di frasi spregiative e un motto impetuoso, che ne riassumeva il fiasco. Ogni tanto, se riteneva di essere stato divertente, opportuno o soversivo, prorompeva in una risata rauca e sonora al tempo stesso, spruzzata di commenti divertenti e ulteriori scoppi. Non si rendeva conto che quel sacco di parole e atteggiamenti nel quale a volte si trasformava andava a cozzare dritto dritto con l’ideale di uomo, laconico e misterioso, che si annunciava sotto l’inutile impermeabile.

Per questo motivo, per la sua ambizione ad essere un uomo rispettabile e integrato, e a dispetto del suo fisico singolare, Emilio riteneva quanto mai importante e rappresentativo avere al suo fianco una donna, e cioè disporre di un oggetto di inserimento sociale. Una donna è un bene che permette l’integrazione sociale. Per quanto riguardava Encarna, sua moglie, non la desiderava più come una volta e a dire il vero, in fondo in fondo, gli costava fatica amarla. Ma non c’era solo questo: disprezzava profondamente l’attaccamento della donna, della sua e delle donne in genere, a tutto ciò che era materiale. Questo non impediva a Emilio – con una certa vergogna, è ovvio, perché oltre a essere una cosa da donne aveva una reputazione da mantenere – di adorare la sua casa, che a dire il vero era la casa di Encarna, dove viveva già da sette anni e dove, da tre, viveva anche Pablito, il suo incantevole pargoletto, e di congratularsi con se stesso per come le cose gli fossero riuscite bene. Era un bravo compagno – non marito, perché non era sposato: il matrimonio era un’istituzione antica, sorpassata – uno dei più desiderabili: faceva tutto ciò che era necessario.

A modo suo Emilio si dava arie da duro. Di fronte a una società molto

orientata al femminile, retta da regole di protocollo specificamente femminili e inibitorie, Emilio voleva ritornare a un discorso maschile, politicizzato, la cui attenzione fosse rivolta al mondo esterno. Il suo rituale preferito era quello che prevedeva giacca e cravatta, sigari avana e conversazioni a fine pranzo su questioni di attualità, arte e letteratura. Parlò a lungo e profusamente di tutto questo e di tante altre cose con Julia, l'unica professoressa dell'istituto che provava un interesse nei suoi confronti e che, da parte sua, lo ascoltava a mala pena, affascinata più che altro dal lavoro delle mascelle di quell'uomo e dalle trasformazioni del suo viso mentre rigurgitava il discorso.

Julia era sola e aveva un forte senso della libertà personale e dell'amicizia. Era una donna dalle certezze matematiche e, in generale, abbastanza impressionabile. Era facile e addirittura divertente confonderla con perle di filosofia, letteratura e musica, in un profluvio di citazioni, titoli e aforismi. Il segreto stava nel dimostrarsi sicuri. Emilio si diede parecchio da fare per impressionarla con una messa in scena eccessiva che, anziché commovente, risultava grottesca. Lui era il tipo di uomo sicuro – su questo aspetto basava il suo successo – e lei una ragazza impacciata, senza altro bagaglio, a parte un mucchio di formule e qualche concorso vinto. Era priva di verità metafisiche, ma lui avrebbe riempito quel vuoto di contenuti. Eterodossi, affinati, piacevoli.

Tutto ebbe inizio con i sorrisi e le battute lungo i corridoi e nella sala insegnanti, con lo scambio di articoli e libri, con i caffè dopo le lezioni. Un giorno era un accenno di carezza e il seguente una confessione. Segni di intimità, presagi o tracce di una relazione, di un'avventura pronta a cominciare. È così che maturano queste cose, non è forse vero?

A partire da un dato momento, previsto sin dall'inizio di tutta la storia, Julia acconsentì a riceverlo alcune sere a casa sua. Il rituale, concentrato di preferenza e con una certa routine nei giorni di mercoledì e venerdì alternati, si protrasse per circa un anno e mezzo. Non prevedeva un grande impegno: poco più di mezz'ora la settimana. Julia aveva accettato dapprima con entusiasmo la particolarità fisica di Emilio e il suo arsenale di informazioni, poi, mano a mano che si facevano strada l'astio e la delusione, aveva cominciato a tollerarlo a fatica. Emilio arrivava a casa della sua seconda, l'altra, la sua amante, la sua concubina – termini che in segreto gli piaceva usare per Julia – assegnandosi medaglie e

congratulandosi per la sua audacia di eroe amante. Perché la sua vita era così complicata e pigra, perché doveva schivare ostacoli di tutti i tipi: i colleghi di lavoro, il pranzo con la moglie, l'impegno domestico e paterno. La relazione, se così la si vuole definire, che Emilio e Julia intrattennero era molto, molto lontana, lontana anni luce dall'essere una storia passionale. A dire la verità andava via via trasformandosi in un monumento all'incomunicabilità e alla mediocrità.

I rari sabati in cui poteva liberarsi, perché sua moglie usciva a pranzo con le compagne di tai chi o per qualche altro motivo, Emilio dava appuntamento a Julia in un ristorante, e in quelle occasioni approfittava per agghindarsi con il completo, la camicia bianca, la cravatta o il farfallino e, addirittura – nei giorni in cui si sentiva più audace e sicuro della sua virilità di affascinante amante clandestino – con un cappello anni Quaranta che faceva pendant con l'immancabile impermeabile e che, abbassato a dovere sulla fronte, metteva in ombra il viso. Ordinava i piatti che riteneva più succulenti e si dava arie da intenditore di vini. Faceva allusioni e battute al cameriere e, dopo il caffè, insieme al bicchierino di cognac, brandiva solenne e ceremonioso un sigaro avana, lo mordicchiava con un esercizio formidabile della mascella e se lo fumava. Aveva creduto di intuire che, nel profondo, il tipo psicologico per cui Julia aveva un debole era il duro incorruttibile, l'uomo aitante e attento ai rituali della seduzione e il maschilista impenitente.

Alle donne, si diceva Emilio, sebbene non lo ammettano, piacciono i tipi duri. "Le donne sono molto, molto semplici", faceva notare il fantasma di Bogart a Woody Allen nel film *Provaci ancora, Sam*. "Mai incontrato una donna che non capisse perfettamente una sleppa sulle gengive o una pallottola di calibro 45."

A quanto pareva Emilio non capiva che, in un immaginario mitico che prendeva Bogart come simbolo per eccellenza della virilità, non c'era spazio per i surrogati. Non si poteva essere Bogart senza rinunciare a un'immagine di sé umanizzata, con una sfumatura di sufficiente affabilità. Si sa che non è da tutti essere capaci di cinismo e distacco in senso stretto. Non è da tutti disprezzare la vita e i volti degli umani al pari dell'immagine su celluloido che è il Rick di *Casablanca*. Non si può avere tutto.

Casablanca non è solo un film; è uno stato d'animo. Un punto di riferimento della mascolinità. Una virilità senza opposti che diventa mito. Era chiaro che Emilio non era in grado di valutare lo scollamento tra questa fantasticheria dell'intelletto e la cruda realtà, tra le fattezze armoniose e abbronzate dell'esiliato a Casablanca e i propri lineamenti grossolani.

In realtà ciò che di Emilio maggiormente affascinava e al tempo stesso disgustava Julia era la volgarità alla quale lui si attaccava con la feroce disperazione di una patella – o di un suicida inconfessato – l'impegno con cui si sforzava di sembrare normale e, soprattutto, una virilità che gli era impossibile possedere. I suoi modi, i suoi sistemi per distinguersi, non potevano essere gli stessi degli altri: quella ripetizione di gesti banali, quella prosaica sottomissione agli ingranaggi culturali, quella sua ostentazione di un intellettualismo a buon mercato ma esauriente, che inoltre rendeva troppo palesi le lunghe ore di ruminazione e di prove davanti allo specchio.

Da una parte si dava arie da duro e dall'altra pretendeva di essere buono e comprensivo. Da non confondersi con caritativi: l'idea di carità lo disgustava profondamente, al pari di quella di matrimonio. Era critico nei confronti della Chiesa e di qualunque forma di sfruttamento e demagogia. Gli sarebbe piaciuto essere un uomo dal passato oscuro e contestatario, portavoce delle giuste cause e insieme pudico occultatore della propria intrinseca nobiltà e del proprio impegno.

Evitava, per quanto possibile, i litigi. Trovava screditante affrontarli con urla e insulti, ancor peggio venendo alle mani. Se sua moglie era triste perché aveva problemi sul lavoro o con gli amici o perché era in crisi esistenziale o non si considerava più attraente, lui si vantava di saperla consolare accarezzandole la testa, come se fosse un barboncino e non una donna. Con un affetto da manuale per principianti. Con la stessa ignoranza provocatoria e palese con cui trattava la sua amante. La sua amante – come suonava bene – questo gran segreto che manteneva con se stesso. Anche a lei regalava consigli e premurose parole di conforto. La prepotenza è solo l'altra faccia di una rusticità sanata.

Si riteneva un buon compagno, un grande amante. Anche un buon padre. Si rompeva il collo portando in groppa Pablito per la strada, tra la

gente, nei fine settimana. L'aveva portato anche alle manifestazioni. Di fatto Emilio definiva di sinistra le sue tendenze politiche. Detestava tutti quelli che prendevano le parti dei potenti; sebbene detestasse anche gli emarginati che stavano al di fuori del sistema. Non avrebbe mai ammesso di detestarli in quanto sarebbe stato contrario alla sua ideologia – ed era parecchio orgoglioso della sua ideologia – ma provava nei loro confronti molta diffidenza. Non li capiva. Non capiva per quale motivo certi esseri preferissero l'isolamento, per quale motivo rimanessero in un angolo in assoluto silenzio, perché si affliggessero nell'ombra. Per quale motivo fuggissero sistematicamente la compagnia o, per dirla tutta, la sua compagnia. Lui non sarebbe stato capace di stare solo. Mai. Aveva bisogno di condividere le sue cose. La musica, i libri, le idee. Si riteneva un filantropo. Gli altri, per quel poco che lo consideravano, lo ritenevano un bambino cresciuto e insicuro protetto da una corazza di sicurezza cieca, falsa e prepotente.

Ma a Emilio sarebbe convenuto procedere con cautela perché dove la sua zampa, che si fingeva una mano, adesso trovava una pelle facilmente eccitabile e pronta, un giorno avrebbe potuto trovare una palude mefistica, piena di trappole spinose.

Julia avrebbe voluto che la fragranza di Emilio perdurasse in lei come traccia di qualcosa di anomalo o singolare, di un adorabile invalido, dell'orgoglio precario di un uccello esotico che conduce una grigia esistenza da passero. Ma in realtà arrivò a odiare talmente tanto lui e il suo modo di illudersi, di vendersi e di fallire in quel suo impegno, che perse il rispetto verso di lui e verso se stessa, per essere stata debole e aver ceduto alle sue ridicole richieste di amante rifiutato.

Emilio avrebbe voluto che la propria fragranza perdurasse in lei come la traccia dell'eroe che lotta su due fronti, quello della quotidianità domestica e quello dell'avventura passionale. Il tutto ben omologato. Quando l'amante lo buttò fuori dalla sua vita, Emilio decise di non portarle rancore. Di non cadere nella volgarità. L'orgoglio è meschinità, si disse con un gesto mentale di nobiltà. E con questa parola d'ordine, tipica dei grandi, tornò al suo appartamento di 120 metri quadri, dotato, tra le altre cose, di una donna familiare, colta e coscienziosa e di un figlio che per fortuna non aveva ereditato i suoi tratti. Le donne sono tutte uguali, si ripeteva. In fin dei conti non valeva la pena mettere a rischio la sua vita

di coppia per una ragazza snaturata e ignorante come Julia. Doveva essere cauto; si sa che alle donne piace limitare la libertà dell'uomo. Sono per natura più conservatrici. Encarna non gli avrebbe mai perdonato un'infedeltà e lui non sapeva stare solo.

Quel sabato qualunque in cui finì la sua vita clandestina, Emilio tornò a casa con la testa china, asciugandosi le lacrime che già minacciavano di erodergli le guance carnose, appese l'impermeabile all'attaccapanni, diede un bacio casto e ombroso a Encarna e si preparò, come al solito, a fare la sua parte di faccende.

– Pare che il destino abbia deciso – disse ironico Rick dallo specchio.

Cristiano Cavina	The Casablanca
Kirsten Fuchs	... that I love you
Gaute Heivoll	Dr Gordeau
Aneirin Karadog	Casablanca
Ana Prieto Nadal	A real Bogart

Cristiano Cavina

THE CASABLANCA

Our grandfathers had fought in the war and they were proud of it. They used to talk about it all day seated under the magnolia outside the Ferrini laundry, and they would emphasise their most daring deeds by waving their walking sticks in the air, as if to chase away some maddening flies.

Because not everyone had had the good fortune of a *Duce* who sent you to beat people to a pulp right and left we had to do as best we could, coming to blows on the dance floor of the Casablanca at Borgo Nero, where we went en masse every Saturday evening to sniff popper, impress girls and pass the time away.

It seemed like fun at the time.

The Casablanca was a reversible disco, like some of those smuggled winter jackets made in Poland that my uncle Palota used to sell in Italy. On Tuesdays and Fridays it was an ordinary dance hall, where the top groups of western Romagna used to play ballroom music; from the Renzo il Rosso ensemble to the Castellina-Pasi orchestra, who were made to play the signature tune of Lupin, a hit written by Castellina in 1981, until they collapsed from exhaustion.

Sometimes the musicians fell off the stage in a faint, landing on a sea of raised arms that carried them out like battle heroes.

On Tuesdays or Fridays Bruno La Roccia and his Band were often on the bill. He played a tenor sax with magic keys that never got caught up in the long black beard he wore down to his belly button.

On Thursdays instead selections for 'The Golden Peacock' were held at the Casablanca. This was a singing competition sponsored by the Banca Popolare di Ravenna which was regularly won by the son of some big businessman from Faenza.

The winners of 'The Golden Peacock' were elusive.

You saw them on the stage as long as the song lasted and then you heard

about them again the week after when, to celebrate their victory, they would organise a party at the family villa with friends and relatives.

However much we were kept down a year or we changed schools, we never managed to end up in class with any of them.

They all went to the classical lycée at the Salesian Oratory.

The building was as old as the hills and it was worth more than the whole of our commune put together. It was surrounded by a wall that was one metre thick and three metres tall, built by Giovanni dalle Bande Nere to resist the siege of the Malatesta at the end of the sixteenth century.

The pots of boiling oil had been replaced by CCTV cameras and the monitors were watched by some nasty novices in their last year at the seminary.

We only got in when we played against OR.SA, their very proper football team coached by the choirmaster of the basilica of Faenza, a devout trainer who would rub and kiss a small holy picture of St Vicinio, bishop of Sarsina, before the match.

All this smothering with kisses can't have aroused any particular interest in St Vicinio, because we always thrashed OR.SA.

The last match had ended 4-0 to us. Our massage therapist was my uncle Palota, in Italy to clinch one of his deals. In the changing room he smeared our nostrils with a miraculous ointment imported from China that he kept locked up in an old briefcase.

We played the whole match with our jaw muscles locked tight and an odd blood-red mist before our eyes.

Foam ran down the sides of our mouths and the Oratory priests at the edge of the pitch crossed themselves constantly throughout the match. I can't remember anything about the goals because I only came round after the shower.

On Saturday nights the Casablanca was turned inside out like a glove and transformed into a discotheque.

The rooms were lined with old posters of the film with Humphrey Bogart and Ingrid Bergman that all the clients used to sneer and shake their heads at.

A load of people used to go to the Casablanca, all of them with the air of one who would have willingly gone somewhere else if there had been anywhere else to go.

The evening started with a vocalist, almost always the DJ's cousin, who on the notes of *Libera nos a malo* by Ligabue used to shout "Welcome to

the Casablanca!". Then he would shut up for the rest of the night, busy cadging as many free drinks as he could.

The owner of the disco, Tariq Hamad, used to stand motionless next to the console wearing his grey dustcoat and borsalino hat pulled down over one eye.

Nobody knew how a Moroccan had managed to own the place.

They called him Bogart and he stared at everyone sideways, partly because he didn't trust anyone, and partly to avoid the smoke from the cigarette in the corner of his mouth from going into his eyes.

But despite his inquisitive stare, we always managed to hide in the toilets to sniff popper.

I used to go with one of my female friends to buy the popper at the sex shop Malizia, in a suburb on the southern outskirts of Ravenna.

My friend's name was Simona Neri.

I had a lot of female friends at that time.

Just friends, I mean.

I bunked off school every Friday, and with the best pusher look I could muster I would slither onto the train.

As far as I can remember, I never went to school on a Friday in my third year at secondary school.

The mechanics teacher, who had two hours on a Friday, saw me for the first time at the end of term parents' meeting.

My mother was dragging me by the sleeve of my jacket and he came towards us with his hand outstretched.

"Casaccia, I suppose", he said shaking mine with a smile: "We meet at last".

He was full of good intentions but he lost them all that year.

We did feel a bit guilty when in our fourth year they told us he'd given up teaching to go and dig water holes in Cambodia.

On the way home my mother booted me out of the car and I had to walk the last six kilometres home.

The owner of the Malizia was full of resources. He would throw you a smile like a knife slash to the face, and you knew for sure he, for example, would never have given everything up to go and look for drinking water in Cambodia.

He had an impressive supply of popper.

He kept them at the back of the shop in a fridge papered with old Camel Trophy stickers wedged between a metal shelf full of broken old video

cassettes and a cupboard stuffed with hundreds of boxes of vibrators. There were various types of traditional popper, lots of small phials lined up like tin soldiers, or miniature Coca-Cola bottles. The colour of the labels decreased from bright red to pale pink, passing through fist-in-the-eye purple and livid orange dawn. The bright red one had miraculous properties and the owner of the Malizia guaranteed it would resuscitate a cat run over by an articulated lorry. The pale pink was for the faint-hearted and it needed to decant for a long time before you could feel any effect from it. He recommended the orange for an 'after dinner with friends' and the purple for the spicier and more intimate evenings. "For you two perhaps, eh?" he smirked every time, giving me a dig with his elbow. I would look at Simona Neri, her long adolescent legs that I would have travelled willingly along for the whole of my life, her breasts that had kept on growing since the fifth year of elementary school, and I knew with mathematical certainty that she would never have gone out with someone like me. I would shrug my shoulders and shake my head, pretending to be amused. In the end I always took the red one. That Saturday though he showed us a new arrival. A speciality imported from Brazil, straight off a cargo ship that had docked the day before at the port of Ravenna, where it had unloaded a mountain of unrefined sugar in front of the Eridania refinery. It was a plastic tube the size of my mother's hair spray. The label had a picture of a completely naked bodybuilder with abdominal muscles that you could have appreciated even better if he hadn't had an erection that partially covered him right up to his pectorals. The owner gave me another dig with his elbow and even went as far as a wink, as if it weren't obvious to him that I could never have reached those heights. Carefully unscrewing the cap, he offered us a sample, slowly wafting the air at the neck about with his right hand like the chemistry teacher did when we had to analyse a potentially toxic solution in the lab. The bottle was called 'Macho' and it was half a litre of the most powerful popper I'd ever laid hands on.

We started sniffing the 'Macho' while we were waiting for the latecomers

to arrive at the bar. We carried on in the car and handed it round in the toilets of the bars dotted along the Via Emilia before reaching Borgo Nero. We did in stages, just like the Via Crucis. By the time we arrived the veins in our necks were swollen and taut like a ship's ropes. There was just time to hear the DJ's cousin shout "Welcome to the Casablanca!" to the opening guitar strums of *Libera nos a malo* before we started brawling on the dance floor. None of those present knew why.

That Saturday was to change my life.

Tariq Hamad aka Bogart caught me an hour later while I was lounging around in front of the DJ's console and told me it was just not on. He harpooned me by the shirt collar. I had a spot of blood above my shirt pocket and the veins in my neck were swelling up like the ropes of a ship again. "This is not on" he said. The smoke from his cigarette was climbing up his face and his eyes were like gemstones glinting in the shade of his hat. He took me by the arm and escorted me to his office. It was the first time I'd seen him move from his post, and he seemed to be making a noise like a monument starting to walk. "You're not as smart as you think" he muttered, leading the way. He'd been keeping an eye on me, Bogart. Hidden by the shadow of his hat, he'd been following my comings and goings to the toilets and he'd carefully made a note of each and every fight. His office was a boxroom with a desk, two chairs, a filing cabinet, a large calculator and two Vileda mop buckets. The music from the dance floor came through muffled, like the tam-tam of cannibals in the forest. I got ready for the usual sermon. At school I had learned to listen, head lowered in contrition, and I got myself into position. "I left Morocco when I was twelve" he began. I looked up. It was the first time I'd heard a sermon start from such a personal piece of information.

Bogart was standing in front of me on the other side of the desk with his hands stuffed in the pockets of his dustcoat.
He managed to surprise me.
I couldn't believe Bogart could come from anywhere.
I thought he'd been planted next to the console.
"I lived in the country and at night I used to go up on a hill to see the lights of Casablanca harbour".
I don't know why but I couldn't keep my head down. I couldn't look him in the eye either, though.
I don't know but it was as if I were ashamed of something.
"I came to Italy as a bricklayer. Next I was yard foreman. Then I set up a small cooperative of Moroccan bricklayers and then..."
As he was putting his cigarette out in an old Martini & Rossi ashtray, his eyes darted around the boxroom walls and his gaze took him beyond them to embrace the whole of the surrounding premises, far away, right to the boundary of the car park.
I suspect that at my age he wasn't locked in a toilet sniffing poppers, but shooting from one piece of scaffolding to another on some building site.
"I've never seen Casablanca" he confided, carefully lighting another cigarette.
"I'm not talking about the film" he said "I know that by heart. The real Casablanca, the one twinkling from the hill".
This time I managed to lower my head.
"Never seen it" he said.
I thought about all the pictures and posters that papered the joint.
I felt the urge to confess they made nearly all the clients laugh.
But I knew he didn't care.
I don't know why but I remembered when I used to go and play football as a kid at that jewel of a place, the Salesian Oratory, against the offspring of the well-to-do Faenza families.
They all made fun of us because we came from a small mountain village.
Our clothes were ages old and our team's kit was falling to shreds.
We didn't even notice.
We beat them by four goals and came home as if we'd just broken the bank at the casino.
I had never felt like that again since.
What happened to that feeling? I wondered.

The Casablanca year was a special one for me.

The previous summer I had asked Simona Neri to go out with me and she, without batting an eyelid, without even pretending to think about it, had replied that she preferred me as a friend.
I'd felt like a potato, as in: "I like chips but I prefer them as a side dish".
I'd cried in secret for four days. Then when I realised that if I went on like that I'd have died of dehydration, I put it out of my mind and turned myself into a sort of clown.
If I kept still I felt like crying, but if I talked rubbish non stop I didn't think and that was the end of it.
A while later I had asked another Simona if she wanted to go out with me, and it turned out she didn't prefer me as a friend.
Or as a boyfriend either, to be honest: she found me slightly repulsive and just thinking about it made her laugh.
"You and me?" she'd answered.
Ha ha.
What a laugh.
To tell the truth, although I hadn't checked the situation in the mirror for a while, I knew I had a load of stuff on my face that wasn't doing the business at all.
And it wasn't just those Turkish adolescent tufts of moustache at the corners of my mouth.
I didn't know what to do.
I would spend the entire day in bed staring at the ceiling.
I was getting a belly and I looked nothing like that skinny midfielder I'd been aged twelve.
It didn't seem possible that he could have turned into me.
I tried to reorganise myself, thinking that the answer was to aim even lower.
At a swimming-pool party I came across Giulia Sartoni, who I hadn't seen since the third-year middle school play where she had been a witch and I a hunchback monk, and just to raise my spirits I asked her to go out with me.
She burst out laughing.
She gave me a couple of affectionate slaps on the back and said it was the best joke she'd heard in her whole life.
At fifteen.
How foul.
Not even a regional record.
"I'm serious" I answered, even ashamed of feeling offended.

"So am I", she said, and it ended there.

In a quarter of a summer I had blown three of my possible futures with an equal number of girls.

Privately, I was planning revenge.

"One day I'll show her" I thought.

It never occurred to me to wonder why it was that nobody wanted to go out with me.

So I carried on playing the clown and crying off and on as I stared at the ceiling in my room.

Who knows what I thought was written there.

The popper gave me a generous helping hand.

Since nobody wanted to keep it in their homes during the week, I had become its official keeper.

I hid it low down in a corner of the fridge covered in mould, behind some jars of jam that had gone off and glinted sinistly.

I usually checked I'd put the cap on properly, but sometimes I came home too drunk and it was hard enough just to get it into its hiding place before running out with my hand over my mouth.

I only realised I'd forgotten the day after, when grandad had strange pains in his heart after taking a whiff of the cheese.

I was the one who distributed the popper at the Casablanca, and when some girl younger than I was begged me to give her a sniff, I would make her repay me in kisses. French kisses, of course.

So, although I didn't manage to go out with anyone, I still got to do some regular petting every weekend, and with a load of different girls to boot.

It was enough to make me feel like a womanizer, or a bit anyhow.

Once I got off with a married woman who was twice my age and had two children.

The next day, while I was telling my friends about it, I suddenly caught my reflection in the window of the bar.

I was standing straight, chest puffed out like a turkey. You'd think I'd made a porn film.

These poses never lasted more than a day though.

When I talk about then with my friends, those years seemed like fun and we see them as a sort of golden age.

But memories are a fraud.

Whole chunks of life are missed out and they manage to only give you

back the sparkle of the best moments.

Often when I was locked in the toilets of the Casablanca, I would look at the pictures and posters that Tariq Hamad aka Bogart had hung on the walls.

Some were torn or scribbled on: there was a picture of Ingrid Bergman, all askew so that she stared intensely at a corner of the wash-basin, usually blocked up with paper towels.

They made me feel dejected.

I can never talk about this when we look back to those times.

I'd seen the film and I couldn't really remember what it was about.

But it didn't matter; all those faces in black and white, those faces of the dead just seemed like the eccentricities of a Moroccan immigrant crazy about the film.

Like every Saturday while I was sniffing my wonderful popper, I thought about Tariq Hamad, motionless in front of the console watching over the Casablanca disco-dancing, his dream, and I felt useless.

Can I tell my friends?

They weren't there in the boxroom that Saturday night.

They wouldn't understand.

They would shrug their shoulders and this would hurt because I received an important lesson that day; one I was not to understand until years later. The sort of lesson a man comes up against sooner or later in his life.

The one to teach me it was Tariq Hamad aka Bogart, with his impeccable dustcoat, hat over one eye and cigarette hanging from the corner of his mouth.

I've never forgotten it.

Every man needs his Casablanca.

I used to cry in secret because girls didn't want me and I dreamed of a vendetta that never happened.

But it wasn't the girls' fault.

The two Simonas and Giulia Sartoni had seen clearly.

There was nothing in me.

Nothing I could give them.

I sniffed popper every Saturday night, and every time I leant over the bottle I forgot that that fantastic pounding of my heart, strong as a nuclear submarine engine, would only last a few minutes.

A flash, compared to all the hours spent staring at the ceiling.

Bogart used to watch us impassively during our fights on the dance floor.

We were indistinguishable one from the other.

We had no style.

It took time for me to realise but when I did it was an illumination.

Everything fell into place.

My uncle Palota was a total delinquent. He used to wander round Europe like a bandit, but he would never have made even the slightest change to his life.

It was his vocation and he cultivated it with the patience of a Benedictine monk.

Perhaps, I thought three days after my evening in the boxroom, our grandfathers were not old fools that couldn't get up off the bench under the magnolia outside the Ferrini laundry.

All of a sudden I spent time listening to them carefully, and I discovered that they talked about wartime as though they were seeing it sparkling in the distance.

Perhaps from the top of a hill, I thought.

Every man needs his Casablanca, right?

Like my mechanics teacher, who left everything to go and look for water in Cambodia.

I stopped going to the Casablanca when my seventeenth birthday came round.

I also dropped the popper.

I didn't see the posters on the walls or the pictures of the actors hanging in the toilets anymore.

When I happen to talk to others about what might have become of Tariq Hamad aka Bogart, I just smile, recalling the dustcoat and the hat over the eyes.

What an odd guy, we say.

I act as if nothing had happened. I smile and think about those eyes as he watched his discotheque, motionless next to the DJ's console.

The eyes of an inspired man.

Kirsten Fuchs

• • • THAT I LOVE YOU

Snow is lying in Berlin. It has simply lain itself down everywhere and never got up again. It lolls around like a lazy child and is of absolutely no use at all. Nobody asks it to get up again, to learn something, to achieve something. The snow lies in every street like a marking left by a megalomaniac dog. It owns the city. Its supposedly beautiful whiteness does nothing for me, nor does the crunching sound under my shoes or the breaking of the thin upper layer.

I am walking to take the bus to the airport. I leave my traces in the snow but because it continues to snow I don't actually leave any traces. My footprints get covered over and disappear. No reason to be sad or to cry. I never used to cry. I cried while watching *Casablanca*, but only the second time. Long story, but the way to the airport is long – long enough for a long story.

The first time I saw *Casablanca* was with my girl-friend at the time, Ina. She desperately wanted us to see the film together, although she herself had seen it numerous times before, but of course without me, perhaps with the guy she used to go out with. But I didn't really mind. There are things I've done with all my girlfriends, too: kissing, talking about my school days, smoking.

Ina and I watched the film snuggled up together, and guess what – it was boring. Ina cried at the end, because she cries every time she sees that film. It's like the knee-jerk reflex that makes your leg shoot up when somebody taps your knee: tap on Ina's heart with a little *Casablanca* hammer, and the tears start to flow. I held her in my arms and it felt nice. Then Ina looked at me with her drop-shaped eyes and, just to ease the atmosphere, I said: "Well, if ever I need a visa, I'll know to look inside the piano first!" That wasn't the reason for our separation, but that's where it started. Ina was appalled when I said that I would never cry – or blubber, as men say – and certainly never weep, as women say. I told her I had

cried on my first day at school because the patent leather shoe on my right foot had been too tight, and then also when my first car had been scrapped. Ina saw this as a complete inability to experience feelings: I was emotionless, unromantic, cerebral, and someone like that was incapable of love. I assured her that I loved her. I said: "I assure you that I love you!" and she found this assertion dreadful.

"But I told you that I love you and now I've done it again. I can even tell you again that I love you, no problem."

Ina got upset because "that I love you" and "I love you" are not the same thing.

"But the main thing is that I love you", I said.

"That I love you ... ", she repeated. "You simply can't say it, can you?"

Then she gave me a challenging look. I didn't really feel like saying it any more, but I did anyway. A man's got to do what's a man's got to do.

"I love you. I love you. I love you!", I reeled off. Even that didn't satisfy her. I felt like I was taking an exam where the task was absolutely unclear: solve any problem, make any point, calculate something.

"I love you. There, it's out", I said. Ina was annoyed and stayed annoyed. She took every opportunity to needle me about my lack of romanticism. I was affectively handicapped, emotionally crippled and blind to romanticism. She brought the subject up with friends and slammed it down visibly on the table when we were making raclette: "Yeah, the man who cries on account of a scrapped car..." As if I'd cried – I'd howled like a real guy.

I should really have argued with her but I wanted rather to be happy with her. I could have said: "Yeah, yeah, the woman who blubbers at the slightest shit...", but I let it be. Instead I thought about how I could convince Ina that I really was romantic, extremely sensitive – hey, a total softie. Since I was none of these, this would amount to telling my girlfriend lies, but in any case I wanted to keep her. Ina was witty, clever, forgetful in an incredibly touching way and somehow totally cute. She plaited her hair and wore Pink-Panther hair clips. I ask you, who can say anything romantic to a woman like that? So I wrote a letter, with my rusty handwriting, which is good enough for scrawling shopping-lists on scraps of paper. I wrote the most beautiful love letter in the world, several pages long. I made a lot of assertions and meant them all seriously; I just embellished them in a pompous way. My feelings for Ina were like a beautiful fir tree which specially for her I transformed into a Christmas tree hung with stars, balls, tinsel, candles and figurines.

I can't remember now everything I wrote. The salutation ran: My splendid girl!

In addition I had enclosed a voucher for a trip to Casablanca. I had borrowed the money from various people so that, if she wanted, we could fly off straightaway. It was the middle of winter, Berlin was snowed under. I placed the letter in a piano in a restaurant. It took me some time to find a restaurant with a piano. Then I took her out for a meal there. I looked at her happily. It was going to be my treat, of course, so straight off I generously ordered a bottle of wine and played with her fingers in my hand. At some point she again put on her examination look, which was meant to get me to say "I love you." I said: "Look inside the piano!"

"Ah, cut the crap", she burst out. She probably thought I was taking the piss. "You and your jokes!" She slammed some money down on the table. "All you have to do is to say I love you!" She put her coat on, much too hectically, and got caught in the sleeves. This gave her more time to stare at me like an enraged bull, as if I had a red rag on my face.

"I love you!" I said quickly. I've played lots of those computer games where you're given three options: for example, how to persuade a doorman to let you in, or to get a teacher to hand over some papers, something like that. I was good at it. At the moment Ina was close to boiling point and about to storm off, I quickly turned over in my mind whether I should say "Stay here!" or "Calm down!" or "I love you!" I opted for answer c. I love you. "Forget it!"

Off she went. Outside it was cold, inside it was cold. I drank up the wine – which didn't make me any warmer. By the time I left the restaurant Ina's footprints had already been covered over by the snow. That's why I can't stand snow.

The bus has arrived at the airport – the terminus. I am the only person without any luggage. I stick my hands in my pockets and go through the automatic door, which shovels people into the airport like a paddle-wheel. A woman is in such a hurry that she starts trying to push the slow-moving door. Right in front of her nose, if she had happened to look, is a sticker telling you not to push the door by hand, but she doesn't look in that direction. The automatic revolving door gets stuck and stops moving. The woman and I stand in our plexiglass cells and wait for it to start off again. The woman looks at me, and if I had been in a hurry too, then I might have been pissed off. I smile. The door starts revolving again. The person who is in a hurry is held up by being in too much of a hurry. I like

that. It seems just and nasty. Perhaps just is always nasty, but at any rate just. I don't think it's just that Ina has left me, only nasty. She fobbed me off on the phone and the only explanation she had to offer was that it wasn't right. That's what she's bequeathed to me: I'm like an heir who's now burdened with debts. A year has passed. During this time I have paid back the money I borrowed to buy the two tickets to Casablanca. I could fly there twice on my own or once with someone else – but I want to go with Ina.

I go to terminal eight. The trolley cases clatter, the announcements boom, the hurrying passengers' scarves flutter.

I go into the bistro, which gives you a view of the runway. There's a vacant seat at the window. I take off my coat from a sitting position: it's bound to be some time before Ina comes. After she left me I saw the film again and started to cry, or, if you like, weep. I still found the film boring, but I wept all the same. A stopper must have come out, because since then I've cried time and time again. But today that's over. Today Ina's coming.

I've often sat here and watched the planes taking off and landing. The coffee is expensive and awful, the waiting staff very nice. Antje and Herr Tesch. Antje works here because she wanted to become a stewardess; Herr Tesch because he wanted to become a pilot. Antje's mother was a stewardess and Antje hardly ever saw her. When Antje told me this, I had to cry. Herr Tesch's father was not a pilot. Herr Tesch wanted to become a pilot because women took no notice of him and he was convinced that a man who can fly would get attention. He can fly. He's had the training. He passed the examination but couldn't find a job. He hasn't got a woman, either. To tell the truth, he is not very attractive; in fact, his face is rather ill-proportioned. He has soft features around the mouth, but they're not smooth – just flabby. I think he would be better off with a beard. I even told him so, but he can't grow a beard, Herr Tesch explained. That made me cry.

"So, Dirk. How about one of our fine coffees", asks Antje. I nod. "And an ashtray!" I shout after her. I light a cigarette already, trusting that Antje will bring an ashtray before the ash drops off of its own accord – even if I keep my hand steady. I like this place, because it isn't really a place. Most people who spend time here are either coming from somewhere else or are on their way to somewhere else. A restless assortment: some wanting to get away, some having to get away, some arriving and then wanting, or having, to get away again. I wait for Antje. First, Antje comes with the ashtray. Antje might in fact be pretty but it's easy to pretend that she isn't.

She doesn't move very confidently, just casually, and she doesn't look inviting, just friendly.

Antje stands at my table for a short while and tells me that Hermann hasn't been around for a few days. "Well, perhaps he's made it", I say. Antje doesn't think so. Then she has to go off and see to the other customers. Gabi is here, she always wants to talk a lot. And Jan is here, too; he needs another Coke every quarter of an hour. And then there are those customers who have actually flown or are about to fly, who are only here for a short time. But Hermann is not here. Hermann is afraid of flying. He sits around all the time and stares out of the window. He hasn't told me why he is afraid of flying. I've thought of various reasons and each one made me cry: his parents were in a plane crash, he himself only just survived, the love of his life lives in Australia and he can't get there. Perhaps he is equally afraid of ships, and so he is trapped on this continent, which he sees as an island, something no normal person does because the continent is so big that even Asia is still the same island. I don't know what's wrong with Hermann. Everybody who comes here just to be here has a screw loose, has lost their marbles or is off their trolley in some way. I wait for Ina.

Jan wants to go to America, so much so that he always wears a cowboy hat, as if just wearing the hat were half the journey. He wants to become a star. He has recorded a CD, and is always offering to sell me a copy. Then I say, "Jan, I've already got one!", and Jan explains to me that he still has a thousand to sell. He is looking for a manager and a producer. "Then things'll start moving!", Jan smiles. He has a charming smile with dimples. I could easily imagine him as a star, but unfortunately he has an unremarkable voice, like a sparrow. Jan's stage name is Little Jimmy. I call him Jan. Antje is kind, she calls him Little Jimmy; she would even call me Rick if I wanted her to. When Jan excitedly told me that he's been given the chance to put on a concert in the art room at his nephew's school, I cried.

Today everybody's here, apart from Hermann: Jan, Antje, Herr Tesch, Gabi. I don't count myself; I'm just waiting for Ina.

Gabi used to be crazy about the idea of going through the metal detector and being searched. Gabi, unlike Hermann, tells everybody everything. Gabi used to fly around Germany on low-cost flights. She deliberately put metal objects on her body, even in her knickers.

If she hadn't been reported for it by a young security official who felt sexually harassed, then she would probably have gone bust. She says

she's off it now, but she still comes to the airport, watches people being searched and then comes to the bistro to feel ashamed. I had to cry when Gabi told me that, but then I had to move away from her because she tried to tempt me to the toilet, so that at least she could have sex in an airport. Perhaps I would have had to beep.

I'll have to finish my coffee before Ina gets here. As usual it's awful. Sugar doesn't make it any better, if anything it's the sugar that gets worse. At the next table somebody is making a very loud phone call. Late arrival, pick up, taxi, connecting flight, luggage, passport. I could play a kind of word bingo. I would always put my money on precisely those six expressions. Then I would wait and listen in on phone conversations and when I got to six, I would jump up from my seat and shout "bingo!" People would probably think I was crazy, although in fact I am the only normal person among the slightly different customers. Antje isn't crazy, either, but the rest of them are hopelessly lost. I wait for Ina, and here she comes.

She is wearing a black coat with grey fake-fur trimming, a black skirt, black shoes, and her grey hair is loose. Her hair is wet from the snow. She has run all the way here. She is freezing. I can see her legs shivering inside her tights. Some snowflakes have survived the walk through the airport to the bistro and are glistening on Ina's coat. She has put on some make-up, something she never used to do. There's some dark lipstick on her open lips. She looks around for me, her eyes wide open. The snowflakes have melted, drops of water are sitting on the fake fur of her coat and sparkling. Ina stands there with my letter in her hand. The sheets of paper are wet and crumpled and they are quivering because Ina is trembling so much. Ina is wearing black leather gloves, which she slowly takes off. She wipes strands of hair out of her wet grey face and keeps on looking around for me, scared I might not be there and might not forgive her, hopeful I might be there and forgive her, trembling with the excitement of being about to kiss me, to storm over to me, to drop onto the floor and cry, to grasp my hand and stammer that she now realises that I love her, that she remembers what I said to her, and then she looked inside the piano in the restaurant and found the letter, she has always loved me, always thought of me, can never forget me, and of course she'll come with me to Casablanca. A puddle forms where she is kneeling because her hair is dripping and because she is crying and crying. Her eyes are as heavy as the sky before a storm, her grey eyes are looking at me, begging forgiveness.

"Ina, stand up!" I say and lift her up. Her face is completely white, under

her nose there is a black shadow cast by the lights above. She has never looked so beautiful, "Ina, I love you!" I say. "I know", she says. Then I say: "Ina, I couldn't buy you a meal that night, do we want to eat something before we fly to Casablanca? It's on me."

"Kiss me!" she whispers and opens her grey lips.

I sigh. As always I've imagined everything in black and white. Who knows whether the letter is still inside the piano? Perhaps I should write a new one and put it in the piano. My coffee is finished, I order another.

"She won't be coming today, will she?" asks Antje. I shrug my shoulders.

"Why not?" I ask. "If she wasn't going to come, I wouldn't be here."

I light another cigarette and a plane lands.

"And it would be a shame if you didn't come here again", says Antje to the serviettes and then looks at me. For a moment she looks more than just friendly. She pushes her hair out of her face, and then Hermann walks in. He hasn't made it either. I wait for Ina.

Gaute Heivoll

DR GORDEAU

I

When the plane has almost come to rest, he sees an angel. The angel is sitting right at the back of the small baggage train on its way across the runway. A young man. Or a woman? Longish hair. His eyes. Frightened? Happy? Is he raising his hand?

The next time he looks out, the case the angel was sitting on has fallen off. The baggage train continues on its unsteady journey. The case is black. Locked. The kind that holds a musical instrument.

The plane follows a course of red and yellow stripes on the runway. Soon it comes to a complete halt. His heart is beating with renewed vigour. A moment ago he was in the air, gliding over the sabre-shaped beaches of Sardinia at 40 degrees below zero. He tuned into a conversation between two French women a few seats back while staring into his paper coffee cup and watching the milk spread like clouds in all the black. The Mediterranean, which was clearly demarcated on the map, though, as it lay beneath him, blurred in reality. It was as still as sheet metal, ice cold, with a mute sparkle like glass shards strewn across the floor of a ballroom. He fell asleep. For a brief moment he was crouching by the carp pond behind his house in Denmark. He saw the sluggish red fish under the layer of water lilies and green algae. A frog floating on the surface of the pond. Frog's eyes, unnaturally large, swollen. Then he hears Vivian calling from the house: 'Where are you? We have to go now!' He can hear Vivian's footsteps on the gravel, coming down the grass. The frog, hearing her too, dives and with human-like kicks swims in under the edge of the turf.

His belt is still fastened. He is perspiring under his arms and around his groin. Soon people near him will start standing up; his heart beats faster. Outside it is 31 degrees Celsius, the captain informs them. Soon he will have to get up as well. He is here now. He is frightened. A red light flashes. He stands up; the blood rushes to his head. Suitcase in hand,

the queue of people through the fuselage, down the steps one at a time, across the runway to the glass doors. Put one foot in front of the other. That's the way. The surge of heat. An ill-defined din around him from all quarters. He is here. He walks. He tries to locate the case which fell off the train. The angel. He doesn't see anyone.

The official stares at him the way you would scrutinise the contents of a bottle. Then his eyes fall on the passport photo. The stream of travellers flows anxiously past them; he recognises the occasional face from the airport in Rome. Why was he waved to the side and why not them? Does he appear in any way suspicious? Has his face really changed that much since the passport picture was taken? His mouth? Eyes? Hair? Of course, his hair.

'Tourist?'

The customs official stares at a point close to where his cheek becomes his chin. He can feel the sweat under his arms, the weight of the money belt around his stomach, imagines the notes being drenched with sweat, ruined, valueless. He nods vigorously; his long hair bobs up and down. The official doesn't seem convinced, however. Instead of giving his passport back to him he points to a blue door.

Two further officials, one of whom seems annoyed – as if his work demanded painstaking care and silence and he had been disturbed. The other one is wearing white rubber gloves. They are shown the passport. They stare at the photograph, then at him. It is almost synchronised, as though it were impossible for one man to do anything without the other following suit. 'Please open.' With a pulsating heart, he places his case on the metal bench. The blood rushes in his ears as it is opened. The official's be-gloved hand disappears under the top layer of general clothing. Shirts, trousers. A small travelling towel, which Vivian had neatly folded and placed in the case without his knowledge. The hand rummaging around the bottom of the case. The blouses. The make-up. The underwear. The official holds a pair of flimsy panties between his fingers. Immediately afterwards, he pulls out a bra. For a few seconds he hears everything around him except what is going on in the room. He can hear the sounds of the airport: the crowds of people, the metallic voice resounding around the arrivals hall, all the conversations, the murmuring and the mumbling. The official's gaze. He is at the bottom of the carp pond with the red fish gliding above him like large airships before the

sun. The frog's eyes growing in the dark in front of him. Then he is back. The bra dangles from the official's fingers as if it were stinking refuse. The official who initially seemed annoyed says something in Arabic. Triumphant, disdainful, impossible to decipher. Then they both go into French. The case is slammed shut. He catches a last glimpse of the panties and bra as the official stuffs them into his pocket.

Dr George Gordeau, *Clinique*, Rue Lupebé 24. He places the case on the bed, opens it, contemplates the chaos incurred by the official's hand. For some reason he is breathing with his mouth open, as if he had been running. It is evening now. He stands by the window. From deep in a backyard, TV aerials protruding over the rooftops in the last of the sun, the trembling antennae of huge insects waiting to die. A wall. He studies the piece of paper once more before carefully folding it and lodging it between the notes in his wallet. Gordeau. He says the name several times but its mystery and impenetrability remain. Never been so close before. Dr Gordeau is somewhere out there, in this town. What is he doing now? Sleeping? Eating? Reading? What does he actually know about Dr Gordeau? A military doctor, trained in France. Later a surgeon. And now. Yes. Now Gordeau is here. In this town. He most probably lives alone. Yes. Military doctor. Perhaps he was involved in the war? In several wars? Sewing on severed parts. What hasn't Gordeau seen! A man like Gordeau probably lives alone. A man who has seen too much of life to be able to live with anyone.

He lies on the bed thinking about the angel he saw at the airport. The case left on the runway. The baggage train wending its way. The angel's hair in the wind. This line of thought leads nowhere. Everything churns around in large circles above his bed. Again he thinks about Dr Gordeau. He can't stop wondering about the kind of life he leads. In one of the white brick houses lining the road from the airport – might Gordeau live in one of those? Perhaps with a small white dog, a housekeeper and a chauffeur. But otherwise alone. And his clinic, in a separate part of the building perhaps? Friendly, bright rooms, with tasteful art on the walls, windows looking out over the piercing blue sea. All the surgery performed there.

He rings reception and orders something to drink. After half an hour, when nothing has happened, he unlocks his door and goes down. The receptionist looks at him uncomprehendingly. There is a lot of to-

ing and fro-ing until he finally receives a bottle and a cup made of thin brittle plastic. As he goes up the corridor a small Arab slips out of his room. A fierce anger wells up inside him. He moves towards him with determination, but the Arab scuttles past heading for the lift with a white, evasive smile. 'Where do you think you're going? Hey, you!' But the Arab is as silent as a ghost. A chair jammed in the lift door is pulled inside in a flash. The doors close and the Arab descends through the floors.

II

There is a terrible racket. He is standing at the entrance to an oval market place and is shoved forwards. A donkey's back brushes against him. The buzzing of flies, orange stalls, tinsmiths, street shoe cleaners and small cafés. The bright sun. He has no idea where to go. A shoe cleaner is immediately on his tail, offering his services. Another one appears from nowhere shouting into his ear and right through him: 'You want to see the sea? You want to see the sea?' He tries to manoeuvre his way across the square, but a kind of ground swell forces him in another direction. A head taller than all the others, it feels as if he is growing all the time, inch by inch, a white giant. Thousands of black eyes. What do they think he is? He catches sight of a small, grubby hand groping him just above his hip and money belt; he slaps the hand and it moves away. Finally, he collapses at a coffee table and orders a Moroccan beer. He almost downs the beer in one draught. The market square seems less threatening from a distance. He orders another beer. Eventually he quietens down and mentally replays his visit to Dr Gordeau's clinic:

The taxi stops in Rue Lupebé and he walks with pounding heart until he is standing outside no. 24. A tall brick building, much as he had imagined. At the end of the street, the steady stream of traffic flowed down a boulevard. At the opposite end the blue gleam of the Atlantic Ocean. He wasn't sure where he was exactly, perhaps somewhere on the fringes of the town centre. The taxi had taken a very roundabout way, going through several alleys which he initially thought to be dead ends, but which later turned out to be interconnected. He inspected the yellow sign by the bell. *Clinique*. A sharp intake of breath and he pressed the button. A tall door. One room, cool, a plant in one corner, a staircase leading upwards; on the left the reception desk, a young girl who raised her head and looked him in the eye. 'I'd like to talk to Dr Georges Gordeau.' The girl gave a tentative smile as if the mention of his name was intended as a joke. Thereafter her face resumed its dark, shiny chill and she asked him to wait

on an upholstered leather bench by reception. While he was sitting there, the street door opened and a woman in the final stages of pregnancy came in with an elderly man. Both uttered a greeting before making their way up the stairs. Ten minutes passed. A quarter of an hour. Half an hour later the door opened again and a young woman came in leading a small boy. They also uttered a greeting and went upstairs. He was wriggling on the bench and sweating despite the fan in the ceiling. The girl behind the desk stood writing something by hand. When the scratching of the pen came to an end he turned round and she promptly lowered her eyes. After almost an hour she said in a monotone, apparently à propos of nothing: 'You can go up.' He hadn't heard the telephone ring; he hadn't heard her talking to anyone else. Bewildered, he stood up. 'You mean up the stairs?' He pointed. She nodded and the same mischievous smile cracked her face.

III

'Dr Georges Gordeau?' The man wearing the surgeon's mask turns, but doesn't reply immediately. His eyes are filled with a kind of smoke. He motions towards the chair. 'You are Anders Nimb?' He nods. 'Yes.' The room is hot although the window is open. White curtains, white walls, a metal bin for medical waste. 'I'm not Georges Gordeau,' the doctor says, slipping the mask over his chin. 'Just take a seat. I will be examining you.' 'But... I'd have liked to speak to Dr Gordeau personally. He hasn't mentioned a price...' 'Relax, you can always come to some agreement. There's always a solution.' 'Are you sure? Do I have to sign any papers first?' 'What papers? Can you see any papers here?' The doctor pulls off his disposable gloves and throws them in the bin with a musketeer's flourish, finds a new pair, pulls them on and points with a rubber gloved finger. He thinks about the airport official's hand. Two dogs break into a bout of furious barking somewhere outside the window. 'Hurry up now. There are more patients apart from you. You can undress behind the folding screen.'

The intense embarrassment of standing naked in front of a man. 'Sit down on that chair. Put your legs on the rests.' He spreads his legs and closes his eyes. Feels sudden heat when the doctor directs a lamp close up. 'When will I meet Dr Gordeau?' He can feel the doctor's cautious hands around his balls. 'He's busy right now.' 'But Dr Gordeau will perform... the surgery?' 'Yes, of course.' The hand is holding the whole of his scrotum, raises it and pulls circumspectly. 'How long have you been receiving

hormone treatment?' The door flies open and a nurse comes in with a folder under her arm. The doctor removes the powerful light. 'How long have you wanted to do this?' 'How long? I don't know... I've always wanted to, I think.' The doctor nods. 'You can get dressed now. Maria has the necessary papers. Don't you?' Maria turns and smiles, first at the doctor, then – in a different way – at the patient.

He dresses with alacrity. The doctor and Maria are talking in Arabic on the other side of the screen. Once dressed, he sees the doctor has gone. Maria is sitting alone with her dark smile. She resembles the woman in reception. Perhaps they are sisters. She is bent over a form.

'Sexchange. Operation.' 'Yes...' As soon as she mentions the word, he can instantly feel his knees give way. He staggers over to the chair. Actually he had never thought of it as an operation, more as a surgical intervention, but he realises now that operation is the correct word. Take it easy, Gordeau is very able. He's the best. 'How much is it, do you know?' 'Six thousand.' 'Dollars?' 'Yes, of course.' 'I haven't got that much.' She looks up from the papers for a moment. 'Please, couldn't I speak to Dr Gordeau personally?' 'I'm afraid not. Dr Gordeau is not available until tomorrow.' 'Where is he now then? On holiday? At home? Do you know how far I've travelled to come here? Do you know how long I've lived... as...?' He looks down his body and she scrutinises him. Without finding anything special, it seems. 'No, sir, I don't.' 'I haven't got six thousand dollars... but... I might have... four.' 'As I said, Dr Gordeau is here tomorrow. Come back then.' 'But the operation...' 'Dr Gordeau can do the operation but it depends on...' 'On what?' 'I'm sorry, sir. I don't have any more time for you now. We have other patients. If you have the money, Dr Gordeau will give you the same consideration he gives to everyone.' The dogs are biting chunks out of each other in the street. Human-like howls travel up the front of the house. He hears the piercing scratch of her pen and now he notices the table fan swivelling from side to side, causing the papers she is writing on to flutter.

IV

He gets up from the table in the café. It is beginning to gust. The canvas over the stalls is flapping and banging like the sails on a full-rigger when the wind has changed direction in open sea. Although he hasn't realised, there are now fewer people in the streets. A scrawny dog jogs past him and disappears down an alleyway. He walks back the same way he came, past the man who a short while before had held sun-ripened oranges

out to him. Now the man has his back to him as he busily puts the fruit into large crates. One by one, carefully, as if they were made of glass. He comes out into the broad avenue. The wind is stronger here. His shirt ripples over his stomach and is blown up into a balloon on his back. It has grown dark even though it is barely two o'clock. A kind of haze floats across the sky, veiling the sun. He begins to walk towards the hotel, thinking about what happened before leaving the clinic. He had been on his way out of the surgery when he sensed someone watching him. As he walked past he glanced to his right, at a bamboo curtain. The silhouette of a man. Black and unmoving. A cold shudder went through him. The man was just standing there. The curtain billowed between them. 'Dr George Gordeau?' he asked in a thick voice. The shadow glided to the side and was gone.

He walks past the houses thinking about Vivian: Vivian lying in bed at home with drooping eyelids, Vivian behind the steering wheel driving him to the airport, Vivian walking across the lawn and down to the carp pond where he was squatting in front of the fish and the frog. Her footsteps, which cause the bloated eyes to dive and disappear. 'Are you scared? Don't you want to go?'

The sun has vanished in an instant. The sky has turned dark. Directly above him, it is almost black. His heart beats faster. A sign with an enormous white arrow on flaps violently in the wind. He begins to suspect he is walking in the wrong direction. Passes a collapsed building he cannot recall seeing before. A boy is standing in the ruins and points at him with a stick. He turns, goes back the same way, walking faster. Cars fly past, leaving long trails of dust. The entrance to the market square. He hesitates but enters. The man with the oranges has gone. The bare skeleton of the stall remains, swaying in the wind. Some women dressed in black stand in a doorway, but move indoors when they see him. There is a low roar, like the sound of a bonfire. Something in the air. Sand. He stares at the palm of his hand. Tiny reddish grains of sand.

Has he been here before? He stops, uncertain. A sign shaped like a peaked shoe. No. He turns and goes back the same way. The sand rushes past his ears, gets into his ears, nose and mouth. He breathes through his shirt. The sky is reddish, almost mauve above the rooftops, as though a tanker out to sea had gone up in flames. Now he seriously begins to be frightened. There is no-one outdoors. Everyone must have known about the sandstorm. Only he hadn't. The night of sand whirls past

and through him, coats his lungs with fine dust. Every street corner is identical to the next, the house fronts merge into one another. A door, and a few minutes later another with precisely the same door handle. At the end of a narrow street he catches sight of a man's back. A tourist? Were there more of them there? He thinks he can hear English being spoken. He increases speed, but the man walks at least as fast. At the next street corner, he sees the man's back pass in front of a window. 'Hey, you! Wait!' The man doesn't hear, just merges deeper into the red mesh of sand. He gets sand in his mouth as he yells. 'Wait!' He runs as fast as he can. Round a corner. A gateway. An open square. A market place? He holds his hands over his eyes. Nobody. Empty stalls wherever he turns. Linen sheets in the wind, like the forgotten military flags of an armada, chased and scattered to the four winds. So he stands there. Slightly to the right there is a black outline against a pale wall. No more than five metres away. He is breathless, but holds his shirt in front of his face so that the sand doesn't go into his lungs. 'Dr George Gordeau? Is that you?' The figure does not respond. Instead it takes a step forward, then another. The sand howls around the corners of houses. He imagines a fine layer of red dust settling on the furrows of his brain. A head. Long hair. A man? Yes. Another step closer. How old? 'Gordeau?' he repeats, but this time mostly to himself. An Arab? No, his hair is too fair. Or is the sand deceiving him? 'I AM LOST!' he shouts. 'DO YOU KNOW WHERE WE ARE??' Another step. The figure seems at once much taller. 'DO YOU KNOW...' A giant. Then he sees the hazy face through the sand.

V

He wakes up lying on a hard floor. Everything is bright white. As if in heaven or an operating theatre. He gives a start. Then an Arab bends over him. 'You okay? You sleep in sand. I found you. No good. No good.' For a few seconds he sees double. The dark face dissolves and the identical almost transparent face moves to the side, only to merge back into the first. The sounds around him take shape, music. Voices from a television or a radio. A baby crying. Then everything comes back. Where he is. Where he was going. The sandstorm. The man he was following. Who turned back. Whom he recognised. Whom he had seen at the airport when he landed, sitting at the back of the baggage train. Outside, it has brightened up. The sand lies in the streets like discoloured snow. The last flurry of grains in the wind. People are in the streets again. The crunch of sand under sandals as they walk by. The sun is

warming. Now he has his orientation again. He is standing in the same market place, only at the other end. Now he can see the café where he was sitting, the stalls, the man with the oranges and the narrow alleyway leading to the broad avenue.

Back in the hotel he stands for a couple of seconds outside his room before abruptly twisting the key and tearing open the door. Nobody. What had he been expecting? He still has the money in the belt around his stomach, with his passport and wallet. Nothing missing. He settles down on the edge of the bed, puts his case over his knees, finds the sheets of paper he received at hotel reception and begins to write:

Dear Vivian

I'm here now. I can hardly believe it will soon happen. I've been to the clinic and I've been examined, but Gordeau won't come until tomorrow. I'm scared. I got lost in a terrible sandstorm and fainted. Someone found me and carried me to a house where I came to. Sometimes I think I'm seeing things. Was it wrong of me to come here? Will you love me when I return? As I am? I don't know any longer what or who I am. People ogle me. I'll be happy when this is all over! I hope I can talk to Gordeau tomorrow. I hope he'll operate. I hope I get to see Gordeau. All of a sudden it feels as if he is the only person I can trust. Perhaps everything will be okay now? With us. With me. I'm so frightened of losing you. I don't know what I would do. I pray to God. Do you think he hears me? Dear Vivian, I love you so much. Say hello to the fish and the frog in the carp pond! Write or ring! Address: Rue d'Azial 63, Dar el Beida, tel.no. 3074173057001

Your A

Pitch black. Or is it slightly greyer ahead? He comes closer, or the grey comes closer. Water grass. Swaying in a strange underwater wind. For some reason he can breathe. He glides through the weightless murk, past enormous stalks which extend upwards and downwards without his ever being able to see their ends. He floats under the water lilies, touches the surface and plunges down to the black mud floor. Then it is light and he is still floating. The sun undulates in the water above him. Beneath the overhanging turf, in the dark, there is a glint of the frog's black eyes. The frog is bigger than him, but he is not afraid. He swims, keeping a distance, and watches the frog rise to the surface with two lethargic strokes. Then a face at the top. Beside the sun. Hair billowing, melting

and merging like milk in water. Floating quite still in the shade of a water lily leaf, he peers up. A long time passes. The face flutters like a flag in the wind. Then he suddenly understands.

VI

The room is light. The street is teeming with noises. His first thought: George Gordeau. He gets up, goes to the miserable bathroom, undresses, looks down and thinks: this is the last time. He fills the bath full. The water is a red, rusty colour and it isn't properly warm. He sinks into it. At the bottom he can feel why: fine sand.

The taxi through the streets. At a crossing he can see a long stretch of ocean and, above it, as far as the eye can see, a grey mist. His heart is hammering as he passes the houses in Rue Lupebé. His hair is still wet at the tips. The white brick building, the blackened windows at the top of the wall. There.

This time he doesn't have to wait. The girl behind the desk points to the stairs. She doesn't smile. Now everything moves fast. Up the stairs. What did he actually write to Vivian? Did he remember the address? The telephone number, was it correct? But the telephone number here, of the clinic? Neither of them had it. Down the corridor. If he... what if she tried to contact him and couldn't get hold of him? What if...? He recognised the door from the previous visit. The brass plate: Dr Gordeau. The door opens before he can knock. Maria is standing there. He is happy and relieved to see her again. Behind her, by the curtain, is the doctor who examined him. The disappointment is like a stab in the chest. 'Where's Dr Gordeau?' 'He's coming,' Maria replies. The doctor dematerialises like a ghost through the rustling bamboo curtain. 'So he's not here today then? Of course, he isn't!' He detects an unforeseen resistance in himself to meeting Dr Gordeau. 'Perhaps it would be best to delay the appointment?' 'Delay?' Maria stops in mid-movement and looks at him with surprise. 'That's too late now.' 'Too late? What do you mean?' 'Dr Gordeau has arrived. For you.' 'Does that mean he has accepted a lower price?' 'Let's see how much money you have.' He unties his money belt and puts all the notes on the table. She counts them while he listens to voices on the other side of the curtain. 'That's sufficient,' she announces. 'Sufficient? Does that mean...?' 'Yes, Dr Gordeau is ready.' 'Now?' 'Please take a seat on the chair.' The table fan swivels from side to side making the dollar notes flutter like withered leaves. 'But... I had

no idea it would be so quick. Shouldn't I meet him first?' 'Dr Gordeau does not meet patients until afterwards.' 'Afterwards?' 'Please take off your clothes.' He puts on a green shirt. 'You will be given a sedative first.' Before he knows what is going on, she has injected the syringe. A fountain of pain spreads through his thigh and then it becomes numb. 'That's it. We go through there.' She leads him by the hand and parts the curtain. A small operating theatre. White walls, a round clock above a trolley of instruments. A metal bench in the middle of the floor like an altar. He has to blink several times, but the mist in front of his eyes does not clear. A haze in front of the lamps. Maria, Maria. He can hear himself speaking as she leads him unsteadily across the floor. As if they have been dancing all night and can barely walk now. Then he lies on the bench. He senses a powerful light without seeing it. 'You'll soon be asleep now.' 'Dr Gordeau,' he hears a voice say. He tries to open his eyes and soon realises they are already open. 'Is that you? Are you here? Are you here? Answer me!' He shouts. Or whispers. He breathes. That is all. Then the face above him merges into the water like milk.

Aneirin Karadog

CASABLANCA

You threw it all away, like a carcass to the dogs. Our entwined life became putrid in its routine as we'd become slaves to an idyllic life, a detached house hidden from the front gate with a winding driveway that only my genius in the court of law could buy. And all the while you just stare straight through me while I rant each time... *I'll see you soon.*

Another Tuesday morning, another rancid song by the crows as they marshal the pine trees that surround our home, another cup of my beloved earl-gray, half a sugar to take away the edge. As I stumble out of bed and drag myself to the shower I notice you've once more darned my socks and pressed my trousers as flat as Belgium. That horrible straightjacket of a shirt is hanging from the door, expecting me. The most successful barrister to have managed to escape the Rhondda, and Wales, thankfully! The fastest brain in the West that can outwit a criminal with the blink of an eye. An upholder of justice and morals, the thread in the system's seams.

The thread in our seams had long worn out, no longer able to hold anything together and our shower curtain has seen better days too. I don't want to get out, the rush of steaming water down my back and the spray hugging my skin is where I want to stay, for as long as the heavens can allow, anything but having to move on, get dried, discard that temporary Eden and get downstairs to crunch on my bowl of fruit and fibre, the thin bland texture of skimmed milk conspires with the dull colours in my bowl to drive me crazy with boredom. Just a taste of dullness to prepare me for the rest of the day's dullness.

Having suffered enough of your banal ramblings about the dreadful amount of dusting that awaits you, your tiresome shopping trips for my favourite food and of course ironing my straightjacket and socks, ready

for tomorrow's full day of the usual pig ignorance and bone headedness of various louts, vandals and petty thieves who can barely pronounce their names, let alone convince a jury that they deserve nothing more than a nice holiday in Jail, I realise that any jail would be better than my life. A life sentence filled with torture by conversation... You straighten my tie having slipped my coat on my broad shoulders. Your gleaming smile freezes time as you reach up and kiss my lips, bringing back the bliss of our first Kiss, and even the many more that ensued in our early years, before you put on the ring and routine quickly turned to madness. What a waste of my money! On that souring note accompanied by a choir of crows that screech disparagingly at me, I drive off down our meandering driveway, feeling at ease and as one with my black BMW, ready to serve justice...

I'll be fine if you let me out, show me a hole in a hedge or give me pliers to cut through this fence, this brightness that never leaves me alone, even at night, these white, bouncy walls that don't know when to shut up. It's disgraceful, me and my bed should be allowed to converse in total privacy without the sneering walls casting remarks on all our business. A prison guard allows his cellmates to talk intimately every so often, why won't these damn walls do the same?

It's a typical Thursday, much like yesterday, and bearing an uncanny resemblance to Tuesday's mind numbing rhythm. Your kiss to my lips revolts me as it mostly does before I drive off to the sound of crows ruining the news headlines on my radio. More young lay abouts to sort out.

But today is different, from the moment I set my eyes on her. My new secretary, Naomi. I undress her with my eyes and get so aroused as I stare deeply into her eyes, swallowing my spit as my mouth starts watering at the sight of her tall long legs in black tights leading all the way to her breasts that can be seen at an angle as her button is undone.

"Hi, I'm Naomi, its my first day, is this my desk? Would you like a coffee? Sorry, I get nervous quite easily, I don't want to disappoint you Mr Wilkins..."

"Call me Dan, it's Daniel Wilkins, but Dan will do fine, I like my staff to feel at ease, that's how work gets done isn't it. I need my P.A. to be at her best, or injustices could occur as a result! But I'm sure that won't be the case at all with a young and talented woman like you at my side, would

you like me to show you around the courts?"

Naomi smiles obligingly, of course she wants to be shown around, she can't resist you, you know that, she's the girl of your dreams, your ticket to freedom, a way out of your rotting marriage. Hold on here! I've only just met her, why am I thinking like this, she's so sexy, that's why I'm thinking like this. We get the lift and go up to the main courtroom, it's early yet, and sessions don't start until 10:30 on a Thursday. As the lift doors close we both turn away from each other and gaze at the walls, then as our eyes wander we connect and you make me melt inside, the lust bites away at my muscles and flows through my veins.

What do you know about our marriage? We were inseparable, destined to grow old like a fine red claret, awaiting consumption by time and its eventualities. You walls know nothing about me, the memories that are bricks in the minds' walls, holding my home together. I remember the nights when... I do, I swear I remember, we used to cuddle up... what do you mean am I sure, of course I am, I remember like it was yesterday...

God I want you Naomi, is the only phrase that rings in my mind, the next thing she seems to agree as her tongue liven my senses and feels great pushed passionately against mine, our lips moving in harmony as our hands become possessed by a greater force, a desire to reach nirvana and scream blissfully to an orgasmic chant... The lift bell rings, we're already on the fifth floor, where the Main court room awaits our visit. We jump apart and straighten ourselves out, frustrated and flustered, there's no one waiting in the corridor, but we still feel exposed. I suggest we go the courtroom, Naomi smiles innocently and follows my lead.

Once inside, the room is so empty we can here each other's heart throbbing, I start to explain the court procedures at the beginning of each case and so fourth, explaining in quite some detail how a jury I selected from an initial 15 that stand to the court, with three getting randomly sent back to the waiting room where fags are smoked and friendships are made, between a read of last weeks edition of *Hunting Lifestyle*... All the while Naomi just stares at me, undressing me with her piercing eyes on my own stomping ground, where I command such respect and authority. And nothing has changed today either. Whimsically I order Naomi to take her clothes off. Surprised, yet excited, Naomi wriggles her hips whilst

reaching to the back of her skirt and clip, it falls to the floor and her bra and blouse quickly follow as she stands in her tights in front of me. I pick her up and carry her to the Judge's seat, I proceed to rip her tights and gasp at her beauty as our pleasure becomes mutual and grows to ecstasy as we connect and collide like a two suns in one union of energy, on the Judge's seat. The juices flow as we get loud, way too loud for my liking, but this lust has a grip of me like a constrictor snake that has the strength of the ten fierce Welsh dragons, Naomi bites her lips and digs her nails into my shoulders, her screaming increases...

"Oh Lord, this is appalling... Mr Wilkins, is that you? Oh dear me, it is you, well I... what the hell is going on? Are you insane? It's shameful and disgusting, you of all people Mr Wilkins, and who is this slut then?!"

Fred. Fred the cleaner, a fifty-something bachelor, the queen of queens, a man very much in touch with his feminine side shall we say, though that doesn't matter, but I've never seen him so angry ever before, he's even sounding quite manly if I may say so, he has certainly taken me by surprise, I'm sure the feelings are mutual. How the mind wanders in a moment like this. My embarrassment is total. Naomi has by now run of to kneel down and hide in the dock, crying. I could easily cry right now.

Ever present, smarmy and snide. Belittling the smallest of my achievements. Four walls like bullies surrounding me, pushing me back and forth, left to right, bumping my bones until I don't know where I'm being pushed and laughing all the while. That surrounding whiteness eating away at me as the walls deafen me with their tortuous laughter. Even the night's darkness fails to dim the brightness of these walls. They blind me and deafen my ears and burn my body as I itch in my bed, tied and lonely, tickled to a frenzy by these conspiring walls...

Fred runs out and I go into a frenzy, running stark naked in all my glory across the court room to collect my shoes and socks as I struggle to put the rest of my clothes on, my shirt tangles round my torso and half covering my face, resembling that dreaded straight jacked more than ever, just as Lord Anthony Q.C. enters the room and gazes in astonishment at talents of mine he hasn't previously seen on display...

"Daniel" whispered Lisa...

Oh, so now you are willing to talk are you? The mention of my pride and

glory finally too much for you to resist, come on let's have a quickie right here, like in the old days.

"Daniel" Lisa said more forcefully this time "Daniel, I want a divorce, I've met a man, his name is Diego, he's my Spanish teacher at night school." "Night school? Spanish? Diego?! Since when?!"

"It doesn't matter, you'll never see him anyway, we're moving to Spain, we're going to buy a house in Oviedo, it's a lovely city, we're going to start a language school once I am qualified to teach English... Daniel?"

"Visiting time is now over, will all visitors please make their way out. See you soon I'm sure", said a provocative voice from the loudspeakers.

"Daniel, I've got to go, I'll be back soon so we can do the necessary arrangem... ents... Bye Dan" and Lisa trotted off and turned for one last look at what used to be her tower of strength, now being led lifelessly by a pair of guards in heavenly white towards the growing queue of patients that awaited their medication, half of them barely able to walk let alone swallow a pill, the poor lobotomized souls...

I just gazed. The void was pleasing. Anything was pleasing compared to that soft white cell, the leather bed straps, the plastic sheets, the talking walls...

Ana Prieto Nadal

A REAL BOGART

'You despise me, don't you?'
'If I gave you any thought I probably would.'

From the film *Casablanca*

Physiognomically speaking, Emilio, a secondary school music teacher in Barcelona, was a creature marked by eccentricity and fantasy. His colleagues seemingly respected him but suffered him in silence. His pupils, those candid recipients, overcoming their initial stupor and contempt for the little man now accepted his vehement and ostentatious interdisciplinary way with words with feverish loyalty.

Somewhat stooped with a subtle hunch below the nape and a swollen neck, he had bulging blue eyes and exaggeratedly fleshy lips — a bestial relief with an improbable silhouette. The plump cheeks and still young face lined with wrinkles lent him the sculptural quality of a beardless satyr in an indescribable interplay of planes. When he smiled his face curled into an excessive and painful sneer for the observer, two lines slicing the flesh somewhere between complaint and condescension: he was an ode to 3-D.

Scrupulous and systematic at work, he was rooted in a spotless and somewhat rigid order essential for his very survival. Always impeccable and almost always wrapped in a light blue college shirt and dark trousers, he smelt of shampoo and subtle cologne: a bourgeois uniform for the least gregarious corps ever imaginable.

As homage to Bogart's tough guy in *Casablanca* (everyone at the school knew about his great film hero and his corner cupboard covered with

posters and stills from the film) he always wore a grey raincoat over his grey blazer, even in the classroom. His carrot-top and swollen neck atop such an impeccable and ever-present wardrobe, with the added touch of the up-turned collar on his mac, inspired pupils to whistle in admiring irony. He would start his classes with Rick's line to Renault at the end of the film, 'I think this is the start of a beautiful friendship': it was all part of the ritual.

The first time the new maths teacher Julia saw him in the staff room he struck her as a true prodigy of ugliness and such oddity that she couldn't help but be attracted to him. She had always gone for men with strong features and, within her moderate snobbery, looked more for the asymmetrical and unruly than classic ephebic harmony.

Emilio was a mine of information, a non-stop announcer of cultural events and references; opera at the Liceo, theatre and film premières, new books, modern and classical works. At changeover between classes or at break time he could usually be spotted with his head in a paper in the staff room or spouting off to a group of half-enthused, half-mocking pupils. He had an opinion on everything and was able to give long sermons about the importance of eating fruit in the morning, whilst unceasingly espousing the declining quality of farm produce. He would take in a piece of fruit to school every morning to devour after his sandwich in his own spectacular fashion, doing justice to the grandeur of his persona. Julia eagerly awaited the moment he would unwrap the bread and chomp down in a synchronised deafening and splendid flush of mouth, lips and teeth. And then the fruit...

Emilio was a respectable and committed man. One of the things he most hated was outsiders and social misfits. He didn't know how to be alone — Man wasn't made that way. Those who avoided contact with others, who didn't make any effort to relate or share their desires, longing, or small everyday mishaps struck him as miseries. He always tried to involve other people in his discoveries and fixations; for example, at school he insisted on photocopying any article he found interesting and leaving it in everyone's pigeon hole, even keeping a copy back for the caretakers and secretaries. If he'd been to the cinema or theatre he made sure nobody went unawares, telling anyone he happened to run into the reasons for criticising or applauding the event: for favourable reviews he would

include overblown gestures with emphatic and guttural remarks; the unfavourable would be dismissed with a couple of disparaging comments and a vehement slogan summing up the fiasco. From time to time, and whenever he thought he'd been witty or incisive or subversive, he would burst into both a gruff and shrill laughter, spattered with jokey turns and stentorian guffaws. He wasn't aware that the bundle of words and gestures he at times became clashed head-on with the type of laconic and mysterious man he himself advocated from beneath that ineffective raincoat.

For this reason, as he aspired to be a respectable and committed man in spite of his singular physicality, it was extremely important and significant to have a wife — in other words, an object offering social acceptance, a tool of social integration. Of course, he no longer desired his wife Encarna as he used to; if truth be told, secretly, deep down, loving her was an effort. And not just this, he profoundly scorned the attachment women — both his own wife and women in general — had to all things material. This did not, however, stop him from adoring his home — Encarna's home; not that he would confess to this of course as, in addition to a wife, he had a reputation to uphold. They had lived there for the past seven years, the last three, with his adorable little boy Pablito. He would pat himself on the back for how well everything had turned out: he was a great partner, not a husband as they weren't married (marriage being an antiquated and old-fashioned institution) but the perfect partner doing whatever needed to be done.

In his own way, Emilio made himself out to be a tough guy. In response to a feminised society governed by extremely feminine and inhibitory conventions, Emilio wanted to go back to a masculine, politicised discourse focused on the outside world. He liked suits and ties, Havana cigars, conversations around the dinner table about current affairs, art and literature. He spoke at length about this and many other things with Julia, the only teacher at school he managed to interest and who, in turn, hardly ever listened — waiting merely for his maxillary movements and facial distortions whilst regurgitating his discourse.

Julia was lonely and had a great sense of personal freedom and camaraderie. She was a woman of mathematical certainties and, otherwise, fairly impressionable. It was easy and even fun bewildering

her with philosophic, literary and musical gems in a torrent of quotations, titles and aphorisms — the secret lay in coming across as confident. Emilio made great efforts to inspire her, overacting in a grotesque rather than tender display. He was a confident guy (his success rested on it) and she, a quiet girl with no more baggage than lots of formulas and a passed teaching-training exam. She lacked metaphysical truths but he could fill that void with unorthodox, unquestionable and engaging ideas.

It started with smiles and jokes in the corridors and staff room, exchanging articles and books and coffee after class. One day, a hint of a caress, another, a confession; intimate suggestions, portents or traces of a relationship, of an incipient adventure — that's how these things begin, no?

From a certain predictable moment at the beginning of this whole *pas de deux*, Julia agreed to him coming-by some afternoons. Set to a preferred routine of alternate Wednesdays and Fridays, this ritual lasted for nearly eighteen months. It didn't entail very much: a mere half an hour a week. Julia had at first taken to his physical oddity and arsenal of information enthusiastically. But then, once weariness and disappointment started to set in, she could barely stomach it.

Emilio would arrive at his lover's house, the other woman, his *amant*, his concubine (terms he secretly liked using to refer to Julia) awarding himself medals and congratulating himself for his bravery as lover-hero. Life was so complicated and tiring and he had to overcome all sorts of obstacles — work colleagues, meals with his wife, domestic and paternal commitments. The relationship, for want of a better term, that Julia and Emilio had was far from, very far from, light years away from being a passionate affair. Truth be told, it was becoming more and more a testament to non-communication and mediocrity.

The rare Saturdays he could get away when his wife was meeting her Tai-Chi pals for lunch or for some other reason, Emilio would take Julia to a restaurant and make the most of dressing suavely in a suit, white shirt and tie or bow tie; on those days he felt most daring and in tune to his masculinity as clandestine and handsome lover, he would put on a 1940s hat to go with the ever-present raincoat that conveniently sloped over his forehead and cast a shadow over his face. He would order the food

he thought most succulent and make himself out to be a wine-expert, winking and joking with the waiter. After coffee with a glass of cognac, he would solemnly and ceremoniously flourish a Havana, nibble the end using that phenomenal jaw and proceed to smoke it. All this believing he had sensed the psychological type Julia secretly longed for: the incorruptible tough guy, the leading man attuned to the rules of seduction, the unrepentant *machista*.

Women, Emilio thought, go for tough guys even when they won't admit to it. 'Dames are simple', Bogart's ghost noted to Woody Allen in *Play it again, Sam*, 'I never saw a dame yet that didn't understand a good slap in the mouth or a slug from a .45'.

What Emilio didn't seem to understand was that, in a mythical imagery privileging Bogart as the virile fetish object par excellence, there was no room for substitutes. You can only be a Bogart by giving up on a suitably affable humanised image. We all know it — not just anyone can do cynicism and indifference in the strictest sense and not everybody can scorn human life and grimace to such an extent as that celluloid imprint that is Rick in *Casablanca*. You can't have it all.

Casablanca isn't just a movie, it's a state of mind; a reference of manliness; a journey into the myth of singular virility. It was clear Emilio was incapable of adjusting to the imbalance between that intellectual fantasy and crude reality, between the harmoniously weather-beaten features of that Casablanca exile and his own clumsy appearance.

In reality, what most fascinated and, at the same time, repelled Julia about Emilio was the vulgarity he adhered to with the ferocious desperation of a leech (or of a closet suicide case); the tenacity he struggled with so as to appear normal and, above all, virile — an unachievable goal. His course, his way of standing out, was not the same as for others: the repetitive hackneyed gestures, the prosaic submission to cultural cogs, the exhibition of cheap but exhaustive intellectualism just made the long hours of study and composition before the mirror too obvious.

In one sense, he acted like a tough guy. But, in another, he wanted to be a good and compassionate creature. This should not be confused with charity: the idea of charity, just like marriage, appalled him. He was

critical of the Church and all forms of exploitation and demagogic. He would have liked to have been a man with a dark and rebellious past, a champion of just causes as well as a modest fence of intrinsic nobility and commitment.

He went out of his way to avoid fights. To him, shouting and swearing, never mind coming to blows, were degrading. If his wife felt down because of problems at work or with friends or because she was going through an existential crisis or, even, because she no longer felt attractive, he was proud of knowing how to console her, stroking her hair as if she were a poodle and not a woman — following the care manual for beginners. And it was with this same provocative and flagrant ignorance that he would treat his lover. Ah, lover, how great that sounded to him, that big secret he kept to himself. She also benefited from his advice and warm words of comfort. Arrogance is nothing but the other face of cleansed rusticity!

He took himself for a great companion, lover and father. At weekends, he would break his neck carrying little Pablito on his shoulders through the crowded streets or taking him along on demos. Emilio saw himself as a left-winger — he hated anyone who supported those in power; of course he also hated marginal groups outside the system. He'd never have admitted to hating them as that would go against his own ideology (and he was very proud of his ideologue status) but they made him very suspicious. He just didn't understand why some people preferred to isolate themselves; why they would stay in a corner in total silence; why they would stick to the shadows; why they would systematically flee from all company — or, better still, *his* company. He wouldn't have known how to be on his own, ever. He needed to share things: music, books, ideas... In his opinion, he was a philanthropist, for everyone else — from the outset — an insecure conceited *manchild* hiding behind a front of false, arrogant and blind security.

Emilio had better be careful, as where now his clumsy paws touched upon excitable and receptive skin, they would one day find a poisonous swamp full of barbed snares.

Julia would have liked for Emilio's scent to have lingered on her like a trace of all that is odd, strange and adorably crippled, like an exotic bird's

pride wounded by leading a grey sparrow-like existence. But the truth is she ended up loathing him and his way of deluding himself, of selling himself and failing in the attempt, so much so that she lost respect for both him, and herself — for being weak and giving in to his ludicrous requests of reject-lover.

Emilio would have liked for his scent to have lingered on her like a heroic trace fighting on two fronts, everyday domesticity and passionate adventure. All neatly knitted together. When his lover banished him from her life, Emilio decided to bear no grudge, to not give way to vulgarity. Pride is paltry, he thought, making a noble mental gesture. And with this gesture worthy of the greats, he went home to his 120 m² adorned with, amongst other things, a familiar, educated and conscientious wife, and a son who had fortunately failed to inherit his features. Women are all the same, he repeated to himself. In the end, it's not worth risking marriage over a disturbed and ignorant girl like Julia. You had to be careful: it's a well-known fact that women like to curtail a man's freedom. They are inherently more conservative — Encarna would never have forgiven him for being unfaithful and he didn't know how to be on his own.

On that Saturday like any other, when his secret life vanished, Emilio went home with head bowed and, holding back the tears threatening to erode his fleshy cheeks, hung his raincoat up on the stand, gave his wife a chaste and timid kiss and went on to do his share of the chores as per usual.

'It seems that destiny has taken a hand', ironised Rick in the mirror.

Cristiano Cavina Das Casablanca
Kirsten Fuchs ... dass ich dich liebe
Gaute Heivoll Doktor Gordeau
Aneirin Karadog Casablanca
Ana Prieto Nadal Ein echter Humphrey

Cristiano Cavina

DAS CASABLANCA

Unsere Großväter hatten den Krieg mitgemacht und waren stolz darauf. Den ganzen Tag sprachen sie davon, wenn sie unter der Magnolie gegenüber der Wäscherei Ferrini saßen, und um ihre waghalsigsten Aktionen zu unterstreichen, fuchtelten sie mit den Spazierstöcken in der Luft herum, als wollten sie lästige Fliegen verscheuchen.

Da nicht alle das Glück hatten, dass ein Duce sie losschickte, damit sie rechts und links alles kurz und klein schlugen, behalfen wir uns, so gut es eben ging, mit Schlägereien auf der Tanzfläche im Casablanca in Borgo Nero, wo wir jeden Samstagabend massenhaft hingen, um Poppers zu schnüffeln, Mädchen zu beeindrucken und uns die Zeit zu vertreiben. Damals kam mir das amüsant vor.

Das Casablanca war eine Disko mit zwei Seiten, doubleface wie manche in Polen hergestellte Winterjacken, die mein Onkel Palota in Italien vertickte.

Dienstags und freitags war es ein normales Tanzlokal, wo die angesehensten Combos der westlichen Romagna zum Standardtanz aufspielten, angefangen von Renzo il Rosso und seinem Ensemble bis zum Orchester Castellina-Pasi, das bis zur Erschöpfung immer wieder die Erkennungsmelodie von Lupin, dem 1981 komponierten Hit des Meisters Castellina, spielen musste.

Manchmal stürzten die Musiker ohnmächtig von der Bühne auf ein Dickicht von nach oben gereckten Armen, die sie wie in der Schlacht gefallene Helden nach draußen trugen.

Oft stand dienstags oder freitags Bruno La Roccia mit seiner Band auf dem Programm. Er spielte ein Tenorsax mit magischen Klappen, die sich nie in seinem schwarzen, bis zum Bauchnabel herunterhängenden Bart verfingen.

Donnerstags fanden im Casablanca hingegen die Auswahlrunden für den „Goldenen Pfau“ statt, einen von der Volksbank Ravenna gesponserten

Casablanca

Singwettbewerb, der dann regelmäßig vom Sohn irgendeines Unternehmers aus Faenza gewonnen wurde.

Die Gewinner des „Goldenen Pfaus“ hatten etwas Flüchtiges.

Man sah sie gerade einmal einen Schlager lang auf der Bühne, und dann hörte man noch einmal eine Woche später was von ihnen, wenn sie zur Feier ihres Siegs in der Villa der Familie ein Fest für Freunde und Verwandte gaben.

So oft wir auch sitzenblieben oder die Schule wechselten, mit einem von denen kamen wir nie in dieselbe Klasse.

Sie gingen alle aufs humanistische Gymnasium, ins Oratorium der Salesianer. Das Gebäude war steinalt – und mehr wert als alles zusammen, was sonst in unserer Gemeinde rumstand –, mit einer ein Meter dicken und drei Meter hohen Umfassungsmauer, die Ende des 16. Jahrhunderts von Giovanni dalle Bande Nere errichtet worden war, um der Belagerung durch die Malatesta standzuhalten.

Die Kessel mit siedendem Öl hatte man durch ständig laufende Videokameras ersetzt, und die Überwachung der Monitore besorgten die fiesen Novizen aus dem letzten Seminarjahr.

Wir durften nur hinein, wenn wir gegen die OR.SA spielten, ihre oberkorrekte Fußballmannschaft, die vom Chorleiter der Basilika von Faenza trainiert wurde, einem frommen Trainer, der vor dem Spiel immer ein Heiligenbildchen des heiligen Vicinio, Bischof von Sarsina, abrieb und abküsstete.

Beim heiligen Vicinio löste all dieses Abküssen offenbar keine gesteigerte Aufmerksamkeit aus, denn wir verpassten der OR.SA immer einen Haufen Tore.

Das letzte Spiel war 4:0 für uns ausgegangen. Unser Masseur war mein Onkel Palota, der gerade in Italien Station machte, um eines seiner Geschäfte unter Dach und Fach zu bringen. In den Umkleidekabinen schmierte er uns eine aus China importierte Wundersalbe, die er in einem alten, mit Vorhängeschloss gesicherten Handkofferchen verwahrte, in die Nasenlöcher.

Den ganzen Wettkampf kickten wir mit angespannter Kiefermuskulatur und einem seltsamen blutroten Nebel vor den Augen.

Aus den Mundwinkeln lief uns der Speichel, und die Priester des Oratoriums am Spielfeldrand bekreuzigten sich während des gesamten Spiels unentwegt.

Ich erinnere mich an kein einziges Tor, weil ich erst nach der Dusche wieder zu mir kam.

Am Samstagabend wurde das Casablanca wie ein Handschuh umgestülpt und verwandelte sich in eine Diskothek.

Die Räume des Lokals waren tapiziert mit alten Werbezetteln für den Film mit Humphrey Bogart und Ingrid Bergman, bei deren Anblick alle Kunden feixten und den Kopf schüttelten.

Eine Menge Leute ging ins Casablanca, aber durch die Bank mit einer Miene, als wären sie liebend gern woanders hingegangen, wenn es denn was anderes gegeben hätte.

Der Abend begann mit einem Vokalisten, fast immer dem Cousin des DJ, der zur Musik von *Libera nos a malo* von Ligabue „Willkommen im Casablanca!“ brüllte. Den Rest des Abends hielt er dann den Mund, da er damit beschäftigt war, sich möglichst viele Drinks spendieren zu lassen. Neben dem Mischpult wachte regungslos Tariq Hamad, der Inhaber des Lokals, in seinem grauen Staubmantel und mit seinem schräg über ein Auge herabgezogenen Borsalino.

Niemand wusste, wie ein Marokkaner es geschafft hatte, Inhaber des Lokals zu werden.

Man nannte ihn Bogart, und er schaute alle schief an, teils weil er niemandem traute, teils um zu vermeiden, dass ihm der Rauch der Zigarette in seinem Mundwinkel in die Augen zog.

Aber trotz seines forschenden Blicks gelang es uns immer wieder, uns auf den Klos zu verstecken, um Poppers zu schnüffeln.

Das Poppers besorgte ich zusammen mit einer Freundin im Sexshop Malizia, in einem Viertel am südlichen Stadtrand von Ravenna. Simona Neri hieß sie.

Damals hatte ich massenhaft Freundinnen.

Ich meine Freundinnen, nichts weiter.

Jeden Freitag schwänzte ich die Schule und setzte mich mit der besten Dealermiene, die ich draufhatte, in den Zug.

Soweit ich mich erinnern kann, bin ich in der ganzen 9. OberschulkLASSE an keinem Freitag zum Unterricht gegangen.

Der Mechaniklehrer, der genau an dem Tag seine zwei Wochenstunden unterrichtete, sah mich beim Elternsprechtag am Halbjahresende zum ersten Mal.

Mama schleppete mich am Jackenärmel mit, als er uns entgegenkam und mir die Hand hinstreckte.

„Casaccia, nehme ich an“, sagte er lächelnd, während er meine drückte, „endlich treffen wir uns mal.“

Der Mann hatte eine Menge guter Absichten, aber im Lauf des damaligen Jahres kamen sie ihm alle abhanden.
Ein wenig fühlten wir uns schuldig, als sie uns in der 10. Klasse mitteilten, er hätte die Schule aufgegeben, um in Kambodscha Brunnen zu graben. Als wir nach Hause zurückfuhren, warf Mama mich vor unserem Ort aus dem Auto und ließ mich die letzten sechs Kilometer zu Fuß zurücklegen. Der Inhaber des Malizia hatte es faustdick hinter den Ohren. Wenn er einen anlächelte, fühlte sich das an wie Messerschnitte im Gesicht, und sofort war einem klar, dass er zum Beispiel nie alles an den Nagel hängen würde, um in Kambodscha nach Trinkwasser zu suchen.
Er hatte einen beeindruckenden Vorrat an Poppers, den er im Hinterzimmer in einem über und über mit alten Camel-Trophy-Abziehbildern beklebten Kühlenschrank aufbewahrte, eingezwängt zwischen einem Metallregal voller kaputter Videokassetten und einem Schrank, in dem sich Hunderte von Schachteln mit Vibratoren stapelten.
Es gab verschiedene Sorten klassisches Poppers, Fläschchen an Fläschchen, aufgereiht wie die Zinnsoldaten, ähnlich Miniaturen von Coca-Cola-Flaschen.
Die Farbe der Etiketten fiel ab von Knallrot zu Blassrosa, mit Violett wie ein Veilchen am Auge und Orange wie fahles Morgenrot als Zwischenstufen.
Das knallrote hatte wunderkräftige Eigenschaften, und der Inhaber des Malizia versicherte, es würde eine von einem Lastzug überrollte Katze wieder beleben.
Das blassrosane war was für Schüchterne, und man musste es lange dekantieren lassen, bis man überhaupt eine Wirkung spürte.
Orange empfahl er als Nachklapp zu einem Abendessen mit Freunden und Violett für etwas pikantere und intimere Abende.
„Vielleicht was für euch beide, was?“, sagte er mir jedes Mal grinsend und stieß mir den Ellbogen in die Seite.
Ich brauchte Simona Neri nur anzuschauen, ihre langen Teenagerbeine, mit denen ich mich liebend gern mein Leben lang abgegeben hätte, ihren Busen, der seit der fünften Grundschulklasse unentwegt am Wachsen war, und schon wusste ich mit mathematischer Präzision, dass sie mit einem wie mir nie gehen würde.
Achselzuckend tat ich so, als wäre ich amüsiert, und schüttelte den Kopf. Am Ende nahm ich immer das rote.
An dem Samstag zeigte er mir aber eine Neuheit. Eine aus Brasilien importierte Spezialität, brandneu und eben erst

gelandet mit einem Frachter, der am Tag zuvor im Hafen von Ravenna angelegt hatte, wo er vor den Raffinerien der Eridania einen Berg Rohzucker ablud.
Es handelte sich um einen röhrenförmigen Kunststoffbehälter, so groß wie die Haarlackdose meiner Mama.
Auf dem Etikett war ein splitternackter Bodybuilder zu sehen, dessen Bauchmusken man besser hätte bewundern können, wenn er nicht einen Ständer gehabt hätte, der ihn bis zu den Brustumskeln teils verdeckte.
Der Ladeninhaber stieß mir noch einmal den Ellbogen in die Rippen, ja zwinkerte mir sogar zu, als ob für ihn nicht offensichtlich wäre, dass ich mich nie zu solchen Höhen würde aufschwingen können.
Er wollte uns probieren lassen, schraubte sorgfältig den Verschluss auf und fächelte mit der rechten Hand Luft über die Öffnung, langsam, wie es die Chemielehrerin machte, wenn wir im Labor eine möglicherweise giftige Lösung analysieren mussten.
Der Flakon hieß ‚Macho‘ und enthielt einen halben Liter des stärksten Poppers, das ich je angerührt hatte.

Zu schnüffeln begannen wir den ‚Macho‘ kurz vor unserer Abfahrt, während wir in der Bar auf die Nachzügler warteten.
Im Auto machten wir weiter und reichten ihn auf den Klos der Lokale an der Via Emilia vor Borgo Nero untereinander herum.
Immer wieder machten wir Station, genau wie bei einem Kreuzweg.
Als wir ankamen, waren unsere Halsvenen dick und straff wie Schiffstaue.
Wir hörten erst gar nicht, wie der Cousin des DJ zum Gitarrenakkord am Anfang von *Libera nos a malo* „Willkommen im Casablanca!“ brüllte, da keilten wir uns auch schon mitten auf der Tanzfläche.
Keiner der Anwesenden wusste, warum.

Das war der Samstag, der mein Leben verändern sollte.

Als ich eine Stunde später am DJ-Pult vorbeischlenderte, packte mich Tariq Hamad, genannt Bogart, am Wickel und sagte mir, so ginge es nicht. Er schnappte mich am Hemdkragen.
Über der Brusttasche hatte ich einen Blutfleck, und die Halsvenen wurden gerade wieder dick wie Schiffstaue.
„So geht's nicht“, sagte er.
Zigarettenrauch kroch ihm übers Gesicht, und seine Augen waren zwei Steine, die im Schatten des Borsalino Funken sprühten.

Er packte mich am Arm und führte mich in Richtung Büro ab. Zum ersten Mal sah ich ihn, wie er sich von seiner Stelle weg bewegte, und für mich hörte es sich an, als setze sich ein Denkmal in Gang.

„So schlau bist du dann auch wieder nicht“, brummte er, während er mir den Weg wies.

Bogart hatte mich im Auge behalten.

Unterm Schatten seines Hutes hervor hatte er heimlich mein Hin und Her zu den Klos beobachtet und peinlich genau jede einzelne Schlägerei registriert.

Sein Büro war eine kleine Kammer mit einem Schreibtisch, zwei Stühlen, einem Zettelkasten, einer großen Rechenmaschine und zwei Vileda-Wischeimern.

Die Musik von der Tanzfläche kam hier gedämpft an, wie das Trommeln von Kannibalen im Urwald.

Ich stellte mich auf die übliche Predigt ein.

In der Schule hatte ich gelernt, sie mir mit zerknirschter Miene und gesenktem Kopf anzuhören, und diese Haltung nahm ich auch jetzt ein.
„Ich bin von Marokko weggegangen, als ich zwölf Jahre alt war“, fing er an.

Ich hob den Kopf.

Zum ersten Mal hörte ich eine Predigt, die ihren Ausgang von so einer persönlichen Information nahm.

Bogart stand aufrecht vor mir, hinter dem Schreibtisch, die Hände in den Taschen seines Staubmantels.

Es gelang ihm, mich zu überraschen.

Dass Bogart von irgendwoher kam, konnte ich mir nicht vorstellen.

Ich dachte, man hätte ihn neben dem Mischpult angesetzt.

„Ich wohnte auf dem Land, und nachts stieg ich auf einen Hügel, um die Lichter des Hafens von Casablanca zu sehen.“

Ich weiß nicht warum, aber ich konnte den Kopf nicht gesenkt lassen, ihm aber auch nicht in die Augen schauen.

Fast so, als schämte ich mich für was.

„Als ich nach Italien kam, habe ich als Maurer gearbeitet. Und dann als Polier. Und dann habe ich eine kleine Genossenschaft mit marokkanischen Maurern aufgezogen, und dann ...“

Während er in einem alten Martini & Rossi-Aschenbecher seine Zigarette ausdrückte, fiel sein Blick auf die Wände der Kammer und drang durch sie hindurch, bis er das ganze dahinter liegende Lokal umfasste, ja schweifte darüber hinaus, bis an den Parkplatzrand.

Er in meinem Alter sperrte sich schätzungsweise nicht im Klo ein, um Poppers zu schnüffeln, sondern flog auf irgendeiner Baustelle von Gerüst zu Gerüst.

„Casablanca habe ich nie gesehen“, vertraute er mir an, wobei er sich mit äußerster Sorgfalt eine neue Zigarette ansteckte.

„Ich spreche nicht vom Film“, sagte er, „den kenne ich auswendig. Ich meine das echte Casablanca, das, was vom Hügel aus schimmerte.“
Jetzt gelang es mir, den Kopf zu senken.

„Nie gesehen“, sagte er.

Ich dachte an all die Fotos und die Reklamezettel, mit denen das Lokal tapeziert war.

Fast wollte ich ihm sagen, dass beinah die ganze Kundschaft darüber lachte.

Aber mir war klar, dass ihm das egal war.

Ich weiß nicht, warum, aber mir fiel ein, wie wir als kleine Jungs zum Fußballspiel gegen die Sprösslinge der besseren Familien aus Faenza in dieses Juwel von Oratorium der Salesianer gingen.

Alle machten sich über uns lustig, weil wir aus einem Bergkaff kamen. Unsere Klamotten waren Jahre alt, und die Trikots unserer Mannschaft zerfielen in Fetzen.

Wir merkten das nicht mal.

Wir verpassten ihnen vier Tore und gingen wieder nach Hause, als hätten wir gerade die Spielbank ausgeräumt.

Seit damals habe ich nie mehr so ein Gefühl gehabt.

‘Wo es wohl hingekommen sein mag’, fragte ich mich.

Das Jahr im Casablanca war ein besonderes Jahr für mich.

Im Sommer davor hatte ich Simona Neri gefragt, ob sie mit mir gehen würde, und ohne mit der Wimper zu zucken oder so zu tun, als wollte sie es sich noch überlegen, hatte sie mir geantwortet, sie hätte mich lieber zum Freund.

Ich kam mir vor wie eine Kartoffel, nach dem Motto: „Pommes mag ich, aber am liebsten als Beilage“.

Insgeheim heulte ich vier Tage, aber als ich einsah, dass ich auf diese Weise an Austrocknung sterben würde, sagte ich mir „Schwamm drüber“ und verwandelte mich in eine Art Kasper.

Wenn ich nichts machte, kam mir das Heulen, aber wenn ich am laufenden Meter Quatsch vom Stapel ließ, dachte ich nicht mehr daran und gut war’s.

Nach einer Weile hatte ich eine andere Simona gefragt, ob sie mit mir gehen wollte, und dabei kam heraus, dass sie mich nicht lieber zum Freund haben wollte.

Zum Liebhaber aber auch nicht, offen gesagt. Ich war ihr ein bisschen ekelig, und sie musste beim bloßen Gedanken daran lachen:

„Du mit mir?“, hatte sie geantwortet.

Ha ha.

Wie witzig.

Tatsächlich war mir klar, auch wenn ich die Situation schon seit einiger Zeit nicht mehr im Spiegel kontrolliert hatte, dass mir ein Haufen Zeugs im Gesicht herumhing, das sich überhaupt nicht gut machte.

Und zwar nicht nur die kleinen Büschel Bart in den Mundwinkeln, wie bei türkischen Jungs.

Ich war ratlos.

Den lieben langen Tag blieb ich im Bett und starre zur Decke.

Ich hatte einen Bauch angesetzt und ähnelte kein bisschen dem dünnen Mittelfeldspieler, der ich mit zwölf war.

Man hielt es nicht für möglich, dass der sich in mich verwandelt hatte.

Da ich dachte, eine Lösung wäre vielleicht, den Ball flacher zu halten, versuchte ich es eine Nummer kleiner.

Auf einem Fest im Schwimmbad geriet ich an Giulia Sartoni, die ich seit der Theateraufführung in der achten Klasse, wo sie die Hexe und ich einen buckligen Mönch gespielt hatte, nicht mehr gesehen hatte, und nur, um meine Stimmung ein wenig zu heben, schlug ich ihr vor, mit mir zu gehen.

Sie brach in Gelächter aus.

Freundlich klopfte sie mir zweimal auf die Schulter und sagte, das sei der beste Witz, den sie in ihrem Leben je gehört hätte.

Mit fünfzehn Jahren.

Widerlich.

Nicht mal Regionalliga.

„Ich meine es ernst“, antwortete ich und schämte mich sogar dafür, dass ich beleidigt war.

„Ich auch“, sagte sie, und das war's dann.

Nach einem Viertelsommer war ich schon durch mit drei meiner Zukunftsmöglichkeiten und ebensovielen Mädchen.

Im Stillen schwor ich Rache.

„Eines Tages werde ich es Ihnen zeigen“, dachte ich.

Die Frage, warum denn wohl keine mit mir gehen wollte, ging mir nicht

mal ansatzweise durch den Kopf.

So machte ich weiter den Kasper, und von Zeit zu Zeit heulte ich, während ich die Decke in meinem Zimmer anstarnte.

Als stünde da oben wer weiß was geschrieben.

Das Poppers griff mir großzügig unter die Arme.

Da es unter der Woche niemand bei sich zu Hause haben wollte, war ich zum offiziellen Hüter geworden.

Ich versteckte es in einem mit Schimmel überzogenen Winkel des Kühlischanks, unten, hinter einigen Marmeladegläsern, die verdorben waren und übel schimmerten.

Normalerweise kontrollierte ich gründlich, ob das Fläschchen gut zugestöpselt war, aber es gab Abende, an denen ich so betrunken nach Hause kam, dass ich es mit Müh und Not in seinem Versteck verstauten, bevor ich mit der Hand vor dem Mund rauslaufen musste.

Erst am nächsten Tag, als Opa sich über seltsame Herzschmerzen beklagte, nachdem er am Käse gerochen hatte, begriff ich, dass ich es vergessen hatte.

Im Casablanca verteilte ich das Poppers, und wenn mich irgendein kleines Mädchen anbettelte, eine Nase voll nehmen zu dürfen, ließ ich mir das in Küschen bezahlen. In Zungenküschen natürlich.

So schaffte ich es zwar nicht, dass eine mit mir ging, aber mit schweizerischer Pünktlichkeit kam ich jedes Wochenende zum Knutschen, dazu noch mit einer Menge verschiedener Mädchen.

Es reichte, damit ich mir wie ein Frauenheld vorkam, wenigstens ein bisschen.

Einmal knutschte ich auch mit einer verheirateten Frau herum, die doppelt so alt war wie ich und zwei Kinder hatte.

Als ich am Tag darauf meinen Kumpels davon erzählte, sah ich im Fenster der Bar einen Augenblick lang mein Spiegelbild.

Ich stand aufrecht da, die Brust geschwollt wie bei einem Truthahn, als ob ich gerade einen Pornofilm gedreht hätte.

Aber das waren Posen, die nicht länger als einen Tag anhielten.

Wenn ich mit den Freunden von damals auf diese Jahre zu sprechen komme, erscheinen sie uns amüsant und wir sehen darin eine Art Goldene Zeit.

Aber die Erinnerungen trügen.

Ganze Stücke Leben lassen sie aus und geben nur die besten, die

glanzvollsten Momente wieder.

Oft, wenn ich mich auf den Klos des Casablanca eingeschlossen hatte, sah ich mir die gerahmten Fotos und die Poster an, die Tariq Hamad, genannt Bogart, an die Wände gehängt hatte.

Einige waren abgerissen oder bekritzelt. Von einem schief hängenden Foto herab blickte die Bergman mit intensivem Gesichtsausdruck auf die Kante des Waschbeckens, das normalerweise mit Abtrockenpapier für die Hände verstopft war.

Das stimmte mich melancholisch.

Davon kann ich nie sprechen, wenn wir uns an die Zeit damals erinnern. Ich hatte den Film gesehen, aber worum es darin ging, wusste ich nicht mehr genau.

Aber das war unwichtig; All diese Gesichter in Schwarz-Weiß, diese Totengesichter, sahen aus wie die Schrullen eines marokkanischen Einwanderers und Filmnarren.

Während ich wie jeden Samstag mein schönes Poppers schnüffelte, kam mir Tariq Hamad in den Sinn, regungslos neben dem Mischpult, der über seinen Traum wachte, die Tanzdisko Casablanca, und ich fühlte mich nutzlos.

Kann ich das meinen Freunden erzählen?

Sie waren an dem Samstagabend nicht mit in der Kammer.

Sie würden nichts verstehen.

Sie würden mit den Achseln zucken, und das täte mir weh, denn an dem Tag damals wurde mir eine wichtige Lektion erteilt, die ich erst Jahre später verstehen sollte.

Eine Art Lektion, auf die man als Mann früher oder später im Leben stößt.

Mir erteilte sie Tariq Hamad, genannt Bogart, mit seinem tadellosen Staubmantel, dem übers Auge gezogenen Hut und der Zigarette im Mundwinkel.

Ich habe sie nie vergessen.

Jeder Mann braucht sein Casablanca.

Ich heulte heimlich, weil die Mädchen mich nicht haben wollten, und ich träumte von einer Rache, zu der es nie kam.

Das lag aber nicht an den Mädchen.

Die beiden Simonen und Giulia Sartoni hatten das ganz richtig gesehen.

An mir war nichts dran.

Nichts, was ich ihnen hätte bieten können.

Jeden Samstag abend schnüffelte ich Poppers, und jedes Mal, wenn ich

mich über das Fläschchen beugte, vergaß ich, dass dieses fantastische Herzklopfen, stark wie der Motor eines atombetriebenen U-Boots, nur wenige Minuten dauern würde.

Einen Augenblick nur, verglichen mit all den Stunden, die ich zur Decke hochstarre.

Während wir uns auf der Tanzfläche keilten, schaute Bogart uns ungerührt zu.

Wir waren nicht voneinander zu unterscheiden.

Wir hatten keinen Stil.

Ich brauchte lange, bis ich es kapiert hatte, aber als es soweit war, war es eine Erleuchtung.

Alles wurde zurechtgerückt.

Mein Onkel Palota war ein ausgemachter Gauner, er zog durch Europa wie ein Bandit, aber nie hätte er sein Leben auch nur um einen Deut geändert. Das war seine Berufung, und ihr ging er nach mit der Geduld eines Benediktinermönchs.

Vielleicht, kam mir drei Tage nach dem Abend in der Kammer der Gedanke, waren unsere Großeltern ja gar keine alten Trottel, die ihren Hintern nicht von der Bank unter der Magnolie gegenüber der Wäscherei Ferrini hochkriegten.

Plötzlich hörte ich ihnen aufmerksam zu, und ich entdeckte, dass sie von den Kriegszeiten erzählten, als sähen sie sie in der Ferne schimmern.

Vielleicht von der Höhe eines Hügels aus, dachte ich.

Jeder Mann braucht sein Casablanca, stimmt's?

Wie mein Mechaniklehrer, der alles aufgab, um in Kambodscha nach Wasser zu suchen.

Mit achtzehn hörte ich auf, ins Casablanca zu gehen.

Damals machte ich auch Schluss mit dem Poppers.

Die Reklamezettel an den Wänden und die Schauspielerfotos auf den Klos sah ich auch nicht mehr.

Wenn ich mit den anderen zufällig darauf zu sprechen komme, was wohl aus Tariq Hamad, genannt Bogart, geworden sein mag, lächle ich nur und erinnere mich an den Staubmantel und den über die Augen gezogenen Hut.

Was für ein seltsamer Typ, sagen wir dann.

Ich tu so, als wäre nichts, aber ich lächle und denke an seine Augen, wenn er regungslos neben dem DJ-Pult stand und seine Diskothek betrachtete.

Die Augen eines inspirierten Mannes.

Kirsten Fuchs

... DASS ICH DICH LIEBE

In Berlin liegt Schnee. Er legt sich einfach überall hin und steht nie wieder auf, wie ein faules Kind lümmelt er herum und ist zu nichts, rein gar nichts nütze. Niemand verlangt von ihm, dass er endlich wieder aufsteht, dass er etwas lernt, dass er es zu etwas bringt. Der Schnee liegt wie die Markierung eines größeren wahnsinnigen Hundes in jeder Straße. Die Stadt gehört ihm. Ich kann dem angeblich schönen Weiß nichts abgewinnen, und auch nicht dem Knirschen unter den Schuhen, dem Brechen der dünnen oberen Schicht.

Ich gehe zum Bus, um zum Flughafen zu fahren. Ich hinterlasse meine Spuren im Schnee, aber weil es weiter schneit, hinterlasse ich auch keine Spuren. Meine Fußstapfen werden zugeweht und verschwinden. Kein Grund, traurig zu sein oder zu heulen. Ich hab früher nie geheult. Ich habe bei dem Film *Casablanca* geheult, aber erst beim zweiten Mal. Lange Geschichte, aber der Weg zum Flughafen ist lang, lang genug für eine lange Geschichte.

Ich habe *Casablanca* das erste Mal mit meiner Freundin gesehen, meiner damaligen Freundin, Ina.

Sie wollte den Film unbedingt mit mir zusammen ansehen, obwohl sie ihn schon oft gesehen hatte, aber eben ohne mich, vielleicht ja mit jedem Typ, mit dem sie vorher zusammen war. Aber das machte mir nichts aus. Es gibt Sachen, die habe ich auch mit jeder Freundin gemacht, küssen, über meine Schulzeit reden, rauchen.

Ina und ich sahen zusammen gekuschelt den Film an, und siehe da: Er war langweilig. Ina weinte am Ende, weil sie bei dem Film immer weint, als wäre das ein Reflex, wie der im Knie, wo das Bein vorschnellt, wenn man draufhämmert. Wenn man Ina mit dem Casablancahämmerchen aufs Herz klopft, dann schnellen die Tränen vor. Ich hielt sie im Arm und fand es schön. Dann schaute Ina mich mit ihren Tröpfeläuglein an, und ich sagte, um die Stimmung zu lockern: "Na, wenn ich mal ein Visum brauche, dann seh ich doch als erstes im Klavier nach!" Das war nicht der

Trennungsgrund, aber der Anfang vom Trennungsgrund. Ina war entsetzt, als ich ihr sagte, ich würde nie heulen, oder flennen, wie Männer dazu sagen, jedenfalls nicht weinen, wie Frauen dazu sagen. Ich sagte ihr, ich hätte geheult, als ich eingeschult wurde, weil mein rechter Lackschuh zu eng war, und dann hatte ich noch geheult, als mein erstes Auto verschrottet wurde. Darin wollte Ina unbedingt eine völlige Unfähigkeit für Gefühle sehen, emotionslos, unromantisch, verkopft sei ich, und so jemand, sagte Ina, könne doch gar nicht lieben. Ich versicherte ihr, dass ich sie liebe. Ich sagte: "Ich versichere dir, dass ich dich liebe!", und sie fand den Satz scheußlich.

"Aber ich habe dir doch gesagt, dass ich dich liebe und jetzt schon wieder. Ich kann dir auch nochmal sagen, dass ich dich liebe, kein Problem."

Ina regte sich auf, weil "dass ich dich liebe" und "ich liebe dich" nicht dasselbe wäre.

"Aber, dass ich dich liebe, ist doch die Hauptsache!", fand ich.

"Dass ich dich liebe...", wiederholte sie. "Du kannst es einfach nicht sagen, wie?"

Dann schaute sie mich herausfordernd an. Ich hatte eigentlich gar keine Lust mehr, es ihr zu sagen, aber ich tat es trotzdem. Ein Mann muss tun, was ein Mann tun muss.

"Ich liebe dich. Ich liebe dich. Ich liebe dich!", leierte ich herunter. Damit war sie auch nicht zufrieden. Ich kam mir vor wie bei einer Prüfung, in der die Aufgabenstellung völlig unklar ist. Lösen Sie irgendeine Aufgabe, nennen Sie irgendwelche Stichpunkte, rechnen Sie irgendwas aus.

"Ich liebe dich. Bumms, aus die Maus!", sagte ich. Ina war verärgert und blieb es auch. Sie stichelte bei jeder Gelegenheit wegen meiner fehlenden Romantik herum. Ich sei gefülsbehindert, emotionshinkend und romantikblind. Sie packte bei Freunden das Thema aus und knallte es gut sichtbar auf den Tisch, wenn wir Raclett machten: "Jaja, der Mann, der wegen einem verschrotteten Auto weint...". Als hätte ich geweint, ich hab geheult wie'n Kerl.

Eigentlich hätte ich mit ihr streiten müssen, aber ich wollte lieber glücklich mit ihr sein. Ich hätte ja sagen können: "Jaja, die Frau, die wegen jedem Scheiß rumflennt...", aber ich ließ es. Stattdessen überlegte ich, wie ich Ina davon überzeugen konnte, dass ich doch romantisch sei, total empfindsam, aber hallo, der totale Schlaffi. Da ich all das gar nicht war, hieß das eigentlich, dass ich meine Freundin belügen wollte, aber auf jeden Fall wollte ich sie behalten. Ina war witzig, klug, auf eine irre

rührende Art vergesslich und vom Aussehen her total pfiffig irgendwie. Sie flocht sich Zöpfchen und trug Der-Rosarote-Panther-Haarspangen. Bitte, wer kann zu so einer Frau was Romantisches sagen? Also schrieb ich einen Brief, mit meiner eingerosteten Handschrift, die dafür taugt, Lebensmittel, die ich einkaufen muss, auf Zettelchen zu krakeln. Ich schrieb den schönsten Liebesbrief der ganzen Welt, mehrere Seiten voll, behauptete viel und meinte alles davon ernst. Ich schmückte es nur pompös aus. Meine Gefühle für Ina waren wie ein schönes Tannenbüümchen, und extra für sie machte ich einen Weihnachtsbaum draus, behängte das Tannenbüümchen mit Sternen, Kugeln, Lametta, Kerzen und kleinen Figuren.

Ich weiß nicht mehr, was ich alles schrieb, die Anrede war: Mein herrliches Mädchen!

Außerdem hatte ich einen Gutschein für eine Reise nach Casablanca dazugelegt. Dafür hatte ich Geld zusammengeliehen, damit wir sofort losfliegen könnten, wenn sie es so wollte. Es war gerade Winter, Berlin verschneit.

Den Brief versteckte ich in einem Klavier in einem Restaurant. Ich musste eine Weile suchen, bevor ich ein Restaurant mit Klavier fand. Dann führte ich Ina dorthin zum Essen aus, schaute sie glücklich an, wollte sie natürlich einladen, bestellte großzügig gleich eine ganze Flasche Wein und spielte mit ihren Fingern in meiner Hand. Sie setzte irgendwann wieder diesen Prüfungsblick auf, der mir das "Ich liebe dich!" abpressen wollte. Ich sagte: "Schau doch mal ins Klavier!"

"Ach, lass den Scheiß!", polterte sie, fühlte sich wohl irgendwie verarscht. "Du mit deinen Witzen!"

Sie knallte Geld auf den Tisch. "Du sollst doch nur 'Ich liebe dich' sagen!" Sie zog sich an, viel zu hektisch, verhedderte sich dabei in ihren Mantelärmeln, was ihr noch mehr Zeit gab, mich wie ein wildgewordener Ochse anzustarren, als hätte ich ein rotes Tuch im Gesicht.

"Ich liebe dich!", sagte ich schnell. Ich habe ja viele solche Computerspiele gespielt, wo drei Antworten angegeben sind, um z.B. einen Türsteher zu überreden, einen einzulassen, oder um einen Professor dazu zu bewegen, die Unterlagen rauszurücken, irgendwie sowas. Ich war gut darin. In dem Moment, wo Ina auf hundertachtzig kurz vorm Abzischen war, dachte ich kurz nach, ob ich "Bleib doch!" oder „Beruhige dich!" oder "Ich liebe dich!" sagen sollte. Ich entschied mich für Antwort c. Ich liebe dich.

"Kannst du dir in die Haare schmieren!"

Weg war sie. Draußen war es kalt, drinnen wurde es kalt. Ich soff den Wein aus. Davon wurde mir auch nicht wärmer. Als ich das Restaurant verließ, waren die Fußspuren von Ina schon wieder zugeschneit. Deshalb kann ich Schnee nicht leiden.

Der Bus ist am Flughafen angekommen. Endstation. Ich bin der einzige ohne Gepäck. Ich stecke meine Hände in die Taschen und gehe durch die automatische Tür, die wie ein Schaufelrad die Menschen in den Flughafen reinbaggert. Eine Frau hat es so eilig, dass sie versucht, die träge Tür zu schieben. Direkt vor ihrer Nase, wenn sie hinsehen würde, ist ein Aufkleber, auf dem steht, dass man nicht mit der Hand schieben soll, aber sie sieht eben nicht hin. Die automatische Drehtür blockiert und bleibt stehen. Ich und die Frau stehen in unseren Plexiglaszellen und warten, dass es weitergeht. Die Frau schaut mich an, und wenn ich es ebenfalls eilig hätte, dann könnte ich jetzt stinkig sein. Ich lächle. Die Tür dreht sich wieder. Der, der es eilig hat, wird davon aufgehalten, dass er es zu eilig hatte. Ich mag das. Es kommt mir gerecht und böse vor. Vielleicht ist gerecht immer auch böse, aber eben gerecht. Ich finde es nicht gerecht, dass Ina mich verlassen hat, nur böse. Sie hat mich am Telefon abgewimmelt, nur mit der Erklärung, dass es nicht passt. Das hat sie mir hinterlassen wie Schulden einem Erben, der sich jetzt damit herumquält. Ein Jahr her. Ich habe in dieser Zeit das zusammengeborgte Geld für die zwei Casablancaflüge abgearbeitet. Ich kann zweimal alleine hinfliegen, oder einmal mit jemand anders, aber ich will mit Ina.

Ich gehe zum Terminal acht. Das Rattern der Rollkoffer, das Gongen der Ansagen, die flatternden Schals von Eilenden.

Ich gehe in das Bistro, von dem aus man aufs Rollfeld sehen kann. Am Fenster ist ein Platz frei. Ich ziehe im Sitzen meinen Mantel aus, weil es sicher noch eine Weile dauert, bis Ina kommt. Nachdem sie mich verlassen hatte, habe ich mir den Film nochmal angesehen und angefangen zu heulen, meinewegen auch zu weinen. Den Film fand ich immer noch langweilig, aber geheult hab ich trotzdem. Dabei muss sich ein Stöpsel gelöst haben, denn seitdem hab ich immer mal wieder geheult. Aber heute ist es vorbei damit. Heute kommt Ina.

Ich habe schon häufig hier gesessen und zugesehen, wie Flugzeuge starten und landen. Der Kaffee ist teuer und mies, die Bedienung sehr nett. Antje und Herr Tesch. Antje arbeitet hier, weil sie Stewardess werden wollte. Herr Tesch, weil er Pilot werden wollte. Antjes Mutter war Stewardess und Antje hat sie sehr selten gesehen. Als Antje mir

das erzählte, musste ich heulen. Herr Teschs Vater war nicht Pilot. Herr Tesch wollte Pilot werden, weil er von Frauen nicht beachtet wurde und sich sicher war, dass ein Mann, der fliegen kann, beachtet wird. Er kann fliegen. Er hat die Ausbildung. Er hat die Prüfung bestanden, aber dann keine Stelle gefunden. Eine Frau hat er auch nicht. Er ist, um ehrlich zu sein, kein schöner Mann, eher unharmonisch geschnitten. Er hat ganz weiche Züge um den Mund herum, aber nicht sanft, sondern schwablig. Ich finde, er sollte einen Bart haben. Das habe ich ihm auch gesagt, aber ihm wächst kein Bart, hat Herr Tesch erklärt. Da musste ich heulen. "Na, Dirk? Einmal unseren feinen Kaffee?", fragt mich Antje. Ich nicke. "Und einen Aschenbecher!", rufe ich ihr hinterher. Ich zünde mir schon mal eine Zigarette an, im Vertrauen darauf, dass Antje einen Aschenbecher bringt, bevor die Asche, selbst bei ruhiger Hand, von allein abfällt. Ich mag diesen Ort, weil er kein richtiger Ort ist. Die meisten Menschen, die sich hier aufhalten, kommen von einem anderen Ort oder sind auf dem Weg zu einem anderen Ort. Eine unruhige Mischung aus Wegwollen, Wegmüssen, Ankommen und schon wieder Wegwollen oder Wegmüssen. Ich warte auf Ina.

Erstmal kommt Antje mit dem Aschenbecher. Vielleicht ist Antje hübsch, aber es fällt ihr leichter, so zu tun, als wäre sie es nicht. Sie bewegt sich nicht bewusst, nur so nebenbei, und sie schaut auch nicht einladend, nur freundlich.

Antje bleibt noch kurz an meinem Tisch stehen und erzählt mir, dass Hermann seit mehreren Tagen nicht mehr da war. "Tja, vielleicht hat er's geschafft", sage ich. Antje glaubt es nicht. Dann muss sie sich um die anderen Gäste kümmern, Gabi ist da, die will immer viel reden. Und Jan ist auch da, der braucht jede Viertelstunde eine neue Cola. Und dann gibt es ja noch die Gäste, die wirklich geflogen sind oder gleich fliegen werden, die nur ganz kurz hier sind. Aber Hermann ist nicht da. Hermann hat Angst vorm Fliegen. Er sitzt hier immerzu rum und starrt aus dem Fenster. Mir hat er noch nicht verraten, warum er Angst hat vorm Fliegen. Immer wenn ich mir einen Grund ausgedacht habe, musste ich heulen. Seine Eltern sind abgestürzt, er hat selbst knapp überlebt, seine große Liebe wohnt in Australien und er kann nicht hin. Vielleicht hat er vor Schiffen ebenfalls Angst, und darum ist er auf diesem Kontinent gefangen, den er als Insel begreift, wie ihn kein normaler Mensch begreift, weil der Kontinent so groß ist, sogar Asien ist ja noch die selbe Insel. Ich weiß nicht, was mit Hermann ist. Alle, die hier herkommen, nur um hier zu sein, haben ein Rad ab, nicht alle Schüsseln im Schrank und da auch

noch einen Sprung drin. Ich warte auf Ina.

Jan will nach Amerika, so sehr, dass er immer einen Cowboyhut trägt, als ob er durch das Tragen des Hutes schon die Hälfte der Strecke geschafft hätte. Er will ein Star werden. Er hat eine CD aufgenommen, die er mir ständig zum Verkauf anbietet. "Jan, ich hab doch schon eine!", sag ich dann, und Jan erklärt mir, dass er nur noch tausend verkaufen muss. Er sucht einen Manager und einen Produzenten. "Aber dann geht's los!", strahlt Jan. Er hat ein charmantes Lächeln mit Grübchen. Ich könnte ihn mir gut als Star vorstellen, aber er singt leider so unbedeutend wie ein Straßenspatz. Jans Künstlername ist Little Jimmy. Ich nenne ihn Jan. Antje ist nett, sie nennt ihn Little Jimmy, sie würde mich auch Rick nennen, wenn ich es wollte. Als Jan mir total aufgedreht erzählt hat, dass er in der Schule seines Neffen ein Konzert geben darf, im Zeichensaal, hab ich geheult.

Außer Hermann sind heute alle da. Jan, Antje, Herr Tesch, Gabi und mich zähle ich nicht mit. Ich warte nur auf Ina.

Gabi war mal verrückt danach, durch diese Piepsschleuse zu gehen und sich abtasten zu lassen. Im Gegensatz zu Hermann erzählt Gabi jedem alles und allen jedes. Früher ist Gabi viel mit Billigfliegern innerhalb Deutschlands herumgeflogen. Sie hat extra metallische Gegenstände an sich versteckt, sogar im Schläpfer. Wäre sie deshalb nicht angezeigt worden, von einem jungen Sicherheitsmann, der sich sexuell belästigt fühlte, dann wäre sie wahrscheinlich pleite gegangen. Sie sagt, sie ist davon runter, aber trotzdem kommt sie zum Flughafen, sieht ein bisschen dabei zu, wie andere durchsucht werden und kommt dann ins Bistro, um sich zu schämen. Ich musste heulen, als sie mir das erzählt hat, und dann musste ich mich schnell von Gabi wegsetzen, weil sie versuchte, mich auf die Toilette zu locken, um wenigstens Sex auf dem Flughafen zu haben. Vielleicht hätte ich dabei piepsen müssen.

Bis Ina kommt, muss ich meinen Kaffee austrinken. Er ist wie immer mies. Vom Zucker wird er nicht besser, eher wird der Zucker davon schlechter. Am Nachbartisch telefoniert jemand sehr laut. Verspätung, Abholen, Taxi, Anschlussflug, Gepäck, Pass. Ich könnte Wortbingo spielen. Ich würde immer genau auf diese sechs Wörter tippen. Dann würde ich warten und die Telefonate belauschen, und wenn ich meine sechs Wörter zusammen habe, springe ich vom Stuhl auf und schreie "Bingo!". Wahrscheinlich würde ich verrückt wirken, dabei bin ich von den etwas anderen Gästen hier der einzige Normale. Antje ist, glaube ich, auch nicht verrückt, aber der Rest ist doch hoffnungslos verloren. Ich warte auf Ina, und da kommt sie.

Sie trägt einen schwarzen Mantel mit grauem Kunstoffbesatz, einen schwarzen Rock, schwarze Schuhe und ihr graues Haar offen. Die Haare sind nass vom Schnee. Sie ist hierher gelaufen. Sie friert. Ich kann ihre Beine in den Feinstrumpfhosen zittern sehen. Einige Schneeflocken haben den Weg durch den Flughafen bis ins Bistro überstanden und glitzern überall auf Inas Mantel. Sie hat sich geschminkt, etwas, das sie früher nie gemacht hat. Ein dunkler Lippenstift auf den geöffneten Lippen. Sie sieht sich nach mir um, ihre Augen weit aufgerissen. Die Schneeflocken tauen, Wassertropfen sitzen auf dem Kunspelz ihres Mantels und funkeln. Ina steht da mit meinem Brief in der Hand. Die Blätter sind nass und zerknüllt und beben, weil Ina so zittert. Ina trägt schwarze Lederhandschuhe, die sie langsam abstreift. Sie wischt sich Haarsträhnen aus dem nassen grauen Gesicht, wobei sie sich weiter nach mir umsieht, ängstlich, ich könnte nicht da sein und ihr nicht vergeben, hoffnungsvoll, ich könnte da sein und ihr vergeben, bebend vor Aufregung, mich gleich zu küssen, zu mir zu stürmen, vor mir auf den Boden zu fallen und zu weinen, meine Hand zu ergreifen und zu stammeln, dass sie nun weiß, dass ich sie liebe, dass sie sich daran erinnert hat, was ich gesagt habe und dann hat sie in das Klavier im Restaurant gesehen und den Brief gefunden, sie hat mich immer geliebt, immer an mich gedacht, mich nie vergessen können, und natürlich kommt sie mit mir nach Casablanca. Dort, wo sie hockt, entsteht eine Pfütze, weil es von ihren Haaren tropft und weil sie weint und weint. Ihre Augen schwer wie der Himmel vor einem Gewitter, ihre grauen Augen, die mich anblicken, um Vergebung bittend.

"Ina, steh auf!", sage ich und hebe sie zu mir hoch. Ihr Gesicht ist ganz weiß, unter ihrer Nase ist ein schwarzer Schatten vom Oberlicht. So schön sah sie noch nie aus. "Ina, ich liebe dich!", sage ich. "Ich weiß", sagt sie. Dann sage ich: "Ina, ich konnte dich damals nicht zum Essen einladen, wollen wir noch etwas essen, bevor wir nach Casablanca fliegen? Ich bezahle."

"Küss mich!", haucht Ina und öffnet ihre grauen Lippen. Ich seufze. Wie immer habe ich mir alles in Schwarz-Weiß vorgestellt. Wer weiß, ob der Brief noch im Klavier ist. Vielleicht sollte ich einen neuen schreiben und ins Klavier legen. Mein Kaffee ist alle, ich bestelle noch einen.

"Sie kommt heute nicht mehr, oder?", fragt Antje. Ich zucke die Schultern. "Warum nicht?", frage ich. "Wenn sie nicht kommt, wäre ich ja nicht hier." Ich zünde mir eine neue Zigarette an und ein Flugzeug landet. "Und es wäre schade, wenn du nicht mehr herkommen würdest", sagt

Antje zu den Servietten und schaut mich dann an. Für einen Moment sieht sie mehr als nur freundlich aus. Ihre Haare streift sie aus dem Gesicht, und dann kommt Hermann rein. Er hat es auch nicht geschafft. Ich warte auf Ina.

Gaute Heivoll

DOKTOR GORDEAU

I

Als das Flugzeug schon fast stillsteht, sieht er einen Engel. Der Engel sitzt ganz hinten auf dem kleinen Zug von Gepäckanhängern, der sich über das Rollfeld bewegt. Ein junger Mann. Oder eine Frau? Halblange Haare. Die Augen. Ängstlich? Fröhlich? Hebt er die Hand?

Als er das nächste Mal hinausschaut, ist der Koffer, auf dem der Engel saß, heruntergefallen, der Gepäckanhänger setzt seine schlenkernde Fahrt einfach fort. Der Koffer ist schwarz. Geschlossen. Als enthielte er ein Instrument.

Das Flugzeug manövriert nach Vorgabe der roten und gelben Streifen auf dem Rollfeld, kurz darauf steht es endgültig still. Das Herz schlägt mit neuer Kraft. Einen Augenblick zuvor war er noch in der Luft, er glitt bei minus vierzig Grad über die säbelförmigen Strände Sardiniens. Er versank in dem Gespräch zweier französischer Frauen einige Sitzreihen hinter ihm, während er in seinen Kaffebecher starre und sah, wie sich die Milch im Schwarzen wie Wolken ausbreitete. Das Mittelmeer, das auf der Karte begrenzt erschien, in Wirklichkeit jedoch, als es unter ihm lag, unüberschaubar war. Totenstill, eiskalt, stumm glitzernd wie Glasscherben, verstreut auf dem Boden eines Ballsaals. Er schlief ein. Einen kurzen Moment hockte er am Karpfenteich hinter dem Haus daheim in Dänemark. Er sah die trägen roten Fische unter der Schicht aus Seerosen und grünen Algengewächsen. Einen an der Oberfläche treibenden Frosch. Die Froschaugen, unnatürlich groß, vorquellend.

Dann hört er Vivian vom Haus rufen: Wo bist du? Wir müssen jetzt los! Er hört Vivians Schritte auf dem Kies, dem Rasen. Der Frosch hört sie auch, taucht und schwimmt mit menschenähnlichen Tritten unter die Rasenkante.

Noch ist er angeschnallt. Er schwitzt unter den Armen, im Schritt. Schon bald stehen die Leute um ihn auf, sein Herz schlägt schneller. Draußen sind es einunddreißig Grad Celsius, informiert der Kapitän. Bald wird er

aufstehen, auch er. Jetzt ist er hier. Er hat Angst. Ein rotes Licht blinkt. Er steht, das Blut steigt ihm zu Kopf. Den Koffer in der Hand, die Schlange durch den Flugzeugrumpf, Schritt für Schritt die Treppe hinab, über das Rollfeld zu den Glastüren. Einen Fuß vor den anderen setzen. So. Die Hitzewand. Undefinierbarer Lärm zu allen Seiten um ihn herum. Er ist hier. Er geht. Er hält nach dem Koffer Ausschau, der von dem Gepäckanhänger gefallen ist. Nach dem Engel. Er sieht niemanden.

Der Beamte starrt ihn an, wie man den Inhalt einer Flasche mustert. Anschließend fällt sein Blick auf das Passbild. Der Strom der Reisenden streicht unruhig an ihnen vorbei, er erkennt das eine oder andere Gesicht vom Flughafen in Rom. Warum ist er herausgewunken worden und sie nicht? Wirkt er irgendwie verdächtig? Hat sich sein Gesicht tatsächlich so verändert, seit das Passbild aufgenommen wurde? Der Mund? Die Augen? Die Haare. Natürlich. Die Haare.

Tourist?

Der Beamte starrt auf einen Punkt etwa dort, wo die Wange ins Kinn übergeht. Er spürt den Schweiß unter den Armen, das Gewicht des Geldgürtels um den Bauch, stellt sich vor, dass die Scheine von Schweiß durchdrungen, zerstört und entwertet werden. Er nickt eifrig, sodass seine halblangen Haare tanzen. Doch der Beamte scheint nicht überzeugt, statt ihm den Pass auszuhändigen, zeigt er auf eine blaue Tür.

Zwei neue Beamte, der eine wirkt gereizt, als hätte man ihn bei einer Arbeit gestört, die größte Sorgfalt und Ruhe erfordert. Der andere trägt weiße Gummihandschuhe an den Händen. Sie bekommen den Pass gezeigt. Sie starren das Passbild an, anschließend ihn, fast synchron, als könnte der eine nichts unternehmen, ohne dass der andere es ihm nachtäte. Please open. Mit pochendem Herzen legt er den Koffer auf den stählernen Tisch. Das Rauschen in den Ohren, als er geöffnet wird, die behandschuhte Hand des Beamten, die unter der obersten Schicht aus alltäglichen Kleidern verschwindet. Hemden, Hosen. Ein kleines Reisehandtuch, das Vivian säuberlich zusammengefaltet und in den Koffer gelegt hat, ohne dass er davon wusste. Die Hand, die umhertastet, zum Boden des Koffers abtaucht. Die Blusen. Die Schminkutensilien. Die Unterwäsche dort unten. Plötzlich hält der Beamte einen der dünnen Slips zwischen den Fingern, unmittelbar darauf zieht er einen Büstenhalter heraus. Einige Sekunden hört er alles außer dem, was im Raum vorgeht. Er hört die Geräusche des Flugplatzes; den Menschenstrom,

die blecherne Stimme, die in der Ankunftshalle ertönt. Die unzähligen Gespräche, das Säuseln und Murmeln. Der Blick der Beamten. Er ist auf dem Grund des Karpenteichs, die roten Fische schweben über ihm wie mächtige Luftschiffe vor der Sonne. Die Froschaugen, die in der Dunkelheit vor ihm wachsen. Dann ist er zurück. Der Büstenhalter baumelt am Finger des Beamten, als handelte es sich um stinkenden Müll. Der Beamte, der anfangs gereizt gewirkt hatte, ruft etwas auf Arabisch aus. Triumphierend, höhnisch, unmöglich zu entscheiden. Anschließend wechseln beide zu Französisch. Der Koffer wird mit einem lauten Knall geschlossen. Er erhascht noch einen letzten Blick auf den Slip und den Büstenhalter, ehe der Beamte sie in seine eigene Tasche stopft.

Doktor George Gordeau, Clinique, Rue Lupebé 24. Er legt den Koffer auf das Bett, öffnet ihn, betrachtet das Chaos, das die Hand des Beamten hinterlassen hat. Aus irgendeinem Grund atmet er mit offenem Mund, wie nach dem Joggen. Es ist Abend geworden. Er stellt sich ans Fenster. Der Schacht zu einem Hinterhof, Fernsehantennen, die in den letzten Sonnenstrahlen von den Häuserdächern aufragen, zitternde Fühler riesiger Insekten, die auf den Tod warten. Eine Mauer. Er starrt ein weiteres Mal auf den Zettel, ehe er ihn vorsichtig zusammenfaltet und zwischen die Geldscheine in seiner Brieftasche legt. Gordeau, er spricht den Namen mehrmals aus, ohne dass seine geheimnisvolle und undurchdringliche Aura verschwindet. Nie zuvor ist er so nahe dran gewesen. Irgendwo da draußen in dieser Stadt ist Doktor Gordeau. Was macht er jetzt? Schlafen? Essen? Lesen? Was weiß er eigentlich über Gordeau? Ausgebildet in Frankreich, Militärarzt. Später Chirurg. Und jetzt. Ja. Jetzt ist Gordeau hier. In dieser Stadt. Höchstwahrscheinlich lebt er allein. Ja. Militärarzt. Hat er vielleicht am Krieg teilgenommen? An mehreren Kriegen? Abgetrennte Gliedmaßen angenährt. Was hat Gordeau nicht alles gesehen! Ein Mann wie Gordeau lebt mit Sicherheit allein. Ein Mann, der zu viel vom Leben gesehen hat, um mit jemandem zusammen zu leben.

Er legt sich aufs Bett, denkt an den Engel, den er auf dem Flugplatz gesehen hat. An den Koffer, der liegen blieb. Den Gepäcktransporter, der einfach weiterfuhr. Die Haare des Engels im Wind. Die Gedankenkette führt zu nichts. Alles dreht sich in großen Kreisen über dem Bett. Wieder denkt er an Doktor Gordeau, er kann es nicht lassen, sich sein Leben vorzustellen. In einer der weißen Steinvillem an der Straße vom Flughafen,

wohnt in einer von ihnen vielleicht Gordeau? Vielleicht zusammen mit einem kleinen weißen Hund, einer Haushälterin, einem Chauffeur. Ansonsten jedoch allein. Und seine Klinik, liegt sie vielleicht in einem abgetrennten Teil der Villa? Helle, gemütliche Räume, geschmackvolle Kunstwerke an den Wänden, und Fenster zum leuchtend blauen Meer. Alle Eingriffe werden dort vorgenommen.

Er ruft in der Rezeption an und bestellt etwas zu trinken. Als nach einer Viertelstunde immer noch nichts passiert ist, verlässt er das Zimmer und geht hinunter. Der Portier sieht ihnverständnislos an, nach einigem Hin und Her bekommt er schließlich eine Flasche und einen Becher aus dünnem, sprödem Plastik. Als er in den Hotelflur hinaufkommt, schiebt sich ein kleiner Araber aus seinem Zimmer. Unbändige Wut wallt in ihm auf, er nähert sich ihm mit festen Schritten, aber der Araber eilt vorüber, hastet mit einem blassen, ausweichenden Lächeln zum Aufzug. Wo wollen Sie hin! He, Sie! Doch der Araber ist stumm wie ein Gespenst. Die Aufzugtür wird von einem Stuhl offen gehalten, blitzartig wird der Stuhl in den Aufzug gezogen, die Türen gleiten zu und der Araber sinkt durch die Etagen nach unten.

II

Es herrscht ein grauvoller Lärm. Er steht am Eingang zu einem ovalen Marktplatz, wird vorwärts geschoben, der Rücken eines Esels streift ihn, Fliegensummen, Apfelsinenstände, Blechschmiede, Schuhputzer, kleine Cafés. Die sengende Sonne. Er weiß nicht, wohin er sich wenden soll. Augenblicklich wird er von einem Schuhputzer bedrängt, der ihm seine Dienste anbietet. Ein zweiter taucht aus dem Nichts auf und schreit ihm ins Ohr, durch ihn hindurch: You want to see the sea! You want to see the sea! Er versucht über den Platz zu manövrieren, aber eine Art Unterwasserströmung zwingt ihn in eine andere Richtung. Er ist einen Kopf größer als alle anderen und hat das Gefühl, stetig weiter zu wachsen, Zoll für Zoll, ein weißer Riese. Tausende schwarzer Augen. Was glauben sie, wer er ist? Plötzlich erblickt er eine kleine schmutzige Hand, die gleich oberhalb des Geldgürtels über seine Hüfte tastet, er schlägt nach der Hand, sieht zu, dass er fortkommt. Schließlich sackt er an einem Cafétisch in sich zusammen und bestellt ein marokkanisches Bier. Er leert es fast in einem Zug. Aus etwas Distanz betrachtet wirkt der Marktplatz weniger bedrohlich. Er bestellt ein zweites Glas. Endlich findet er die Ruhe, den Besuch in Doktor Gordeaus Klinik Revue passieren zu lassen: Das Taxi hielt in der Rue Lupebé, und er ging mit klopfendem Herzen, bie-

er schließlich vor Hausnummer 24 stand. Eine hohes Backsteingebäude, fast so, wie er es sich vorgestellt hatte. Am Ende der Straße rollte dichter Verkehr auf einem Boulevard. In der Gegenrichtung glitzerte blau der Atlantik. Er war sich nicht ganz sicher, wo er sich befand, möglicherweise irgendwo am Rande des Stadtzentrums. Das Taxi hatte zahlreiche Umwege genommen, diverse enge Gassen durchfahren, die zunächst Sackgassen zu sein schienen, dann aber doch miteinander verbunden waren. Er starnte auf das goldene Schild an der Türklingel. Clinique. Er atmete tief durch und drückte den Knopf. Eine hohe Tür. Ein schlichter Raum, kühl, eine Pflanze in einer Ecke, eine Treppe höher linkerhand ein Empfangsschalter, ein junges Mädchen, das den Kopf hob und ihm in die Augen sah. Ich möchte gerne zu George Gordeau. Das Mädchen lächelte zurückhaltend, als wäre sein Anliegen ein Scherz, dann aber glitt ihr Gesicht in eine blanke und dunkle Kühle zurück, und sie bat ihn, auf einer gepolsterten Lederbank gleich neben ihrem Schalter zu warten. Als er dort saß, öffnete sich die Tür zur Straße und eine hochschwangere Frau kam mit einem älteren Mann herein, beide grüßten, ehe sie die Treppe hinauf verschwanden. Zehn Minuten vergingen. Eine Viertelstunde. Eine halbe Stunde später öffnete die Tür sich ein zweites Mal und eine junge Frau trat mit einem kleinen Jungen an der Hand ein. Auch sie grüßten und verschwanden die Treppe hinauf. Er wand sich auf seiner Bank, schwitzte trotz des Ventilators an der Decke. Das Mädchen hinter dem Schalter stand da und notierte handschriftlich etwas. Als das Kratzen ihres Stifts aufhörte, drehte er sich um, und sie senkte sofort den Blick. Nach fast einer Stunde sagte sie monoton, gleichsam aus dem Nichts: Sie können hinaufgehen. Er hatte kein Telefon klingeln gehört oder, dass sie mit jemandem gesprochen hätte, und stand verwirrt auf. Sie meinen die Treppe hinauf? Er zeigte. Sie nickte, und das gleiche schelmische Lächeln wie vorhin ließ ihr Gesicht aufreißen.

III

Doktor George Gordeau? Der Mann mit dem Mundschutz dreht sich um, antwortet jedoch nicht sofort. Seine Augen sind von einer Art Rauch erfüllt. Er nickt in Richtung des Stuhls. Sie sind Anders Nimb? Er nickt. Ja. Trotz des offenen Fensters ist es heiß in dem Zimmer, weiße Gardinen, weiße Wände, ein Behälter für medizinische Abfälle. Ich bin nicht George Gordeau, sagt der Arzt und zieht den Mundschutz unter das Kinn. Nehmen Sie Platz. Ich werde Sie untersuchen. Aber ... Ich hätte gerne mit Gordeau persönlich gesprochen, er hat keinen Preis genannt ... Machen

Sie sich keine Sorgen, es gibt immer eine Einigung, man findet immer eine Lösung. Sind Sie sicher? Sollte ich nicht erst die Papiere unterzeichnen? Welche Papiere? Sehen Sie hier irgendwelche Papiere? Der Arzt streift die Einmalhandschuhe ab und wirft sie wie ein Musketier in den Behälter, holt ein Paar neue hervor, zieht sie an und zeigt mit einem behandschuhten Finger. Er denkt an die Hand des Beamten auf dem Flugplatz. Plötzlich veranstalten zwei Hunde vor dem Fenster ein Heidenspektakel. Beeilen Sie sich, es warten noch mehr Patienten. Sie können sich hinter dem Wandschirm dort ausziehen.

Das intensive Unbehagen, wenn er nackt vor einem Mann steht. Setzen Sie sich bitte auf den Stuhl. Legen Sie die Beine auf die Bügel. Er spreizt die Beine und schließt die Augen. Spürt eine stechende Wärme dort unten, als der Arzt aus nächster Nähe eine Lampe auf ihn richtet. Wann kann ich Gordeau sprechen? Er spürt die Hände des Arztes behutsam auf seinen Eiern. Er ist im Moment anderweitig beschäftigt. Aber es ist doch Gordeau, der den ...Eingriff vornehmen wird? Ja, natürlich. Die Hand hält den ganzen Hodensack in der Hand, hebt und zieht vorsichtig. Wie lange sind Sie schon in Hormonbehandlung? Plötzlich öffnet sich die Tür und eine Arzthelferin tritt mit einer Aktenmappe unter dem Arm ein. Der Arzt entfernt das grelle Licht. Wie lange hegen Sie bereits diesen Wunsch? Wie lange? Ich weiß nicht ...schon immer, denke ich. Der Arzt nickt. Sie können sich jetzt anziehen. Maria hat die notwendigen Papiere, nicht wahr? Maria drehte sich um und lächelte erst den Arzt an, dann – anders – den Patienten.

Eiligst zieht er sich an, auf der anderen Seite des Wandschirms unterhalten sich der Arzt und Maria auf Arabisch. Als er sich angezogen hat, ist der Arzt verschwunden, nur Maria sitzt mit ihrem dunklen Lächeln noch da. Sie ähnelt der Frau unten am Empfang. Vielleicht sind die beiden Schwestern. Sie sitzt über ein Formular gebeugt. Sexchange. Operation. Yes ...Sobald sie das Wort erwähnt, scheinen seine Knie für einen Moment nachzugeben, er wankt zu dem Stuhl. In seinen Gedanken ist es nie eine Operation gewesen, eher ein Eingriff, aber plötzlich begreift er, dass Operation das richtige Wort ist. Beruhigen Sie sich, Gordeau ist sehr geschickt. Er ist der Beste. Was wird es kosten, wissen Sie das? Sechstausend. Dollar? Ja, natürlich. So viel habe ich nicht. Sie blickt einen Moment von ihren Papieren auf. Bitte, besteht denn gar keine Möglichkeit, mit Gordeau persönlich zu sprechen. Tut mir Leid, Gordeau ist erst morgen wieder zu sprechen. Wo ist er denn jetzt? Im Urlaub? Zu Hause? Wissen Sie, wie weit ich gereist bin, um hierher zu kommen?

Wissen Sie, wie lange ich schon gelebt habe ...als ...! Er sieht an sich herab und sie mustert ihn, offenbar ohne etwas Besonderes an ihm finden zu können. Nein, Sir, das weiß ich nicht. Ich habe keine sechstausend Dollar ...aber ich habe ...ich habe vielleicht ...vier. Wie gesagt, Gordeau wird morgen hier sein. Kommen Sie dann zurück. Aber die Operation ...Gordeau kann operieren, aber das kommt darauf an ...Worauf denn! Tut mir Leid, Sir, aber ich habe jetzt leider keine Zeit mehr für Sie, wir haben noch mehr Patienten. Wenn Sie das Geld haben, wird Gordeau Sie genauso bewerten wie alle anderen. Die Hunde geraten sich unten auf der Straße in die Haare, menschenähnliches Jaulen wirft sich die Fassade hinauf, er hört das schneidende Geräusch ihres Stifts und entdeckt erst jetzt den Tischventilator, der sich langsam von einer Seite zur anderen dreht und die Blätter, auf denen sie schreibt, aufflattern lässt.

IV

Er steht von seinem Cafétisch auf. Es ist Wind aufgekommen, die Zeltbahnen über den Marktständen flattern und schlagen wie die Segel eines Vollschiffs, wenn auf offener See der Wind dreht. Ohne dass er es bemerkt hätte, sind weniger Menschen auf den Straßen unterwegs. Eine magerer Hund trotzt an ihm vorbei und verschwindet in einer schmalen Gasse. Er geht den gleichen Weg zurück, vorbei an dem Mann, der ihm eben noch die sonnengereiften Apfelsinen hingehalten hat. Jetzt wendet der Mann ihm den Rücken zu und ist dabei, die Früchte in große Kisten zu legen. Eine nach der anderen, vorsichtig, als wären sie aus Glas. Er stößt auf die große Avenue. Hier ist der Wind stärker. Das Hemd zittert auf dem Bauch und bläst sich am Rücken auf wie ein Ballon. Es ist dunkel geworden, obwohl es erst kurz nach zwei ist, eine Art Nebel treibt am Himmel und verschleiert die Sonne. Er geht in Richtung seines Hotels, denkt daran zurück, was geschah, ehe er die Klinik verließ. Er hatte sich umgedreht und wollte das Büro schon verlassen, als er spürte, dass ihn jemand ansah. Im Vorbeigehen warf er einen Blick nach rechts, zu einem Vorhang aus kleinen Bambusstücken. Die Umrisse eines Manns. Ganz schwarz und still. Ein kalter Schauer durchfuhr ihn. Der Mann stand einfach nur da. Der Vorhang bauchte sich zwischen ihnen. George Gordeau? Sagte er mit belegter Stimme. Daraufhin glitt der Schatten zur Seite und verschwand.

Er geht an den Häuserfassaden vorbei und denkt an Vivian; Vivian zu Hause im Bett mit schweren Lidern, Vivian am Steuer, als sie ihn zum Flugplatz fuhr, Vivian, die über den Rasen ging, zum Karpfenteich, wo

er hockte und die Fische, den Frosch anstarre. Ihre Schritte, die seine vorquellenden Augen sinken und verschwinden lassen. Hast du Angst? Möchtest du nicht fahren?

Von einem Augenblick zum anderen ist die Sonne verschwunden. Der Himmel hat sich verdunkelt. Direkt über ihm ist er fast schwarz. Sein Herz schlägt schneller. Ein Schild mit einem riesigen weißen Pfeil schwankt heftig im Wind. Ihm schwant, dass er in die falsche Richtung gegangen ist. Er passiert ein eingestürztes Gebäude, an das er sich nicht erinnern kann, ein Junge steht auf dem Ruinenhügel und zeigt mit einem Stock auf ihn. Er dreht sich um, geht den gleichen Weg zurück, schnelleren Schritts, die Autos streichen mit langen Staubschleieren hinter sich vorbei. Der Eingang zum Marktplatz, er zögert, betritt ihn dann doch. Der Mann mit den Apfelsinen ist fort, nur das Skelett seines Verkaufsstands steht noch da und schwankt im Wind, einige schwarz gekleidete Frauen stehen in einer Türöffnung, ziehen sich jedoch zurück, als sie ihn sehen. Ein leiser, säuselnder Laut wie von einem Feuer. Etwas in der Luft. Sand. Er starrt in seine Handfläche. Winzige, rötliche Sandkörner.

Ist er hier schon einmal gewesen? Er bleibt stehen, wird unsicher. Ein Schild in der Form eines Schnabelschuhs. Nein. Er macht kehrt, geht den gleichen Weg zurück. Der Sand umbraust seine Ohren, dringt in Nase, Ohren, Mund. Er atmet durch das Hemd. Der Himmel ist über den Häuserdächern rötlich, fast violett, als wäre auf dem Meer ein Tanker in Flammen aufgegangen. Allmählich bekommt er wirklich Angst. Kein Mensch hält sich im Freien auf, alle müssen von dem Sandsturm gewusst haben, nur er nicht. Die Nacht aus Sand wirbelt vorbei und direkt durch ihn hindurch, legt sich als feiner Staub in seine Lunge. Eine Straßenecke gleicht der anderen, die Häuserfassaden gleiten ineinander. Eine Tür, und ein paar Minuten später eine andere, mit der gleichen Klinke. Am Ende einer engen Straße erblickt er schemenhaft den Rücken eines Mannes. Ein Tourist? Waren dort hinten noch mehr? Er hat das Gefühl, dass Englisch gesprochen wurde. Er geht schneller, aber der Mann bewegt sich mindestens ebenso schnell. An der nächsten Straßenecke sieht er den Rücken an einem Fenster vorbeigehen. He, Sie! Warten Sie! Der Mann hört nichts, verschwindet nur tiefer in dem rötlichen Gewebe aus Sand. Ihm fliegen Sandkörner in den Mund, als er ruft. Warten Sie! Er läuft, so schnell er kann. Um eine Straßenecke. Eine Toreinfahrt. Ein offener Platz. Ein Markt? Er hält die Hände schützend über die Augen. Niemand. Leere Verkaufsstände, wo immer er sich hinwendet. Leinwände im Wind, wie

die vergessenen Kriegsflaggen einer Armada, die in alle Winde zerstreut wurde. Dann steht er dort. Ein Stück weiter rechts, eine schwarze Kontur vor einer bleichen Wand. Kaum mehr als fünf Meter entfernt. Er ist außer Atem, muss sich aber sein Hemd vor das Gesicht halten, um keinen Sand in die Lunge zu bekommen. George Gordeau? Sind Sie es? Die Gestalt antwortet nicht, tritt stattdessen einen Schritt vor, und dann noch einen. Der Sand heult um die Häuserecken, er sieht feinen rötlichen Staub vor sich, der sich auf die Windungen des Gehirns legt. Ein Kopf. Halblange Haare. Ein Mann? Ja. Noch einen Schritt näher. Wie alt? Gordeau? sagt er erneut, diesmal jedoch eher zu sich selbst. Ein Araber? Nein, seine Haare scheinen blond zu sein. Oder täuscht einen nur der Sand? I AM LOST! schreit er. DO YOU KNOW WHERE WE ARE?? Noch ein Schritt. Die Gestalt wirkt auf einmal wesentlich größer. DO YOU KNOW ...Ein Riese. Dann sieht er undeutlich das Gesicht durch den Sand.

V

Als er erwacht, liegt er auf einem harten Fußboden. Alles ist hell und weiß. Wie im Himmel oder in einem Operationssaal. Er zuckt zusammen. Dann beugt sich ein Araber über ihn. You ok? You sleep in sand. I found you. No good. No good. Sekundenlang sieht er doppelt, das dunkle Gesicht löst sich, und ein identisches, fast durchsichtiges Antlitz, gleitet zur Seite, ehe es wieder mit dem alten verschmilzt. Die Geräusche um ihn werden deutlicher, Musik. Stimmen aus einem Fernseher oder einem Radio. Ein weinendes Baby. Dann fällt ihm alles wieder ein. Wo er ist. Wohin er will. Der Sandsturm. Der Mann, dem er gefolgt ist. Der sich umdrehte. Den er wiedererkannte. Den er bei der Landung auf dem Flugplatz gesehen hatte, ganz hinten auf einem Gepäckanhänger sitzend. Draußen hat es aufgeklart. Der Sand liegt auf den Straßen wie verfärbter Schnee, ein paar letzte Staubkörner tanzen im Wind. Die Menschen sind wieder auf den Straßen, es knirscht unter ihren Sandalen, wenn sie vorbeigehen. Die Sonne wärmt. Jetzt weiß er wieder, wo er ist. Er steht auf dem gleichen Marktplatz, nur am anderen Ende. Jetzt sieht er das Café, in dem er gesessen hat, die Marktstände, den Mann mit den Apfelsinen, und die enge Gasse, die zur Avenue führt. Zurück im Hotel bleibt er einige Sekunden vor seinem Zimmer stehen, ehe er mit einer abrupten Bewegung den Schlüssel umdreht und die Tür aufreißt. Niemand. Was hatte er erwartet? Das Geld trägt er noch in dem Gürtel um den Bauch, zusammen mit seinem Pass und der Brieftasche. Es fehlt nichts. Er setzt sich auf die Bettkante, legt den Koffer auf den

Schoß, greift nach dem Briefpapier, das er an der Rezeption bekommen hat und schreibt:

*Liebe Vivian,
jetzt bin ich hier. Ich kann es kaum glauben, dass es bald geschehen soll. Ich bin in der Klinik gewesen und untersucht worden, aber George Gordeau kommt erst morgen. Ich habe Angst. Ich habe mich in einem heftigen Sandsturm verirrt und bin bewusstlos geworden. Jemand hat mich gefunden und in ein Haus getragen, wo ich wieder zu mir gekommen bin. Manchmal denke ich, dass ich Halluzinationen habe. War es falsch von mir zu fahren? Wirst du mich lieben, wenn ich zurückkomme? Wie ich dann bin? Ich weiß nicht mehr, was oder wer ich bin. Die Leute starren mich an. Ich bin so froh, wenn das alles überstanden ist! Hoffentlich darf ich morgen mit Gordeau reden, hoffentlich will er operieren. Hoffentlich darf ich Gordeau sehen. Plötzlich habe ich das Gefühl, dass er der Einzige ist, dem ich vertrauen kann. Wird jetzt vielleicht alles gut? Zwischen uns. Mit mir. Ich habe solche Angst, dich zu verlieren. Ich weiß nicht, was ich tun soll. Ich bete zu Gott, glaubst du, er hört mich? Liebe Vivian, ich liebe dich so sehr. Grüße die Fische und den Frosch im Karpfenteich von mir! Schreib oder ruf an! Adresse: Rue d'Azial 63, Dar el Beida, Telefon 3074173057001
Dein A*

Vollkommen dunkel. Oder einen Hauch grauer ein wenig voraus? Er nähert sich, oder das Grau nähert sich. Seegras. Wehend in einem unmerklichen Unterwasserwind. Aus irgendeinem Grund kann er atmen. Er gleitet durch die schwerelose Dunkelheit, vorbei an riesigen Stielen, die sich hinab und hinauf erstrecken, ohne dass er ihr Ende erkennen könnte, er schwebt unter den Seerosen, streift die Oberfläche und sinkt zum schwarzen, morastigen Grund herab. Dann ist es hell, und er schwebt weiterhin. Die Sonne schaukelt im Wasser über ihm. Unter dem Rasendunkel leuchtet es in den schwarzen Froschaugen. Der Frosch ist größer als er selbst, aber er bekommt keine Angst, schwimmt nur ein wenig fort und sieht den Frosch mit zwei trügen Tritten an die Oberfläche steigen. Dann ein Gesicht dort oben. Neben der Sonne. Die Haare wogend, verwischt und sich wie Milch mit dem Wasser vermischend. Er schwebt ganz still im Schatten eines Seerosenblatts, starrt hinauf. Es vergeht viel Zeit. Das Gesicht weht wie eine Fahne im Wind. Dann plötzlich begreift er.

VI

Das Zimmer ist ganz hell. Draußen wimmelt es von Straßengeräuschen. Sein erster Gedanke ist: George Gordeau. Er steht auf, geht in das primitive Bad, zieht sich aus, schaut an sich herab und denkt; es ist das letzte Mal. Er lässt ein Bad einlaufen, das Wasser hat eine rostrote Farbe, es wird nicht richtig heiß, er sinkt hinein, auf dem Boden spürt er, was es ist; feinkörniger Sand.

Das Taxi durch die Straßen, an einer Straßenkreuzung sieht er eine ganze Weile das Meer, grauer Dunst hängt über ihm, so weit man sehen kann. Sein Herz hämmert, als er an den Fassaden der Rue Lupebé vorbeigeht, seine Haare sind an den Spitzen noch nass. Der weiße Steinbau, die vollkommen schwarzen Fenster oben in der Wand. Dort. Diesmal muss er nicht warten. Das Mädchen am Empfang zeigt zur Treppe. Sie lächelt nicht. Jetzt geht alles so schnell. Die Treppe hinauf. Was hat er Vivian eigentlich geschrieben? Hat er an die Adresse gedacht? Die Telefonnummer, war sie richtig? Aber die Telefonnummer der Klinik, die hatte weder sie noch er. Den Korridor hinab. Und wenn er jetzt ...und wenn sie es versuchte und ihn nicht erreichen konnte? Und wenn ...Er kannte die Tür noch von seinem letzten Besuch. Das Messingschild: Doktor Gordeau. Die Tür öffnet sich, noch ehe er anklopfen kann. Maria steht vor ihm. Er ist froh und erleichtert, sie wieder zu sehen, hinter ihr, am Vorhang steht der Arzt, der ihn untersucht hat. Die Enttäuschung ist wie ein Stich in der Brust. Wo ist Gordeau? Er kommt, antwortet Maria. Der Arzt verschwindet wie ein Gespenst in dem knisternden Bambusvorhang. Dann ist er heute also da? Aber ja! Plötzlich verspürt er trotz allem einen gewissen Widerwillen, Gordeau zu treffen. Wäre es unter Umständen nicht besser, den Termin zu verschieben? Verschieben? Maria erstarrt mitten in einer Bewegung und sieht ihn erstaunt an. Dazu ist es jetzt zu spät. Zu spät, wie meinen Sie das? Gordeau ist doch gekommen. Wegen Ihnen. Heißt das, er akzeptiert ein niedrigeres Honorar? Wollen wir doch mal sehen, wie viel Sie haben. Er löst den Geldgürtel und legt alle Geldscheine auf den Tisch. Sie zählt das Geld, während er auf Stimmen hinter der anderen Seite des Vorhangs lauscht. Es ist genug, sagt sie kurz. Genug? Das bedeutet ...? Ja, Gordeau ist bereit. Jetzt? Wenn Sie sich bitte auf den Stuhl setzen würden. Der Tischventilator dreht sich von Seite zu Seite und lässt die Geldscheine flattern wie welkes Laub. Aber ...ich hatte keine Ahnung, dass es so schnell gehen würde ...soll ich ihn denn nicht erst einmal begrüßen? Gordeau stattet den Patienten

erst hinterher einen Besuch ab. Hinterher? Wenn Sie sich bitte ausziehen würden. Man zieht ihm ein grünes Hemd über. Sie bekommen zunächst etwas zur Beruhigung. Ehe er weiß, wie ihm geschieht, gibt sie ihm die Spritze. Eine Schmerzfontäne breitet sich im Oberschenkel aus, danach wird er taub. So, dann wollen wir mal hineingehen. Sie nimmt seine Hand und schiebt den Vorhang zur Seite. Ein kleiner Operationssaal. Weiße Wände, eine runde Uhr über einem kleinen Wagen mit Instrumenten. Ein stählerner Tisch mitten im Raum wie ein Altar. Er muss blinzeln, aber der Schleier vor den Augen verschwindet nicht. Ein Nebel vor den Lampen. Maria. Maria. Er hört sich selber reden, während sie ihn wankend über den Boden geleitet. Als hätten sie die ganze Nacht getanzt und wären nun kaum mehr fähig zu gehen. Dann liegt er auf dem Tisch. Er spürt ein überwältigendes Licht, ohne es zu sehen. Jetzt schlafen Sie bald. Doktor Gordeau, hört er eine Stimme sagen, er versucht die Augen zu öffnen, begreift jedoch im nächsten Moment, dass sie bereits offen sind. Sind Sie es? Sind Sie hier? Sind Sie hier? So antworten Sie doch! Er ruft. Oder flüstert. Er atmet. Das ist alles. Dann verläuft das Gesicht über ihm im Wasser wie Milch.

Aneirin Karadog

CASABLANCA

Du hast alles weggeworfen, wie Knochen vor die Hunde. Unser gemeinsames Leben verfaulte in der Alltäglichkeit, weil wir zu Sklaven eines idyllischen Lebens geworden waren, eines freistehenden Hauses, das vom Eingangstor durch eine gewundene Einfahrt abgeschirmt wurde und das wir nur meiner brillanten Anwaltskarriere verdankten. Und die ganze Zeit starrst du einfach durch mich hindurch, während ich jedes Mal die Beherrschung verliere... *Bis bald.*

Noch ein Dienstagmorgen, noch ein anstoßiges Lied der Krähen, die die Kiefern um unser Haus flankieren, noch eine Tasse meines geliebten Earl Grey, ein halbes Stück Zucker, um den Geschmack zu mildern. Als ich aus dem Bett stolpere und mich zur Dusche schleppen, bemerke ich, dass du wieder einmal meine Socken gestopft und meine Hosen so flach wie Belgien gebügelt hast. Diese fürchterliche Zwangsjacke von einem Hemd hängt an der Tür und wartet auf mich. Der erfolgreichste Anwalt, der es je aus dem Rhondda und Wales herausgeschafft hat, was für ein Glück! Das schnellste Hirn im Westen, das jeden Kriminellen im Nullkommanichts austrickst. Ein Hüter der Gerechtigkeit und der Moral, der Faden in den Nähten des Systems.

Die Fäden in unseren Nähten waren schon lange verschlissen, können nichts mehr zusammenhalten, und unser Duschvorhang hat auch schon bessere Zeiten erlebt. Ich möchte nicht heraussteigen, möchte unter dem Schwall dampfenden Wassers meinen Rücken hinab und dem Sprühregen, der meine Haut umhüllt, verweilen, solange es mir der Himmel vergönnt, nur nicht weitermachen, sich abtrocknen, dieses zeitweilige Eden verlassen und hinuntergehen müssen, um meine Schüssel Früchtemüsli zu mampfen; die dünne, fade Konsistenz der entrahmten Milch verbündet sich mit den matten Farben in meiner Schüssel, um mich zu Tode zu langweilen. Ein Löffelchen Stumpfsinn als Vorgeschmack auf den Stumpfsinn des restlichen Tages.

Nachdem ich genug gelitten habe unter deinem belanglosen Gerede über das endlose Staubwischen, das dich erwartet, deine anstrengenden Einkaufstouren, um mir mein Lieblingssessen zu besorgen, und natürlich darüber, dass du meine Zwangsjacke und meine Socken bügeln musst für einen morgigen Tag voller Ignoranz und Dummheit der Trinker, Schläger und Kleinkriminellen, die kaum ihren Namen aussprechen, geschweige denn die Geschworenen davon überzeugen können, dass sie nichts anderes als einen schönen Urlaub im Gefängnis verdienen, wird mir klar, dass jedes Gefängnis meinem Leben vorzuziehen wäre. Lebenslänglich einschließlich Folter durch Konversation... Du richtest meine Krawatte, nachdem du mir den Mantel über meine breiten Schultern geworfen hast. Dein strahlendes Lächeln lässt die Zeit stillstehen, während du dich reckst und meine Lippen küsst, es bringt den Zauber unseres ersten Kisses zurück und sogar der vielen anderen, die in unseren Anfangsjahren folgten, bevor du dir den Ring angesteckt hast und der Alltag schnell in Wahnsinn mündete. Was für eine Geldverschwendug! Mit diesem bitteren Beigeschmack und begleitet von einem Krähenchor, der mich krächzend verspottet, fahre ich unsere gewundene Einfahrt hinab, fühle mich wohl und eins mit meinem schwarzen BMW, bereit, der Gerechtigkeit zu dienen...

Es wird mir gut gehen, wenn ihr mich herauslasst, zeigt mir ein Loch in der Hecke oder gebt mir eine Zange, damit ich den Zaun durchschneiden kann, dieser Glanz, der mich ständig behellt, sogar in der Nacht, diese weißen, gepolsterten Wände, die nicht wissen, wann sie den Mund halten sollen. Es ist ein Skandal, meinem Bett und mir sollte es gestattet sein, sich ungestört zu unterhalten, ohne dass die höhnischen Wände all unsere Angelegenheiten kommentieren. Ein Gefängniswärter erlaubt seinen Insassen hin und wieder vertrauliche Gespräche, warum diese verfluchten Wände nicht auch?

Es ist ein typischer Donnerstag, er ähnelt sehr dem gestrigen Tag und ganz unheimlich dem einlullenden Rhythmus des Dienstags. Dein Kuss auf meine Lippen stößt mich wie gewöhnlich ab, bevor ich zu einem Krähenkonzert, das die Schlagzeilen im Radio übertönt, davonfahre. Wieder ein paar Faulenzern den Kopf geraderücken.

Aber dieser Tag verläuft anders, sobald ich sie erblicke. Meine neue Sekretärin, Naomi. Ich ziehe sie mit Blicken aus und werde wahnsinnig

erregt, als ich ihr tief in die Augen schaue, schlucke, als mir der Mund wässrig wird angesichts ihrer endlos langen Beine in schwarzen Strumpfhosen, die zu ihren Brüsten führen, die man seitlich sehen kann, weil ein Knopf geöffnet ist.

„Hallo, ich bin Naomi, heute ist mein erster Tag, ist das mein Schreibtisch? Möchten Sie einen Kaffee? Entschuldigung, ich werde leicht nervös, ich möchte Sie nicht enttäuschen, Mr. Wilkins...“

„Nennen Sie mich Dan, ich bin Daniel Wilkins, aber Dan reicht, ich möchte, dass meine Angestellten sich wohl fühlen, so lässt es sich besser arbeiten, oder? Meine persönliche Assistentin muss in Topform sein, sonst unterlaufen uns vielleicht Irrtümer! Aber das wird natürlich mit einer jungen, talentierten Frau wie Ihnen an meiner Seite nicht passieren, soll ich Ihnen das Gerichtsgebäude zeigen?“

Naomi lächelt eifrig, natürlich möchte sie herumgeführt werden, sie kann dir nicht widerstehen, das ist dir klar, sie ist das Mädchen deiner Träume, dein Fahrschein in die Freiheit, ein Ausweg aus deiner zerrütteten Ehe. Stopp mal! Ich habe sie eben erst kennen gelernt, warum denke ich das, sie ist so sexy, deshalb denke ich das. Wir nehmen den Fahrstuhl und fahren hoch in den Hauptgerichtssaal, es ist noch früh, die Verhandlungen werden donnerstags nicht vor 10.30 Uhr beginnen. Als sich die Türen des Fahrstuhls schließen, wenden wir uns voneinander ab und starren die Wände an, dann, als unsere Blicke schweifen, vereinen wir uns, und du bringst mich innerlich zum Schmelzen, die Lust nagt an meinen Muskeln und fließt durch meine Adern.

Was versteht ihr schon von unserer Ehe? Wir waren unzertrennlich, dafür bestimmt, zusammen alt zu werden wie ein guter Rotwein, warteten darauf, dass die Zeit und ihre Wechselfälle uns aufzehren. Ihr Wände wisst nichts über mich, über die Erinnerungen, die Ziegel in den Wänden des Verstandes sind und mein Zuhause zusammenhalten. Ich erinnere mich an die Nächte, in denen... Wirklich, ich schwör es, wir haben uns immer aneinander gekuschelt... was soll das heißen, ob ich mir sicher bin, natürlich bin ich mir sicher, ich erinnere mich daran, als ob es gestern gewesen wäre...

Verdammmt, ich will dich, Naomi ist der einzige Satz, der durch mein Hirn tönt, dann, dass sie einverstanden zu sein scheint, weil ihre Zunge meine Sinne belebt und es sich toll anfühlt, wie sie sich leidenschaftlich

gegen meine drängt, unsere Lippen bewegen sich harmonisch, während eine höhere Macht von unseren Händen Besitz ergreift, ein Verlangen, das Nirvana zu erreichen und entzückt zu einem orgasmischen Lied zu schreien... Der Fahrstuhl klingelt, wir sind bereits im fünften Stock, wo der Hauptgerichtssaal unseren Besuch erwartet. Wir springen auseinander und richten unsere Sachen, frustriert und nervös, niemand wartet im Gang, aber wir fühlen uns trotzdem bloßgestellt. Ich schlage vor, in den Gerichtssaal zu gehen, Naomi lächelt unschuldig und folgt mir.

Als wir drinnen sind, ist der Saal so leer, dass wir unsere Herzen klopfen hören können, ich beginne, die Abläufe zu Verhandlungsbeginn zu erklären, erläutere ziemlich ausführlich, wie ich die Geschworenen ausgewählt habe aus anfänglich 15 Kandidaten, die dem Gericht zur Verfügung stehen, von denen drei nach dem Zufallsprinzip in den Warteraum zurückgeschickt werden, wo Kippen geraucht und Freundschaften geschlossen werden, während man in der Vorwochen-Ausgabe des Jagdmagazins *Hunting Lifestyle* schmökert... Die ganze Zeit sieht Naomi mich unverwandt an und zieht mich mit ihrem durchdringenden Blick aus, in meinem eigenen Revier, in dem ich sonst Respekt einflöße und Autorität ausübe. Und heute ist das nicht anders. Übermütig befiehle ich Naomi, sich auszuziehen. Überrascht, jedoch erregt, lässt Naomi ihre Hüften kreisen, während sie an die Rückseite ihres Rockes fasst und ratsch, schon fällt er zu Boden, und ihr BH und die Bluse folgen gleich darauf, während sie in ihrer Strumpfhose vor mir steht. Ich hebe sie hoch und trage sie zum Richterstuhl, dann zerreiße ich ihre Strumpfhose, und ihre Schönheit verschlägt mir den Atem, während die Lust nun beide ergreift und sich zur Ekstase steigert, als wir uns auf dem Richterstuhl vereinen und aufeinanderprallen wie zwei Sonnen, deren Energie verschmilzt. Die Säfte wallen, als wir lauter werden, viel zu laut für meinen Geschmack, aber diese Lust hat mich fest im Griff wie eine Würgeschlange mit der Kraft von zehn wilden walisischen Drachen, Naomi beißt sich auf die Lippen und gräbt ihre Nägel in meine Schultern, ihr Schreie werden immer lauter...

„Jesusmaria, das ist ja abartig... Mr. Wilkins, sind Sie das? Du liebe Zeit, Sie sind es, also ich... was zum Teufel ist hier los? Sind Sie übergeschnappt? Das ist unerhört und widerwärtig, ausgerechnet Sie, Mr. Wilkins, und wer ist eigentlich diese Schlampe?!“

Fred. Fred, die Putze, ein Junggeselle in den Fünfzigern, die Obertunte,

oder sagen wir, ein Mann, der seiner weiblichen Seite sehr nahe steht, obwohl das nichts zur Sache tut, ich habe ihn jedoch noch nie so wütend erlebt, er klingt sogar recht männlich, wenn ich das sagen darf, er hat mich definitiv überrascht, ich bin mir sicher, dass es ihm genauso geht. Wie wirr man in solchen Momenten wird. Naomi ist mittlerweile wegelaufen, um sich hinzukauern und weinend unter der Anklagebank zu verstecken. Mir ist auch zum Heulen zu Mute.

Allgegenwärtig, schmierig und höhnisch. Spielen auch meine kleinsten Fortschritte herunter. Vier Wände, die mich wie Schlägertypen umringen, mich hin- und herschubsen, von links nach rechts, mir die Knochen durcheinanderschütteln, bis ich nicht mehr weiß, wohin ich gestoßen werde, und die die ganze Zeit lachen. Dieses Weiß, das mich umgibt und zermürbt, während die Wände mich mit ihrem hinterhältigen Gelächter betäuben. Nicht einmal die Dunkelheit der Nacht vermag es, den Glanz dieser Wände zu dämpfen. Sie blenden mich und betäuben meine Ohren und verbrennen meinen Körper, während ich mich in meinem Bett winden, gefesselt und einsam, von den Wänden, die sich gegen mich verbündet haben, bis zur Raserei gepiesackt...

Fred läuft hinaus, und ich verfalle in eine fieberhafte Aktivität, renne splitterfasernackt in all meiner Pracht durch den Gerichtssaal, um meine Schuhe und Socken aufzulesen, während ich gleichzeitig versuche, mir meine anderen Sachen wieder anzuziehen, mein Hemd sich um meinen Oberkörper verheddert und teilweise mein Gesicht verdeckt, so dass es einer schrecklichen Zwangsjacke mehr denn je ähnelt, in genau diesem Augenblick betritt Lord Anthony, Anwalt der Krone, den Saal und blickt verblüfft auf meine verborgenen Talente, die ihm bisher entgangen waren...

„Daniel“, flüsterte Lisa...

Ah, jetzt willst du also doch reden, ja? Wenn mein Prachtstück ins Spiel kommt, kannst du letztendlich nicht widerstehen, na los, lass uns schnell eine Nummer schieben, gleich hier, wie in alten Zeiten.

„Daniel“, sagte Lisa nun eindringlicher. „Daniel, ich möchte die Scheidung, ich habe jemand kennen gelernt, er heißt Diego, er ist mein Spanischlehrer an der Abendschule.“

„Abendschule? Spanisch? Diego?! Seit wann?!“

„Ist doch egal, du wirst ihm sowieso nie begegnen, wir ziehen nach

Spanien, wir wollen ein Haus in Oviedo kaufen, das ist eine hübsche Stadt, wir wollen eine Sprachschule aufmachen, sobald ich als Englischlehrerin zugelassen bin... Daniel?“

„Die Besuchszeit ist abgelaufen, alle Besucher verlassen nun bitte das Gebäude. Bis wahrscheinlich bald“, tönte eine herausfordernde Stimme aus dem Lautsprecher.

„Daniel, ich muss gehen, ich komme bald wieder, so dass wir alles Notwendige veranlass... en... können... Tschüss, Dan“, und Lisa trabte von dannen und drehte sich noch einmal um, um einen letzten Blick auf das zu werfen, was einmal ihr Fels in der Brandung gewesen war, der jetzt teilnahmslos von zwei Wärtern in göttlichem Weiß zu einer wachsenden Schlange Patienten geführt wurde, die auf ihre Medikamente warteten, von denen die Hälfte kaum laufen, geschweige denn eine Tablette schlucken konnten, die armen hirnamputierten Teufel...

Ich starrte nur vor mich hin. Die Leere war angenehm. Alles war angenehm verglichen mit dieser weichen, weißen Zelle, den ledernen Betriemen, den Kunststoffflaken, den sprechenden Wänden...

Ana Prieto Nadal

EIN ECHTER HUMPHREY

*Sie verachten mich, Rick, nicht wahr?
Wenn ich Gedanken an Sie verschwenden würde,
wahrscheinlich.*

Dialog aus dem Film Casablanca

Er war ein Mensch, dessen Äußeres gekennzeichnet war von Exzentrik und Phantastik. Er hieß Emilio und war Musiklehrer an einem Gymnasium in Barcelona. Seine Kollegen schienen ihn zu achten, doch insgeheim duldeten sie ihn nur. Seine Schüler, arglose, beeinflussbare Wesen, hatten ihre erste Verblüffung und Ablehnung angesichts dieses seltsamen Männchens überwinden können und waren nun begeisterte Anhänger seiner mit Heftigkeit und angeberischer Interdisziplinarität vorgebrachten Diskurse.

Er war ein wenig verwachsen, hatte einen kleinen Buckel und einen Kropf. Seine Augen waren blau und vorstehend, die Lippen außergewöhnlich fleischig und vorgewölbt, tierische Konturen in einem unglaublichen Profil. Die Wangen waren sehr dick, Falten durchzogen das noch immer junge Gesicht und verliehen ihm in einem unbeschreiblichen Zusammenspiel der Ebenen die plastische Qualität eines jungen Satyrs. Wenn er lächelte, verzog sich sein Gesicht zu einer schmerzlichen Grimasse und zwei tiefe Furchen durchzogen das Fleisch mit einem Ausdruck zwischen Groll und Herablassung. Sein Gesicht wirkte wie eine Hymne an die Dreidimensionalität. Bei der Arbeit war er gewissenhaft und systematisch, stützte sich auf eine makellose und leicht trügerische Ordnung, die für ihn lebenswichtig war. Er war stets sehr ordentlich gekleidet, trug fast immer das hellblaue Hemd der Schuluniform und eine dunkle Stoffhose. Für gewöhnlich roch er nach Shampoo und mildem Kölnisch Wasser. Die

Tracht des Bürgerlichen für die ungewöhnlichste Physiognomie, die man sich vorstellen konnte.

Zu Ehren des Maulhelden Bogart aus *Casablanca* trug er über dem grauen Jackett einen Trenchcoat derselben Farbe, den er nie auszog, nicht einmal, wenn er die Klasse betrat, und an der Schule gab es niemanden, der nicht gewusst hätte, dass dies sein großes filmisches Idol war: In seiner persönlichen Ecke der Schule hatte er sich einen ganzen Schrank mit Postern und Fotos aus dem Film tapeziert. Die karottenfarbenen Haare, der dicke Hals über dem so perfekten, ständig getragenen Kleidungsstück, der hochgeschlagene Mantelkragen ließen die Schüler zum Spaß bewundernde Pfiffe ausstoßen. Er pflegte seinen Unterricht mit dem Satz zu beginnen, den Rick am Ende des Films zu Renault sagt. „Ich glaube, dies ist der Beginn einer wunderbaren Freundschaft.“ Er war Teil des Rituals.

Als Julia, die neue Mathematiklehrerin ihn zum ersten Mal im Lehrzimmer sah, kam er ihr vor wie ein Ausbund an Hässlichkeit und Absonderlichkeit, und sie fühlte sich unweigerlich zu ihm hingezogen. Schließlich hatten Männer mit markanten Zügen ihr schon immer gefallen. Wegen ihres leichten Hangs zum Snobismus sprach das Asymmetrische und Widerspenstige sie mehr an als die apollinische Harmonie der Jünglinge.

Emilio redete wie ein Wasserfall, wies auf kulturelle Veranstaltungen und Ereignisse hin. Opern im *Liceo*, Theaterpremieren und laufende Stücke, literarische Neuheiten, neue und alte Klassiker. In den Pausen zwischen den Stunden oder der Mittagspause sah man ihn für gewöhnlich in eine Zeitung vertieft im Lehrzimmer oder salbadernd vor einer Gruppe begeisterter, alberner Schüler. Er hatte zu allem etwas zu sagen. So konnte er zum Beispiel lange Vorträge darüber halten, wie wichtig es doch sei, morgens Obst zu essen, oder sich ausführlich über die Verschlechterung der landwirtschaftlichen Erzeugnisse auslassen. Jeden Morgen nahm er ein Stück Obst mit in die Schule, das er im Anschluss an sein Brötchen auf spektakuläre Weise verspeiste, um der Großartigkeit seiner Züge gerecht zu werden. Julia wartete sehnsuchtvoll auf den Augenblick, in dem er sich anschickte, sein Brötchen auszupacken und ein Stück abzubeißen, wobei er Mund, Lippen und Zähne in betriebsamer, eitler Geschäftigkeit koordinierte. Und danach das Obst.

Emilio war ein ehrbarer, rechtschaffener Mensch. Zu den Dingen, die er auf dieser Welt am meisten hasste, zählten die Außenseiter der Gesellschaft, die Asozialen. Er selbst konnte nicht allein sein. Der Mensch ist nicht zum Alleinsein geboren. Leute, die den Kontakt mit ihresgleichen vermieden, die sich kein bisschen um Beziehungen bemühten, die nicht seine Bestrebungen, seine Sehnsüchte, seine kleinen, alltäglichen Missgeschicke teilen wollten, waren für ihn bedauernswert. Er strebte immer danach, die anderen an seinen Entdeckungen und Besorgnissen teilhaben zu lassen. So war er zum Beispiel der fixen Idee verfallen, er müsse in der Schule alle ihm interessant erscheinenden Artikel der Tagespresse fotokopieren und sie sämtlichen Lehrern ins Fach legen, und selbst für die Hausmeister und Sekretärinnen hielt er eine Kopie bereit. War er ins Kino oder ins Theater gegangen, so legte er Wert darauf, dass alle davon erfuhren, und erläuterte jedem, der ihm über den Weg lief, das Für und Wider der besagten Vorstellung: Die positiven Kommentare begleitete er mit hochtrabenden Gesten und begeisterten gutturalen Ausrufen; die negativen tat er mit ein paar verächtlichen Sätzen und einem vernichtenden, das Fiasko resümierenden Spruch ab. Gelegentlich, wenn er der Meinung war, er sei witzig, klug oder subversiv gewesen, brach er auch in heiseres, gellendes Lachen aus, gewürzt mit lautstarken, spaßigen Kommentaren. Es war ihm jedoch nicht bewusst, dass dieser plumpen Schwätzer und Schauspieler, der er in bestimmten Augenblicken war, in krassem Gegensatz stand zu dem Ideal von Mann, das er unter seinem wirkungslosen Trenchcoat verkörpern wollte – nämlich das des lakonischen, geheimnisvollen.

Wegen seines Anspruchs, ein ehrbarer und rechtschaffener Mann zu sein, und trotz seines besonderen Äußerens, war es für Emilio von größter Bedeutung, eine Frau zu haben, d.h. über ein Objekt zu verfügen, das gesellschaftlich eingebunden war. Eine Frau stellt einen gesellschaftlich integrativen Besitz dar. Emilio begehrte Encarna, seine Frau, bereits nicht mehr wie früher, und im Grunde seines Herzens fiel es ihm sogar schwer, sie zu lieben. Und nicht nur das: er verachtete zutiefst den Hang der Frau, seiner Frau und der Frauen im Allgemeinen, zu allem Materiellen. Das hinderte ihn jedoch nicht daran – ohne dies zuzugeben, versteht sich, da er sich nicht nur eine Frau, sondern auch einen Ruf erhalten musste – sein Zuhause zu lieben, das heißt, das Zuhause von Encarna, wo er seit sieben Jahren lebte, und wo seit drei Jahren auch Pablito lebte, sein bezaubernder Sprössling, und sich selbst dafür zu beglückwünschen,

wie gut er doch alles hinbekommen hatte. Er war ein großartiger Lebensgefährte – kein Ehemann, denn verheiratet war er nicht: die Ehe war für ihn eine überholte, veraltete Institution –, ein Lebensgefährte, wie man ihn sich wünschte: Er machte alles, was nötig war.

Auf seine Weise spielte Emilio den Harten. Angesichts einer sehr femininen, von ausgesprochen weiblichen und einschüchternden Verhaltensregeln beherrschten Gesellschaft, wollte Emilio zu einem männlichen, politisierten Sprachstil zurückfinden, dessen Augenmerk auf die Außenwelt gerichtet war. Die Verhaltensnormen, die ihm gefielen, waren Anzug und Krawatte, Havanna-Zigarren und Dessert-Gespräche über aktuelle Fragen, Kunst und Literatur. Ausführlich unterhielt er sich über diese Dinge, und über vieles andere mehr, mit Julia, der einzigen Lehrerin an der Schule, die er für sich gewinnen konnte, und die ihm, an seinen Lippen hängend, die Arbeit seiner Kiefer und die Veränderungen in seinem Gesicht beobachtend, einfach nur zuhörte, wenn er seinen Vortrag vorbrachte.

Julia war alleinstehend und hatte einen ausgeprägten Sinn für persönliche Freiheit, ebenso wie für Freundschaft. Sie war eine Frau der mathematischen Sicherheiten, und ansonsten ziemlich leicht zu beeindrucken. Es war einfach, und machte richtig Spaß, sie mit philosophischen, literarischen und musikalischen Bonbons, mit einem Schwall von Zitaten, Titeln und Aphorismen zu erschlagen. Das Geheimnis bestand darin, selbstsicher zu wirken. Emilio gab sich große Mühe, sie zu beeindrucken und übertrieb es derart, dass er, statt zu rühren, nur grotesk wirkte. Er war ein selbstsicherer Typ – und auf diese Sicherheit setzte er –, und sie ein schüchternes Mädchen ohne weiteren Hintergrund als einen Haufen Formeln und die erfolgreich bestandene Beamtenprüfung. Es mangelte ihr an geistigen Werten, und er wollte diese Leere mit Inhalt füllen. Mit unorthodoxem, reinem, schöngestigtem Inhalt.

Alles begann mit Lächeln und Scherzen auf dem Flur oder im Lehrzimmer, mit dem Bereitstellen von Artikeln und Büchern, mit dem Kaffee nach dem Unterricht. Eines Tages dann die Andeutung einer Zärtlichkeit, am nächsten ein Geständnis. Intime Notizen, Vorboten oder Pläne einer Beziehung, eines beginnenden Abenteuers. So entwickeln sich die Dinge doch für gewöhnlich, nicht wahr?

Ab einem bestimmten, von Anfang an vorgesehenen Zeitpunkt, war Julia bereit, ihn manchmal nachmittags bei sich zu Hause zu empfangen. Dieses Ritual, das sich bevorzugt mittwochs und freitags im Wechsel abspielte, zog sich ungefähr eineinhalb Jahre hin. Es bedeutete keine große Arbeit: kaum mehr als eine halbe Stunde pro Woche. Julia war anfangs begeistert gewesen von seinem auffälligen Äußeren und seinem unerschöpflichen Wissen; später, als zunehmend Widerwille und Enttäuschung hinzukamen, ertrug sie ihn nur noch schwer. Emilio betrat die Wohnung seiner Zweitfrau, der anderen, der Geliebten, der Konkubine – alles Begriffe, mit denen er insgeheim seine Beziehung zu Julia belegte – und behangte sich mit Medaillen, beglückwünschte sich für seine heldenhafte Kühnheit des Geliebten. War doch sein Leben so kompliziert und anstrengend, musste er doch alle Arten von Hindernissen aus dem Weg räumen: Arbeitskollegen, Mahlzeiten mit seiner Frau, häusliche und väterliche Pflichten. Die Beziehung zwischen Julia und Emilio war, um es irgendwie deutlich zu machen, Lichtjahre von einer Liebesbeziehung entfernt. Eigentlich wurde sie mehr und mehr zu einem Denkmal der Kommunikationslosigkeit und Mittelmäßigkeit.

An den wenigen Samstagen, an denen er abends frei hatte, weil seine Frau mit ihren Freundinnen vom Tai Chi essen ging, oder auch aus einem anderen Grund, zitierte Emilio Julia in ein Restaurant, und dann nutzte er die Gelegenheit, um sich noch mehr herauszuputzen, mit Anzug, weißem Hemd, Krawatte oder Fliege und – an den Tagen, an denen er sich besonders kühn und in der Männlichkeit des heimlichen Liebhabers und Schönlings bestärkt fühlte – mit einem zum unvermeidlichen Trenchcoat passenden Hut aus den vierziger Jahren, dessen Krempe sein Gesicht verdunkelte. Er bestellte die Gerichte, die seiner Meinung nach am schmackhaftesten waren, und gab sich als Weinexperte aus. Er scherzte und witzelte mit dem Kellner, und nach dem Kaffee wedelte er bei einem Glas Cognac feierlich und geziert mit seiner Havanna-Zigarre in der Luft herum, biss ihre Spitze ab, indem er auf phänomenale Art seinen Kiefer einsetzte, und rauchte sie schließlich. Er glaubte zu wissen, dass der psychologische Typus, auf den Julia stand, im Grunde der des Harten und Unbestechlichen war, des mit den Ritualen der Verführung vertrauten Galans und unerbittlichen Machos.

Die Frauen – so sagte sich Emilio – stehen auf harte Typen, auch wenn sie es nicht zugeben. „Weiber sind primitiv“, hatte Bogarts Geist Woody

Allen in *Play it again, Sam* gelehrt. „Ich bin noch keiner begegnet, die eine kräftige Ohrfeige oder einen Wink mit einer Bombe nicht kapiert hätte.“

Doch Emilio verstand anscheinend nicht, dass in jener mythischen Welt, die Bogart zum obersten Symbol der Männlichkeit erhob, die Ersatzprodukte keinen Platz hatten. Denn man konnte nicht Bogart sein, ohne auf ein menschliches Image mit der entsprechenden Freundlichkeit zu verzichten. Wir wissen alle, dass nicht jeder zu Zynismus und Schroffheit im eigentlichen Sinne fähig ist. Nicht jeder verachtet das Leben und die Fratzen der Menschen derart wie die Zelluloidfigur Rick aus *Casablanca*. Man kann nicht alles haben.

Casablanca ist nicht nur ein Film, es ist eine Gemütsverfassung. Eine Referenz an das Mannsein. Der Weg zum Mythos nie gekannter Männlichkeit. Natürlich war Emilio nicht in der Lage, das Ungleichgewicht zwischen dieser intellektuellen Verklärung und der nackten Wirklichkeit, zwischen den harmonisch gegerbten Gesichtszügen des in *Casablanca* Exilierten und seiner eigenen plumpen Physiognomie zu erkennen.

Eigentlich war das, was Julia an Emilio am meisten faszinierte und gleichzeitig verabscheute, genau diese Vulgarität, an die er sich mit der wilden Verzweiflung einer Klette – oder eines heimlichen Selbstmörders – klammerte, diese Hartnäckigkeit, mit der er sich bemühte, eine Selbstverständlichkeit und insbesondere eine Männlichkeit vorzuspiegeln, die er gar nicht besitzen konnte. Seine Handlungen, seine Art zu glänzen, durften nicht die gleichen sein wie die der übrigen Menschen: diese ewige Wiederholung abgedroschener Gesten, diese billige Unterwerfung unter kulturelle Normen, diese Zurschaustellung eines billigen, aber kraftlosen Intellektualismus, der zudem nur die langen Stunden vor dem Spiegel deutlich macht, in denen er einstudiert und wiedergekäut wurde.

Einerseits spielte er den harten Mann, andererseits gab er sich gut und verständnisvoll. Nicht zu verwechseln mit mildtätig: das Konzept der Mildtätigkeit missfiel ihm zutiefst, ebenso wie das der Ehe. Er stand der Kirche und jeder Form von Ausbeutung oder Demagogie kritisch gegenüber. Gern wäre er ein Mann mit düsterer, zweifelhafter Vergangenheit gewesen, der die Fahne der Gerechtigkeit hochhält und gleichzeitig seinen Edelmut und sein Engagement schamhaft verheimlicht.

Streit vermied er, so gut es ging. Es verstieß gegen seine Ehre, dabei zu schreien oder zu schimpfen, geschweige denn zu schlagen. Wenn seine Frau traurig war, weil sie Probleme bei der Arbeit oder mit ihren Freundinnen hatte, oder weil sie in einer Existenzkrise steckte oder sich selbst nicht mehr attraktiv fand, brüstete er sich damit, dass er sie zu trösten wusste, indem er ihr übers Haar strich, als sei sie ein Hündchen und keine Frau. Mit einer Zärtlichkeit wie aus einem Handbuch für Anfänger in der Kunst der Liebe. Mit derselben provozierenden, unübersehbaren Ignoranz behandelte er auch seine Geliebte. Seine Geliebte – wie gut das klang –, dieses große Geheimnis, das er mit sich selbst hatte. Auch sie bedachte er mit guten Ratschlägen und Trost. Die Überheblichkeit ist nichts anderes als die Kehrseite einer lauteren Einfachheit.

Er hielt sich für einen großartigen Lebensgefährten, für einen großartigen Liebhaber. Auch für einen großartigen Vater. Er verrenkte sich fast den Hals, wenn er Pablito am Wochenende auf seinen Schultern durch die Straßen und die Menschenmengen trug. Er hatte ihn auch schon zu Demonstrationen mitgenommen. Emilio war nämlich eher links, laut eigener Einschätzung. Er hasste alle, die sich auf die Seite der Mächtigen schlugen. Obwohl er gleichzeitig auch die Randfiguren hasste, die aus dem System ausscherten. Zwar hätte er niemals zugegeben, dass er sie hasste, das widerspräche seiner Ideologie – und er war doch so stolz auf seine Ideologie –, aber sie lösten doch ein großes Misstrauen in ihm aus. Er verstand sie nicht. Er verstand einfach nicht, warum bestimmte Menschen die Isolation vorzogen, warum sie sich stillschweigend in eine Ecke verkrochen, warum sie ein Schattendasein führten. Warum sie prinzipiell jede Gesellschaft verschmähten – oder besser gesagt, seine Gesellschaft. Er hätte nicht allein sein können. Niemals. Er musste alles mit anderen teilen. Seine Musik, seine Bücher, seine Ideen. Sich selbst zufolge war er ein Philanthrop. Den anderen zufolge war er, sobald sie ihn ein wenig kennen lernten, ein großes, unsicheres Kind unter einem Panzer eingebildeter, falscher Sicherheit.

Emilio sollte sich besser vorsehen, denn dort, wo seine Klaue, die sich Hand nannte, eine erregbare, gewogene Haut fand, konnte er eines Tages einen vergifteten Sumpf voll dorniger Fallen vorfinden.

Julia hätte es gefallen, wenn Emilios Geruch wie ein Hauch des Anormalen oder Merkwürdigen, des bewundernswerten Krüppels, an ihr haften geblieben wäre – prekärer Stolz eines exotischen Vogels, der das graue Dasein eines Spatzen lebte. Doch irgendwann verabscheute sie ihn, ihn und seine Art, sich selbst etwas vorzumachen, sich zu verkaufen und dabei zu scheitern, so dass sie den Respekt vor ihm und auch vor sich selbst verlor, weil sie so schwach war und seinem lächerlichen Drängen des verstoßenen Liebhabers nachgab.

Emilio hätte es gefallen, wenn sein Geruch an ihr haften geblieben wäre wie die Spur des Helden, der an zwei Fronten kämpfte, sprich, an der des häuslichen Alltags und der des leidenschaftlichen Abenteuers. Und alles wunderbar im Einklang. Als seine Geliebte ihn aus ihrem Leben jagte, beschloss Emilio, ihr nicht zu grollen. Nicht in diese Vulgarität zu verfallen. Stolz ist ein Zeichen für Kleinmut, sagte er in einem Anflug geistigen Edelmuts. Und mit dieser an große Männer erinnernden Parole kehrte Emilio in seine 120 m²-Wohnung zurück, die unter anderem mit einer vertrauten, gebildeten und gewissenhaften Frau und einem Sohn möbliert war, der zum Glück nicht seine Gesichtszüge geerbt hatte. Die Frauen sind doch immer gleich, sagte er sich. Aber letztlich war es ihm nicht wert, wegen einer perversen, ungebildeten Frau wie Julia seine Ehe aufs Spiel zu setzen. Es galt vorsichtig zu sein; schließlich weiß man, dass Frauen gern die Freiheit der Männer beschneiden. Sind sie doch von Natur aus konservativer. Encarna hätte ihm einen Seitensprung nie verziehen, und er konnte nicht allein sein.

An jenem Samstag, an dem sein heimliches Leben ein Ende fand, kehrte Emilio gesenkten Kopfes nach Hause zurück, trocknete die Tränen, die drohten, seine fleischigen Wangen zu verätzen, hängte seinen Trenchcoat in den Garderobenschrank, gab seiner Frau einen scheuen, verschreckten Kuss und stellte sich wie üblich seinen Haushaltspflichten.

„Es scheint, das Schicksal hat schon eingegriffen“, meinte Rick ironisch vom Spiegel her.

Cristiano Cavina Casablanca
Kirsten Fuchs ... at jeg elsker deg
Gautre Heivoll Doktor Gordeau
Aneirin Karadog Casablanca
Ana Prieto Nadal En virkelig Humphrey

Cristiano Cavina

CASABLANCA

Besteforeldrene våre hadde opplevd krigen, og det var de stolte av. De snakket om den hele dagen der de satt under magnoliatreet foran Ferrinis vaskeri, og de understreket de mest vågale bedriftene ved å sveive spaserstokkene i luften, som for å jage bort plagsomme fluer. Siden alle ikke kan være så heldige å ha en Duce som sender dem ut for å knekke ryggen i øst og vest, ordnet vi oss som best vi kunne og utkjempet våre slag på dansegulvet på Casablanca i Borgo Nero, dit vi gikk en masse hver lørdag kveld, for å sniffe poppers, sjekke jenter og få tiden til å gå. Den gangen syntes jeg det var morsomt.

Casablanca var et *double-faced* diskotek, og det lignet i så måte visse vinterjakker fabrikkert i Polen, som min onkel Palota solgte på det illegale markedet i Italia.

Tirsdag og fredag var det et alminnelig utedsted, hvor de mest prestisjetunge dansebandene i det vestlige Romagna spilte glatt dansemusikk; fra Renzo il Rossos Ensemble til Castellina-Pasis Orkester, som ble bedt om å spille om igjen og om igjen, til den utmattende, kjenningsmelodien til 'Arsène Lupin', orkesterleder Castellinas store hit, skrevet i 1981.

Det hendte at musikerne besvimte og ramlet ned fra scenen og ut i en skog av løftede armer som bar dem ut, som falne helter på slagmarken.

Tirsdager eller fredager stod ofte Bruno La Roccia med Band på plakaten. Han trakterte en tenorsaksofon med magiske klaffer som aldri viklet seg inn i det lange svarte skjegget som nådde ham helt ned til navlen.

Torsdager, derimot, var Casablanca åsted for delfinaler til 'Gullpåfuglen', en sangkonkurranse sponset av Banca Popolare di Ravenna, som jevnlig ble vunnet av sønnen til en eller annen fabrikkeier fra Faenza.

Vinnerne av 'Gullpåfuglen' var flyktige vesener.

Du så dem på scenen akkurat så lenge sangen varte, og så hørte du snakk om dem uken etter da de, for å feire seieren, holdt fest i familievillaen sammen med slekt og venner.

Cas**AblANca**

Hvor ofte vi enn dumpet eller byttet skole, klarte vi andre aldri å havne i klasse med noen av dem.

De gikk alle på klassisklinjen ved Oratorio Salesiani. Det var en bygning gammel som alle haugene – og som var mer verdt enn hele vår kommune til sammen – omgitt av en én meter bred og tre meter høy mur, reist av Giovanni dalle Bande Nere som vern mot angrep fra Malatestaene på slutten av femtenhundretallet.

Kjelene med kokende olje var blitt erstattet med overvåkningskameraer der monitorene ble voktet av noen noviser bedrevet under det siste året av presteseminaret.

Vi klarte å komme innenfor bare de gangene vi spilte mot OR.SA, det striglede fotballaget deres, trent av kordirigenten ved domkirken i Faenza, en from *trainer* som før kampen kysset og kjælte med en figur av Den Hellige Vicinio, biskop av Sarsina.

All denne kyssingen kan umulig ha gjort særlig inntrykk på Den Hellige Vicinio, for over OR.SA vant vi alltid med en bråte goal.

Den siste kampen endte 0-4 i vår favør. Massøren vår var min onkel Palota, som var i Italia for å avslutte en av sine mange forretninger. I garderoben smurte han inn neseborene våre med en mirakuløs salve han hadde importert fra Kina, og som han oppbevarte i den gamle stresskofferten med hengelås.

Vi spilte hele matchen med kjevemusklene i spenn og en merkelig blodrød tåke foran øynene.

Fråden stod om munnvikene våre, og prestene ved Oratorio gjorde ikke annet enn å korse seg hele kampen igjennom.

Jeg husker ingen av goalene, for jeg kom til meg selv igjen først etter å ha dusjet.

Lørdag kveld ble Casablanca vrengt som en hanske og omdannet til diskotek.

Veggene i lokalet var tapetsert med gamle filmplakater med bilder av Humphrey Bogart og Ingrid Bergman, som alle gjestene flirte og ristet på hodet av.

Haugevis av folk vanket på Casablanca, og alle gav inntrykk av at de helst å ville ha gått et annet sted, hvis det bare hadde funnes et.

Kvelden åpnet med at en *vocalist*, nesten alltid fetteren til dj'en, til tonene av Ligabues *Libera nos a malo* ropte "Velkommen til Casablanca!". Resten av kvelden holdt han kjeft, opptatt med å snike til seg så mange gratis drinker som mulig.

Urørlig ved siden av miksebordet våket Tariq Hamad, eieren av lokalet, kledd i grå støvfrakk og en borsalino trukket skrått ned over det ene øret. Ingen visste hvordan en marokkaner hadde klart å bli eier av dette lokalet. Han ble kalt Bogart, og han så skjevt til alle, litt fordi han ikke stolte på noen, litt for å unngå å få røyken fra sigaretten i munnviken i øynene. Men til tross for hans granskende blikk, klarte vi alltid å stikke oss vekk for å sniffe poppers på toalettene.

Poppersen drog jeg og kjøpte sammen med en venninne av meg i pornosjappa Malizia, i et utkantstrøk sør for Ravenna.

Simona Neri het hun.

Jeg hadde en drøss med venninner på den tiden.

Bare venninner, vel å merke.

Hver fredag skulket jeg skolen, og jeg gjorde mitt beste for å se ut som en narkolanger når jeg gikk om bord i toget.

Så vidt jeg kan huske, var jeg ikke på skolen én fredag hele tredje klasse på videregående.

Fysikklæreren, som jeg hadde dobbelttime med den dagen, så meg første gang ved en foreldresamtale mot slutten av skoleåret.

Mens mamma drog meg i jakkeermet, kom han mot oss med hånden utstrakt.

"Casaccia, antar jeg," sa han med et smil idet han trykket min, "så skulle vi endelig møtes."

Han var en mann full av gode intensjoner, men han gav dem alle på båten i løpet av det året.

Vi følte oss litt skyldige da vi i fjerde klasse fikk vite at han hadde sluttet som lærer for å reise til Kambodsja og grave brønner.

På veien hjem kastet mamma meg ut av bilen midt ute på bondelandet og tvang meg til å gå de siste seks kilometerne.

Innehaveren av Malizia var en mann full av ressurser. Han sendte deg noen smil som lignet knivkutt i ansiktet, og du skjønte godt at han ikke var av den typen som, for eksempel, kunne tenkes å gi opp alt for å dra og lete etter drikkevann i Kambodsja.

Han hadde et imponerende utvalg av poppers.

Han oppbevarte den på bakrommet i et kjøleskap tapetsert med gamle klistremerker med reklame for Camel Trophy, klemt inne mellom en metallreol full av gamle, defekte videofilmer og et skap stuet fullt av hundrevis av esker med vibratører.

Det var forskjellige typer av klassisk poppers, mengder av små flasker som

lignet miniatyrfasker med coca cola, stilt opp på geledd som tinsoldater. Fargen på etikettene gikk fra ildrødt til blekrosa, via blåveisfiolett til blodig-oransje morgengry.

Den ildrøde hadde noen mirakuløse egenskaper, og innehaveren av Malizia kunne forsikre at den kunne få liv i en katt flatklemt under hjulene på en trailer.

Den blekrosa var for pyser, og den måtte dekanteres i god tid for at man skulle kjenne noen virkning av den.

Han anbefalte den oransje for en sen kveld på byen med venner og den fiolette for de litt mer intime og pikante aftenene.

“Noe for dere to, kanskje?” sa han hver gang, flirte og dunket til meg med albuen.

Jeg så på Simona Neri, på de lange ungtpikebena hennes, som jeg gjerne skulle ha utforsket resten av livet, på brystene som bare hadde fortsatt å vokse siden femte klasse på barneskolen, og jeg kunne med matematisk presisjon avgjøre at hun aldri kom til å bli sammen med en som meg.

Jeg trakk på skuldrene og lot som om jeg syntes det var morsomt, mens jeg ristet på hodet.

Det endte alltid med at jeg tok den røde.

Men akkurat den lørdagen viste ham oss en ny type han hadde fått inn. En spesialitet importert fra Brasil, nettopp ankommet med et cargoskip som dagen før hadde lagt til havn i Ravenna og dumpet et fjell med råsukker foran Eridanias raffinerier.

Det var et plastrør, stort som min mors sprayflasker med hårlakk.

På etiketten var det bilde av en splitter naken bodybuilder med noen magemuskler som kunne ha vært beundret ytterligere dersom det ikke hadde vært for at ereksjonen hans nådde helt opp til brystkassen og dekket det meste av dem.

Innehaveren dunket på nytt til meg med albuen og blunket denne gangen til og med lurt, som om han ikke så hørte åpenbart det var at jeg aldri ville nå slike høyder.

Han tilbød oss et prøvesniff, skrudde omhyggelig av korken og viftet med høyre hånd over åpningen, langsomt, slik kjemilæreren gjorde når vi på laboratoriet skulle analysere en særlig giftig oppløsning.

Flasken bar navnet 'Macho' og inneholdt den kraftigste halve literen poppers jeg i mitt liv hadde hatt mellom hendene.

Vi begynte å sniffe 'Macho' før vi drog, mens vi satt på baren og ventet på etternølerne.

Vi fortsatte i bilen, og vi delte med de andre på toalettene på utstedene som lå strødd langs Via Emilia, på veien mot Borgo Nero.

Vi tilbakela etapper, som langs Via Crucis, Korsets vei.

Da vi kom fram, var halspulsårene tjukke og stramme som trossene på en seilskute.

Vi rakk ikke engang å høre fetteren til dj'en rope “velkommen til Casablanca” gjennom de innledende gitarriffene av *Libera nos a malo* før vi barket sammen på dansegulvet.

Ingen av de tilstedevarende skjønte hvorfor.

Dette var lørdagen som skulle forandre livet mitt.

Tariq Hamad, kalt Bogart, grep tak i meg da jeg en time senere sjanglet forbi miksebordet, og sa at dette ikke kunne fortsette.

Han holdt meg i skjortekraven.

Jeg hadde en blodflekk over brystlommen, og halspulsårene var igjen i ferd med å bli tjukke som trosser.

“Dette kan ikke fortsette,” sa han.

Røyken fra sigaretten sev opp i ansiktet hans, og øynene var som to glitrende edelstener under bremmen på bosalinoen.

Han tok meg i armen og geleidet meg inn på kontoret sitt.

Det var første gang jeg så ham bevege seg bort fra den faste plassen sin, og jeg syntes det lød som om en statue skulle ha begynt å røre på seg.

“Du er ikke så smart som du tror,” mumlet han og banet vei for meg. Han hadde holdt øye med meg, Bogart.

Under hattebremmen hadde han fulgt med på skytteltrafikken ut og inn av toalettene, og han hadde lagt nøyne merke til hver eneste krangel.

Kontoret var et kott bestående av et skrivebord, to stoler, et arkivskap, en diger regnemaskin og to plastbøtter med mopper av merket Vileda.

Musikken fra dansegulvet lød dempet der inne, som tamtamtrommene til kannibaler i jungelen.

Jeg forberedte meg på den sedvanlige skjenneprekenen.

På skolen hadde jeg lært meg å lytte til dem med angerfull mine og senket hode, så jeg inntok denne posituren.

“Jeg forlot Marokko da jeg var tolv år gammel,” begynte han.

Jeg løftet hodet.

Det var første gang jeg opplevde at en skjennepreken tok utgangspunkt i en opplysning av så vidt personlig karakter.

Bogart stod rett framfor meg, bak skrivebordet, med hendene stukket ned i frakkelommene.

Han overrasket meg.

Tanken på at Bogart kom fra et sted, forkom meg umulig.

Jeg trodde han alltid hadde stått plantet der ved siden av miksebordet.

“Jeg bodde på landsbygda, og om kveldene gikk jeg opp på en høyde for å se lysene fra havnen i Casablanca.”

Jeg vet ikke hvorfor, men jeg klarte ikke å holde hodet senket, og heller ikke å se ham inn i øynene.

Jeg vet ikke, men det var som om jeg skammet meg over et eller annet.

“Jeg kom til Italia for å jobbe som murer. Siden ble jeg byggformann. Jeg fikk startet et lite kooperativ av marokkanske murere, og siden ... ”

Mens han sneipet sigaretten i et gammelt Martini & Rossi askebeger, kastet han et blikk på veggene i kottet, og blikket gikk tvers gjennom dem, fanget inn hele det omkringliggende lokalet, langt, helt ut til grensene for parkeringsplassen.

Da han var på min alder, mer eller mindre, satt han ikke innelåst på et toalett og sniffet poppers, men svingte seg fra et stillas til det neste på en byggeplass et eller annet sted.

“Jeg har aldri sett Casablanca,” betrodde han meg og tente omhyggelig en ny sigarett.

“Jeg snakker ikke om filmen,” sa han, ”den kan jeg utenat. Men det virkelige Casablanca, byen som glitret der oppe fra høyden.”

Denne gangen klarte jeg å böye hodet.

“Den har jeg aldri sett,” sa han.

Jeg tenkte på de mange fotografiene og plakatene som lokalet var tapetert med.

Jeg følte en plutselig trang til å fortelle ham at nesten alle gjestene lo av dem.

Men jeg visste at han ikke brydde seg om det.

Jeg vet ikke hvorfor, men jeg kom til å tenke på den gangen vi som guttunger drog for å spille fotball i det dyrebare klenodiet som Oratorio Salesiani var, mot spirene fra Faenzas mest velstående familier.

Alle gjorde narr av oss fordi vi kom fra en liten by i fjellene.

Klærne våre var flere år gamle, og fotballdraktene så slitt at de holdt på å falle fra hverandre.

Men vi brydde oss ikke om det.

Vi vant med fire goal, og vi drog hjem igjen like stolte som om vi skulle ha tømt et spillekasino.

Siden den gangen hadde jeg ikke hatt den følelsen.

“Hvor kan den ha blitt av?” spurte jeg meg.

Det året på Casablanca ble et spesielt år for meg.

Sommeren før hadde jeg spurt Simona Neri om hun ville være sammen med meg, og uten å nøre, uten engang å late som om hun behovde å tenke seg om, hadde hun svart at hun foretrakk å ha meg som venn.

Jeg hadde følt meg som en potet. ”Jeg liker dem godt stekt, og bare som tilbehør.”

I det skjulte gråt jeg tre dager i strekk, inntil jeg forstod at om jeg fortsatte på den måten, ville jeg dø av dehydrering, så jeg satte en strek over det og utviklet meg til en slags klovn.

Hvis jeg holdt meg i ro, begynte jeg å gråte, men hvis jeg hele tiden fant på noe kødd, tenkte jeg ikke noe mer på det, og gudskjelov for det.

Etter en stund spurte jeg en annen Simona om hun ville være sammen med meg, og det viste seg at hun ikke engang ville ha meg som venn.

Og i hvert fall ikke som kjæreste, det var nå helt sikkert: hun syntes jeg var litt ekkel, og hun begynte å le bare ved tanken på det.

“Du og jeg?” svarte hun.

Haha.

Som hun lo.

Faktisk var det en stund siden jeg hadde hatt den fulle kontrollen over det jeg så i speilet, og jeg visste at det som møtte meg der, var en haug med utvekster som ikke tjente til noen ting.

Og det gjaldt ikke bare de spinkle fjonene i munnvikene, som på en tyrkisk unggutt.

Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre.

Hele dagen lang lå jeg på sengen og stirret i taket.

Jeg hadde fått kulemage og lignet overhodet ikke på den tynne midtbanespilleren jeg var da jeg var tolv.

At den fyren skulle ha blitt til meg, stod for meg som en umulig tanke.

Jeg forsøkte å se meg selv i de rette dimensjonene, og jeg fant at løsningen måtte være å sikte lavere.

På et *pool party* hektet jeg meg på Giulia Sartoni, som jeg ikke hadde sett siden skuespillet vi oppførte på ungdomsskolen, der hun spilte heksen og jeg den pukkelryggede munken, og mest for å sette mot i meg selv spurte jeg henne om hun ville være sammen med meg.

Hun brast i latter.

Hun gav meg to vennlige klapp på skulderen og sa at det var den beste

replikken hun i sitt liv hadde hørt.

Femten år.

Det var for jævlig.

Og ikke engang i nærheten av den regionale rekorden.

“Jeg mener det alvorlig,” sa jeg, som til og med skammet meg over å være fornærmet.

“Jeg også,” sa hun, og slik endte den saken.

I løpet av en kvart sommer hadde jeg klart å spolere tre av mine mulige framtidige liv med et tilsvarende antall jenter.

I mitt stille sinn ønsket jeg på hevn.

“En dag skal jeg nok vise dem,” tenkte jeg.

Det falt meg ikke inn å spørre meg selv hvorfor det ikke var noen som ville være sammen med meg.

Så jeg fortsatte å oppføre meg som en klovne, og gråte litt iblant mens jeg stirret i taket på rommet mitt.

Ikke vet jeg hva jeg trodde det stod skrevet der.

Poppersen ble for meg en utstrakt hånd.

Siden det ikke var noen som ville oppbevare den hjemme uken igjennom, påtok jeg meg det offisielle ansvaret for den.

Jeg gjemte den i et hjørne av kjøleskapet dekket av mugg, på nederste hylle, bak noen glass med syltetøy gått ut på dato, som hadde antatt en skummel lød.

Vanligvis kontrollerte jeg at jeg hadde skrudd korken godt på, men det hendte enkelte netter, når jeg kom altfor full hjem, at jeg bare så vidt rakk å sette flasken fra meg på det faste gjemmestedet, før jeg måtte styre ut med hånden for munnen.

Det var først dagen etter at jeg skjønte at jeg hadde glemt det, da bestefar beklaget seg over et underlig ubehag ved hjertet etter å ha snust på ostene.

På Casablanca var jeg den som fordelte poppersen, og når en og annen yngre jente bad tynt om å få et sniff, forlangte jeg betaling i form av kyss.

Tungekyss, naturligvis.

Så om jeg ikke klarte å få meg en kjæreste, fikk jeg i det minste klint litt hver helg, med et sveitserurs punktlighet og med en drøss forskjellige jenter.

Det hjalp å føle seg som en rundbrenner, i hvert fall litt.

En gang klinte jeg også med en gift kvinne, som var dobbelt så gammel som meg og hadde to unger.

Da jeg dagen etter fortalte om det til kameratene mine, så jeg et øyeblikk speilbildet av meg selv i vinduet i baren.

Jeg stod der stiv og strunk, stolt som en hane, som om det var en pornofilm jeg hadde spilt i.

Men dette var skryt som ikke varte lenger enn en dag.

Når jeg snakker med kamerater fra den tiden, står disse årene for oss som morsomme, og vi ser tilbake på dem som en slags gullalder.

Men minnene bedrar.

De hopper over store deler av livet og gjenkaller bare glansen fra de beste stundene.

Der jeg satt innelåst på toalettene på Casablanca, så jeg på de innrammede fotografiene og plakatene som Tariq Hamad, kalt Bogart, hadde hengt opp på veggene.

Noen av dem hadde revner og var skriblet på: det var et fotografi av Bergman som hang litt skjevt, slik at det intense blikket hennes var rettet mot kanten av en vask der sluket som regel var tett av papirhåndklær.

Det gjorde meg melankolsk.

Dette klarer jeg aldri å snakke om når vi minnes den perioden.

Jeg hadde sett filmen, men jeg husket ikke noe særlig av hva den handlet om.

Men det spilte ingen rolle; alle de ansiktene i svart-hvitt, disse ansiktene til døde, var en innvandret, filmfrelst marokkaners merkverdige påfunn.

Mens jeg sniffet poppersen min, slik jeg gjorde hver lørdag, kom jeg til å tenke på Tariq Hamad, urørlig ved siden av miksebordet, som våket over drømmen sin, diskoteket Casablanca, og jeg følte meg ubruklig.

Kan jeg fortelle noe slikt til kameratene mine?

De var ikke til stede på det kottet av et kontor den lørdagskvelden.

De vil ikke skjønne det.

De ville trekke på skuldrene, og jeg ville bli lei meg, for den kvelden lærte jeg en viktig lekse, som jeg først forstod år senere.

En lekse av det slaget som et menneske, før eller senere i livet, stanger hodet mot.

Jeg fikk den av Tariq Hamad, kalt Bogart, med den ulastelige støvfrakken sin, hatten trukket ned over det ene øret og sigaretten hengende i munnviken.

Jeg har aldri glemt den.

Ethvert menneske trenger sitt Casablanca.

Jeg gråt i det skjulte fordi jentene ikke ville være sammen med meg, og jeg drømte om en hevn som aldri ble virkelighet.

Men det var ikke jentenes feil.
De to Simona'ene og Giulia Sartoni hadde sett godt etter.
Det bodde ingenting i meg.
Ikke noe jeg kunne gi dem.
Jeg sniffet poppers hver lørdag kveld, og hver gang jeg bøyde meg over flasken, glemte jeg at den veldige hjertebanken, kraftig som motoren i en atomubåt, bare varte noen få minutter.
Et øyeblikk bare, sammenlignet med alle de timene jeg hadde tilbrakt med å stirre i taket.
Under kampene på dansegulvet holdt en urørlig Bogart øye med oss.
De var ikke mulig å se forskjell på oss.
Vi eide ikke stil.
Det tok tid før jeg skjønte det, men da det skjedde, var det som en åpenbaring.
Alt falt på plass.
Onkel Palota var en uforbederlig kjeltring, han flakket rundt om i Europa som en banditt, men han ville aldri ha endret en tøddel ved livet sitt.
Det var hans kall, og han fulgte det med en benediktinermunks tålmodighet.
Kanskje, kom jeg til å tenke tre dager etter kvelden på det kottet, var ikke besteforeldrene våre noen åreforkalkede gamlinger som ikke klarte å reise seg fra benken under magnoliatreet foran Ferrinis vaskeri.
Jeg ble stående og lytte oppmerksomt til dem, og med ett oppdaget jeg at når de snakket om krigen, var det som om de så den glitrende langt i det fjerne.
Kanskje fra toppen av en høyde, tenkte jeg.
Ethvert menneske trenger sitt Casablanca, ikke sant?
Slik som fysikklereren min, som forlot alt og drog for å lete etter vann i Kambodsja.

Jeg sluttet å vanke på Casablanca det året jeg fylte sytten.
Etter det kuttet jeg ut poppersen også.
Jeg så ikke mer til filmplakatene på veggene eller fotografiene av skuespillere hengt opp på toalettene.
Det hender at jeg snakker med andre om hvor det kan ha blitt av Tariq Hamad, kalt Bogart, og da nøyser jeg meg med å smile og gjenkalte minnet om stovfrakken og hatten trukket ned over øynene.
En snål fyr, sier vi.
Jeg later som ingenting, men jeg smiler og tenker på øynene hans, når han så ut over diskoteket sitt, urørlig ved siden av dj'ens miksebord.
Øynene til en inspirert mann.

Kirsten Fuchs

• • • AT JEG ELSKER DEG

I Berlin ligger det snø. Den bare legger seg overalt og står aldri opp igjen, ligger og drar seg som en lat unge og er ikke godt for noen verdens ting. Ingen krever at den endelig skal stå opp igjen, at den skal få seg en utdanning, at den skal bli til noe. Snøen ligger i alle gater, som markeringer fra en stormannsgal hund. Det er hans by. Jeg får ingenting ut av det visstnok så vakre hvite, heller ikke av knirkingen under skoene eller det tynne, øverste laget som brister.

Jeg går for å ta bussen til flyplassen. Jeg etterlater meg spor i snøen, men fordi det fortsetter å sno, etterlater jeg også ingen spor. Fotavtrykkene mine blåser igjen og forsvinner. Ingen grunn til å være lei seg eller grine. Før grein jeg aldri. Jeg grein da jeg så filmen "Casablanca," men først andre gangen. En lang historie, men veien til flyplassen er lang, lang nok til en lang historie.

Jeg så "Casablanca" første gang sammen med kjæresten min, den daværende kjæresten min. Ina. Hun ville absolutt se filmen sammen med meg, enda hun hadde sett den mange ganger før, men uten meg så klart, kanskje med alle typene hun har vært sammen med før. Men det gjorde ikke meg noe. Det fins ting jeg også har gjort med alle kjæresteder, kysse, snakke om skoletida, røyke.

Ina og jeg satt tett omslynget og så filmen, og har du sett: Den var kjedelig. Ina gråt på slutten fordi hun alltid gråter når hun ser den, som om det var en refleks, akkurat som refleksen i kneet som får beinet til å sprette frem når man slår på den. Når man banker på hjertet til Ina med den vesle Casablancahammeren, så spretter tårene frem. Jeg holdt henne i armene og syntes det var fint. Ina så på meg med de små dryppeøyrene sine, og for å løse opp stemningen sa jeg: "Hvis jeg trenger visum en gang, skal jeg jammen se etter i pianoet først!" Det var ikke grunnen til bruddet, men begynnelsen på grunnen til bruddet. Ina ble sjokkert da jeg sa at jeg aldri grein, eller sippet som menn sier, i hvert fall ikke gråt, som

damer sier. Jeg sa til henne at jeg grein på den første skoledagen min fordi den høyre lakksoa var for trang, og så grein jeg da den første bilen min ble skrotet. Ina ville absolutt tolke det dithen at jeg fullstendig manglet evne til følelser; jeg var emosjonsløs, uromantisk, en slave av fornuftens, og en sånn én, sa Ina, var da ikke i stand til å elske. Jeg forsikret at jeg elsket henne. Jeg sa: "Jeg forsikrer at jeg elsker deg!" og hun syntes det var en motbydelig setning.

"Men jeg sa jo at jeg elsker deg, og der sa jeg det igjen. Jeg kan godt si at jeg elsker deg en gang til også, ikke noe problem."

Ina hisset seg opp fordi "at jeg elsker deg" og "jeg elsker deg" ikke er det samme.

"Men hovedsaken er jo at jeg elsker deg!" syntes jeg.

"At jeg elsker deg ..." gjentok hun. "Du får deg bare ikke til å si det, ikke sant?"

Så sendte hun meg et utfordrende blikk. Jeg hadde egentlig mistet lysten til å si det, men jeg gjorde det likevel. En mann må gjøre det en mann må gjøre.

"Jeg elsker deg. Jeg elsker deg. Jeg elsker deg!" lirte jeg av meg. Hun var ikke fornøyd med det heller. Det føltes om å være på en eksamen der oppgavestillingen er totalt uklar. Løs en eller annen oppgave, nevn noen stikkord, regn ut dette eller hint.

"Jeg elsker deg. Snipp, snapp, ferdig med det!" sa jeg. Ina var sur og fortsatte å være det. Hun kom med spydige bemerkninger om min manglende romantikk hver gang anledningen bød seg. Jeg var følelseshemmet, emosjonshaltende og romantikkblind. Hun dro frem temaet hos venner og slengte det godt synlig på bordet når vi laget raclette: "Jaja, mannen som gråter for en bil som blir skrotet ..." Gråt, du liksom, jeg grein som et mannsfolk.

Jeg skulle egentlig ha kranglet med henne, men jeg ville heller være lykkelig med henne. Jeg kunne jo ha sagt: "Jaja, dama som sipper for hver minste lille dritt ...", men jeg lot være. I stedet grublet jeg over hvordan jeg kunne overbevise Ina om at jeg var romantisk likevel, dønn følsom, hallo, en ordentlig myk slappfisk. Siden jeg ikke var noen av delene, betyddet det egentlig at jeg hadde tenkt å lyge til kjæresten min, men jeg ville beholde henne i hvert fall. Ina var morsom, smart, glemesk på en sinnessyk rørende måte og så så hun skikkelig fiffig ut, liksom. Hun laget små fletter på seg og gikk med Rosa-Panteren-hårspenner. Hvem greier vel å si noe romantisk til en sånn dame? Så jeg skrev brev, med den rustne håndskriften min som duger til å skrible ned mat jeg må

handle på små lapper. Jeg skrev det vakreste kjærlighetsbrevet i hele verden, fylte flere sider, påsto mye og mente alt sammen på alvor. Jeg bare utsmykket det litt pompøst. Mine følelser for Ina var som et vakkert grantre, og for hennes skyld forvandlet jeg det til et juletre, hengte stjerner, kuler, glitter, lys og små figurer på juletreet. Jeg husker ikke lenger alt jeg skrev, overskriften var: Deilige jenta mi! Dessuten la jeg ved et gavekort på en reise til Casablanca. Jeg hadde lånt penger så vi kunne reise med en gang, hvis det var dét hun ville. Det var vinter, i Berlin var det fullt av snø.

Jeg gjemte brevet inni pianoet på en restaurant. Jeg måtte lete en stund før jeg fant en restaurant som hadde piano. Så inviterte jeg Ina dit på middag, sendte henne lykkelige blikk, hadde selvsagt tenkt å spandere, var stor på det og bestilte straks en helflaske med vin og lekte med fingrene hennes i hånden min. Etter en stund satte hun igjen opp eksamensblikket som skulle presse ut av meg dette "Jeg elsker deg!". Jeg sa: "Ta en titt i pianoet, da vel!"

"Å, kutt ut tullet!" buldret hun, følte vel at jeg ville drite henne ut. "Du og de vitsene dine!" Hun klasket penger på bordet. "Du skal jo bare si Jeg elsker deg!" Hun kledde på seg, altfor hektisk, rotet med kåpeermene, noe som ga henne enda mer tid til å stirre på meg som en olm tyr, som om jeg hadde et rødt tørkle i fjeset.

"Jeg elsker deg!" sa jeg raskt. Jeg har jo spilt en rekke sågne dataspill hvor det står oppført tre svar, for å overtale en dørvakt til å slippe en inn for eksempel, eller få en professor til å gi fra seg notatene, noe i den retningen. Jeg var god til det. Akkurat da Ina var i hundreogåtti og på nippet til å stikke, tenkte jeg kjapt over om jeg skulle si "Ikke gå!" eller "Ro deg ned!" eller "Jeg elsker deg!". Jeg bestemte meg for svar c. Jeg elsker deg.

"Det kan du bare drite i!"

Borte var hun. Ute var det kaldt, inne ble det kaldt. Jeg helte i meg resten av vinen. Det varmet ikke, det heller. Da jeg forlot restauranten, hadde fotsporene til Ina alt snødd igjen. Det er derfor jeg ikke liker snø.

Bussen er fremme ved flyplassen. Siste stopp. Jeg er den eneste uten bagasje. Jeg putter hendene i lommene og går gjennom den automatiske døra som skyller folk inn på flyplassen som et skovlhjul. En dame har det så travelt at hun prøver å dytte den treige døra. Det er et klistermerke rett foran nesen på henne, hvis hun hadde sett der, hvor det står at man ikke skal dytte med hånden, men hun ser jo ikke der. Den automatiske

svingdøra blokkerer og stopper. Jeg og dama står i pleksiglasscellene våre og venter på å fortsette. Dama ser på meg, og hadde jeg også hatt det travelt, kunne jeg vært muggen nå. Jeg smiler. Døren begynner å snurre igjen. Den som har hastverk, blir sinket av for mye hastverk. Det liker jeg. Jeg syns det virker rettferdig og ondskapsfullt. Kanskje rettferdig alltid er ondskapsfullt samtidig, men det er nå rettferdig. Jeg syns ikke det er rettferdig at Ina gikk fra meg, bare ondskapsfullt. Hun avfeide meg på telefonen, uten annen forklaring enn at det ikke passet. Det var hva hun etterlot meg, akkurat som gjeld til en arving som sliter med den nå. Et år siden. I mellomtida har jeg jobbet for å betale for de to flyturene til Casablanca som jeg lånte penger til. Jeg kan reise to ganger alene eller én gang sammen med noen andre, men det er Ina jeg vil reise med. Jeg går til terminal åtte. Skramlingen fra rullekoffertene, gongongen på høytaleranlegget, flagrende skjerf på travle mennesker.

Jeg går inn på bistroen hvor man kan se ut på rullebanen. Det er en ledig plass ved vinduet. Jeg setter meg og tar av meg frakken, for det er sikkert en stund til Ina kommer. Etter at hun gikk fra meg, så jeg filmen en gang til og begynte å grine, eller gråte om du vil. Jeg syntes fortsatt at filmen var kjedelig, men jeg grein likevel. Det må ha fått en plugg til å løsne, for siden har jeg grinet flere ganger. Men i dag skal det bli en slutt på det. I dag kommer Ina.

Jeg har mange ganger sittet her og sett flyene starte og lande. Kaffen er dyr og vond, betjeningen svært trivelig. Antje og herr Tesch. Antje jobber her fordi hun ville bli flyvertinne. Herr Tesch fordi han ville bli pilot. Mora til Antje var flyvertinne og Antje så henne svært sjeldent. Da Antje fortalte om det, måtte jeg grine. Faren til herr Tesch var ikke pilot. Herr Tesch ville bli pilot fordi damene overså ham, og han var sikker på at en mann som kan fly, blir lagt merke til. Han kan fly. Han har tatt utdanningen. Han sto på eksamen, men så fikk han ikke jobb. Dame har han heller ikke. Han er ingen pen mann, når sant skal sies, nokså uharmonisk i trekkene. Han er helt myk rundt munnen, ikke mild, men pløsen. Jeg syns han skulle ha skjegg. Det sa jeg til ham også, men det vokser ikke skjegg på ham, forklarte herr Tesch. Da måtte jeg grine.

"Er det deg, Dirk? En kopp av den lekre kaffen vår?" spurte Antje. Jeg nikket. "Og et askebeger!" roper jeg etter henne. Jeg tenner straks en røyk og stoler på at Antje kommer med askebegeret før asken faller av enda jeg holder hånden stødig. Jeg liker dette stedet fordi det ikke er noe ordentlig sted. De fleste som oppholder seg her, kommer fra et annet sted eller er på vei til et annet sted. En urolig blanding av å ha lyst til å reise,

være nødt til å reise, komme hjem og etter ha lyst til eller være nødt til å reise. Jeg venter på Ina.

Først kommer Antje med askebegeret. Kanskje Antje er pen, men det er lettere for henne å late som om hun ikke er det. Hun beveger seg ikke bevisst, hun bare beveger seg, og blikket hennes er heller ikke innbydende, bare vennlig.

Antje stopper opp litt ved bordet mitt og forteller at Hermann ikke har vært der på flere dager. "Tja, kanskje han har greid det," sier jeg. Antje tror ikke det. Så må hun ta seg av de andre gjestene, Gabi er her, hun vil alltid prate masse. Og Jan er her han også, han trenger en ny cola hvert kvarter. Og så er det også gjestene som virkelig har vært ute og reist eller snart skal reise, de som bare er innom som snarest. Men Hermann er ikke her. Hermann er redd for å fly. Han sitter her hele tida og stirrer ut av vinduet. Han har ikke ennå ikke fortalt meg hvorfor han er redd for å fly. Hver gang jeg har diktet opp en grunn, har jeg måttet grine. Foreldrene hans var med i flykræsj, det var så vidt han overlevde selv, hans store kjærighet bor i Australia og han kommer seg ikke dit. Kanskje han er redd for båter også, og derfor er han fanget på dette kontinentet som han oppfatter som en øy, i motsetning til normale folk, fordi kontinentet er så stort, selv Asia er jo den samme øya. Jeg vet ikke hva det er med Hermann. Alle som kommer hit bare for å være her, er skrudd i hjernen, pling i bollen og skjør i tillegg. Jeg venter på Ina.

Jan vil til Amerika, så mye at han alltid går med cowboyhatt, som om han hadde greid halve strekningen bare ved å gå med hatten. Han vil bli stjerne. Han har tatt opp en CD som han stadig tilbyr meg å kjøpe. "Jan, jeg har jo en allerede!" pleier jeg å si, og Jan forklarer meg at han bare trenger å selge tusen til. Han prøver å finne en manager og en produsent. "Men så er jeg i gang!" stråler Jan. Han har et sjærmerende smil med smilehull. Jeg kan godt se ham for meg som stjerne, men han synger dessverre like ubetydelig som en gatespurv. Kunstnernavnet til Jan er Little Jimmy. Jeg kaller ham Jan. Antje er snill, hun kaller ham Little Jimmy, hun hadde også kalt meg Rick om jeg ville. Da Jan helt oppspilt fortalte meg at han fikk ha konsert på skolen til nevøen, i tegnesalen, begynte jeg å grine.

Alle er her i dag, bortsett fra Hermann. Jan, Antje, herr Tesch, Gabi og meg regner jeg ikke med. Jeg bare venter på Ina.

Gabi pleide å være gævern etter å passere den der pipeslusen og la seg kroppsvisitere. I motsetning til Hermann forteller Gabi hva som helst til hvem som helst. Før pleide Gabi å reise masse omkring i Tyskland med

billigfly. Hun gjemte metallgjenstander på kroppen med vilje, til og med i trusene. Hvis hun ikke var blitt politianmeldt, av en ung sikkerhetsvaktsom følte seg seksuelt trakkert, hadde hun sikkert gått konkurs. Hun sier at hun har kommet over det, men hun drar til flyplassen likevel, ser litt på andre bli kroppsvisitert og går så på bistroen for å skjemmes. Jeg måtte grine da hun fortalte meg det, og så måtte jeg skynde meg å flytte meg litt unna Gabi, for hun prøvde å lokke meg med seg på do for i det minste å ha sex på flyplassen. Kanskje jeg ville blitt nødt til å pipe også. Jeg må drikke opp kaffen før Ina kommer. Den er vond, som vanlig. Den blir ikke bedre av å ha sukker oppi, det er heller sukkeret som blir dårligere. På nabobordet er det noen som snakker veldig høyt i telefonen. Forsinkelse, hente, drosje, korresponderer, bagasje, pass. Jeg kunne spille ordbingo. Jeg hadde tippet på akkurat disse seks ordene hver gang. Så skulle jeg vente og lytte til telefonsamtalene, og når jeg har alle de seks ordene, spretter jeg opp fra stolen og hyler "Bingo!". Jeg hadde nok virket sprø, enda jeg er den eneste normale blant de litt spesielle gjestene her. Antje er heller ikke sprø, tror jeg, men resten er jo håpløst på bærtur. Jeg venter på Ina, og der kommer hun. Hun har svart kåpe med grå fuskepelsbesetning, svart skjørt, svarte sko og det grå håret utslått. Håret er vått av snøen. Hun har gått. Hun fryser. Jeg kan seg beina skjelve i tynnstrømpebuksene. Noen snøfnugg har overlevd veien gjennom flyplassen og inn på bistroen og glitrer overalt på Inas kåpe. Hun har sminket seg, noe hun aldri gjorde før. Mørk leppestift på de åpne leppene. Hun ser etter meg, med oppsperrede øyne. Snøfnuggene smelter, i fuskepelsen på kåpa hennes henger det vanndråper og glitrer. Ina står med brevet mitt i hånden. Arkene er våte og krøllete og skjelver fordi Ina hutrer sånn. Ina går med svarte skinnhansker som hun sakte tar av seg. Hun tørker noen hårtuster bort fra det våte grå ansiktet mens hun fortsetter å se etter meg, engstelig for at jeg ikke skal være der og tilgi henne, forhåpningsfull om at jeg skal være der og tilgi henne, sitrende av opphisselse ved tanken på snart å kysse meg, storme mot meg, kaste seg på bakken foran meg og gråte, ta hånden min og stamme at hun vet at jeg elsker henne nå, at hun husket hva jeg sa og så tittet ned i pianoet på restauranten og fant brevet, hun har alltid elsket meg, alltid tenkt på meg, aldri kunnet glemme meg, og selvfølgelig blir hun med til Casablanca. Det danner seg en pytt der hun sitter fordi det drypper fra håret hennes og fordi hun gråter og gråter. Øynene hennes tunge som himmelen før tordenvær, de grå øynene hennes som ser på meg, ber om tilgivelse.

"Ina, reis deg!" sier jeg og løfter henne opp mot meg. Ansiktet er helt hvitt, under nesen har hun en svart skygge fra lyset som faller inn gjennom takvinduet. Hun er penere enn noen gang før. "Ina, jeg elsker deg!" sier jeg. "Jeg vet," sier hun. Så sier jeg: "Ina, jeg fikk ikke invitert deg på middag den gangen, skal vi spise litt før vi reiser til Casablanca? Jeg spanderer."

"Kyss meg!" stønner Ina og åpner de grå leppene. Jeg sukker. Som alltid har jeg sett for meg det hele i sort-hvitt. Hvem vet om brevet fortsatt ligger i pianoet. Kanskje jeg skulle skrive et nytt et og legge det der. Jeg har drukket opp kaffen og bestiller en til.

"Hun kommer ikke i dag, gjør hun vel?" spør Antje. Jeg trekker på skuldrene. "Hvorfor ikke?" spør jeg. "Jeg ville jo ikke jeg vært her hvis hun ikke kom."

Jeg tenner en ny røyk og et fly lander.

"Og det hadde vært synd om du sluttet å komme," sier Antje til servettene og så ser hun på meg. Et øyeblikk ser hun mer enn bare vennlig ut. Hun stryker håret bort fra ansiktet, og så kommer Hermann inn. Han har ikke greid det, han heller. Jeg venter på Ina.

Gaute Heivoll

DOKTOR GORDEAU

I

Da flyet nesten står stille, ser han en engel. Engelen sitter bakerst på det vesle bagasjetoget som er på vei utover rullebanen. En ung mann. Eller en kvinne? Halvlangt hår. Øynene. Redde? Glade? Løfter han hånden? Neste gang han ser ut har kofferten engelen satt på falt av, bagasjetoget bare fortsetter sin vinglete ferd. Kofferten er svart. Lukket. Som om den inneholdt et instrument.

Flyet manøvrerer etter de røde og gule stripene i rullebanen, snart står det helt stille. Hjertet slår med ny styrke. For et øyeblikk siden var han i luften, han gled over de sabelforma strendene på Sardinia i førti minusgrader. Han sank inn i en samtale mellom to franske kvinner noen seter lenger bak, mens han stirret ned i kaffebegeret og så melken bre seg som skyer i alt det svarte. Middelhavet som på kartet virket avgrenset, men som i virkeligheten, da det lå like under ham, var uoverskuelig. Blikkstille, iskaldt, stumt glitrende som glasskår strødd utover golvet i en ballsal. Han sovnet. Et kort øyeblikk satt han på huk ved karpedammen bak huset hjemme i Danmark. Han så de dorske røde fiskene under laget med vannliljer og grønne algevekster. En frosk flytende i vannskorpen. Froskeøyene, unaturlig store, opphovna. Så hører han Vivian rope fra huset: Hvor er du? Vi må dra nå! Han hører Vivians steg over grusen, ned plenen. Frosken hører henne også, dykker og svømmer med menneskeaktige spark inn under torvkanten.

ENNÅ sitter han fastspent. Han svetter under armene, i skrittet. Snart reiser folk seg rundt ham, hjertet slår raskere. Utenfor er det trettien grader celsius, opplyser kapteinen. Snart skal han reise seg, han også. Nå er han her. Han er redd. Et rødt lys blinker. Han står, blodet stiger til hodet. Kofferten i hånden, køen gjennom flykroppen, steg for steg ned trappen, over rullebanen mot glassdørene. Sette den ene foten foran den andre. Slik. Bølgen av hete. En ubestemmelig larm rundt ham på alle kanter. Han er her. Han går. Han speider etter kofferten som falt av toget. Engelen. Han ser ingen.

Betjenten stirrer på ham slik man gransker innholdet i ei flaske. Deretter faller blikket på passbildet. Strømmen av reisende stryker urolig forbi dem, han gjenkjenner et og annet ansikt fra lufthavnen i Roma. Hvorfor er det han som har blitt vinket til side og ikke dem? Virker han mistenklig på noe vis? Har ansiktet virkelig forandret seg så mye siden passbildet ble tatt? Munnen? Øynene? Håret. Selvsagt. Håret.

Tourist?

Betjenten stirrer på et punkt omtrent der kinnet går over i haken. Han kjenner svetten under armene, vekten av pengebeltet rundt magen, forestiller seg at sedlene blir gjennomtrukket av svette, ødelagte og verdiløse. Han nikker iherdig så det halvlange håret danser. Men betjenten virker ikke overbevist, i stedet for å gi ham passet tilbake peker han mot en blå dør.

To nye betjenter, den ene virker irritert som om han har blitt forstyrret i et arbeid som krever stor nøyaktighet og stillhet. Den andre har hvite gummihansker på hendene. De blir forevist passet. De stirrer på passbildet, deretter opp på ham, nesten synkront, som om den ene ikke kan foreta seg noe som helst uten at den andre gjør nøyaktig det samme. Please open. Med hamrende hjerte legger han kofferten fra seg på metallbenken. Suset for ørene da den blir åpnet, betjentens hanskekledde hånd som forsvinner ned under det øverste laget av vanlige klær. Skjorter, bukser. Et lite reisehåndkle som Vivian har brettet pent sammen og lagt i kofferten uten av han visste om det. Hånden som roter rundt, ned mot bunnen av kofferten. Blusene. Sminkesakene. Undertøyet der nede. Plutselig står betjenten med en av de tynne trusene mellom fingrene, like etter drar han opp en brystholder. Noen sekunder hører han alt annet enn det som foregår i rommet. Han hører lydene fra flyplassen; menneskestrommen, stemmen av metall som klinger i ankomsthallen. Alle samtalene, surret og mumlingen. Betjentenes blikk. Han er på bunnen av karpedammen, de røde fiskene glir over ham som digre luftskip foran solen. Froskeøyne som vokser i mørket foran ham. Så er han tilbake. Brystholderen dingler etter betjentens finger som om det dreide seg om stinkende søppel. Betjenten som først virket irritert utbryter noe på arabisk. Triumferende, hånlig, umulig å avgjøre. Deretter slår begge om til fransk. Kofferten blir lukket med et hardt smell. Han rekker å få et siste glimt av trusen og brystholderen, før betjenten stapper dem ned i sin egen lomme.

Doktor George Gordeau, Clinique, Rue Lupebé 24. Han legger kofferten på sengen, åpner den, ser ned på kaoset etter betjentens hånd. Av en eller annen grunn puster han med åpen munn, som etter en løpetur. Det har blitt kveld. Han stiller seg ved vinduet. Dypet ned i en bakgård, tv-antennene stikkende opp over hustakene i den siste solen, de bevrende følehornene til enorme insekter som venter på å dø. En mur. Han stirrer på lappen enda en gang før han forsiktig bretter den sammen og legger den mellom sedlene i lommeboken. Gordeau, han sier navnet flere ganger uten at det hemmelighetsfulle og uggjennomtrengelige forsvinner. Aldri før har han vært så nær. Et sted der ute i denne byen er Doktor Gordeau. Hva gjør han nå? Sover? Spiser? Leser? Hva vet han egentlig om Gordeau? Utdannet i Frankrike, militærlege. Seinere kirurg. Og nå. Ja. Nå er Gordeau her. I denne byen. Mest sannsynlig lever han alene. Ja. Militærlege. Kanskje han har deltatt i krigen? I flere kriger? Sydd sammen avrevne kroppsdelar. Hva har ikke Gordeau sett! En mann som Gordeau lever nok alene. En mann som har sett for mye av livet til å kunne leve sammen med noen.

Han legger seg på sengen, tenker på engelen han så på flyplassen. Kofferten som ble liggende. Toget som fortsatte. Engelens hår i vinden. Tankerekken fører ikke noe sted. Alt kverner i store sirkler like over sengen. Igjen tenker han på Doktor Gordeau, han klarer ikke la være å forestille seg livet hans. I en av de hvite murvillaene langs veien fra flyplassen, i et av dem bor kanskje Gordeau? Kanskje sammen med en liten hvit hund, en husholderske, en sjåfør. Men ellers alene. Og klinikken hans, kanskje ligger den i en avsondret del av villaen? Lyse, trivelige rom, smakfull kunst på veggene, og med vinduer ut mot det skjærende blå havet. Alle inngrep foretatt der.

Han ringer resepsjonen og bestiller noe å drikke. Da ingenting har skjedd etter et kvarter, låser han seg ut og går ned. Resepsjonisten ser uforstående på ham, etter mye fram og tilbake får han endelig med seg en flaske og et beger i tynn, sprekkeferdig plast. Idet han kommer opp i korridoren, smetter en liten araber ut fra rommet hans. Et voldsomt sinne bobler opp, han nærmer seg med faste skritt, men araberden skynder seg forbi, strener mot heisen med et hvitt, unnvikende smil. Hvor skal du! Hei, du! Men araberden er taus som et gjenferd. Heisdøren er holdt åpen med en stol, på et blankt blir stolen dratt inn i heisen, dørene glir igjen og araberden synker ned gjennom etasjene.

II

Det er en forferdelig larm. Han står ved inngangen til en oval markedslass, blir skubbet framover, en eselrygg streifer ham, fluesurr, appelsinboder, blikkenslagere, skopussere, små kafeer. Den blanke solen. Han aner ikke hvor han skal gå. En skopusser er straks på ham og tilbyr sine tjenester. En annen dukker opp av ingenting og roper like ved øret, tvers gjennom ham: You want to see the sea! You want to see the sea! Han forsøker å manøvrere over plassen, men en slags undervannsstrøm tvinger ham i en annen retning. Han er et hode høyere en alle andre, og det føles som om han hele tiden vokser ytterligere, tomme for tomme, en hvit kjempe. Tusenvis av svarte øyne. Hva tror de at han er? Han får plutselig øye på en liten, skitten hånd som famler over hoften like over pengebeltet, han slår etter hånden, kommer seg unna. Til slutt siger han sammen ved et kafébord og bestiller en marokansk øl. Han drikker seg dypt ned i glasset. Markedsplassen virker mindre truende sett litt på avstand. Han bestiller et nyt glass. Endelig får han ro på seg til å tenke gjennom besøket i doktor Gordeaus klinikkk: Taxien stanset i Rue Lupebé, og han gikk med hamrende hjerte helt til han stod utenfor nummer 24. En høy murvilla, nesten slik han hadde forestilt seg. I enden av gaten gikk den jevne trafikkstrømmen nedover en boulevard. I motsatt retning glimtet det blått i Atlanterhavet. Han var ikke sikker på nøyaktig hvor han var, muligens et sted i utkanten av sentrum. Taxien hadde tatt mange omveier, kjørt gjennom flere smug som han først trodde var blindgater, men som siden viste seg var forbundet med hverandre. Han stirret på gullskiltet ved ringeklokken. Clinique. Han trakk pusten og presset knappen inn. En høy dør. Et enkelt rom, svalt, en plante i et hjørne, en trapp videre oppover i bygningen, til venstre en resepsjon, en ung jente som løftet hodet og så ham i øynene. Jeg vil gjerne snakke med George Gordeau. Jenta smilte forsiktig som om henvendelsen var ment som en spøk, men deretter gled ansiktet tilbake i en blank og mørk kjølighet og hun ba ham vente på en polstret skinnbenk like ved skranken. Mens han satt der gikk gatedøren opp og en høygravid kvinne kom inn sammen med en eldre mann, begge to hilste før de forsvant opp trappen. Det gikk ti minutter. Et kvarter. En halvtime seinere åpnet døren seg igjen, og en ung kvinne kom leiende på en liten gutt. Også de hilste og forsvant opp trappen. Han vred seg på benken, svettet til tross for viften i taket. Jenta bak skranken stod og skrev et eller annet for hånd. Da pennekraftsinglen opphørte snudde han seg, og hun slo straks blikket ned. Etter nesten en time sa hun monotont, liksom ut av ingenting. Du kan gå ovenpå. Han hadde ikke hørt telefonen

ringe eller at hun hadde snakket med noen andre, og han reiste seg forvirret. Du mener opp trappen? Han pekte. Hun nikket, og det samme skjelmske smilet fikk ansiktet til å sprekk.

III

Doktor George Gordeau? Mannen med munnbindet snur seg, men svarer ikke med det samme. Øynene er fylt med en slags røyk. Han nikker mot stolen. Du er Anders Nimb? Han nikker. Ja. Rommet er varmt til tross for det åpne vinduet, hvite gardiner, hvite vegger, en beholder i metall for medisinsk avfall. Jeg er ikke George Gordeau, sier legen og trekker munnbindet under haken. Bare ta plass. Det er jeg som skal undersøke deg. Men ... Jeg skulle gjerne ha snakket med Gordeau selv, han har ikke nevnt noen pris ... Slapp av, dere kommer alltid til enighet, det blir alltid en løsning. Er du sikker? Skulle jeg ikke først undertegne papirene? Hvilke papirer? Ser du noen papirer her? Legen trekker av seg engangshanskene og kaster dem i beholderen som en musketer, finner et par nye, trekker dem på og peker med en hanskekledd finger. Han tenker på betjentens hånd på flyplassen. To hunder setter plutselig i et voldsmot levet et sted utenfor vinduet. Skynd deg nå, det er andre pasienter enn deg. Du kan kle av deg bak skjermbrettet.

Det intense ubehaget når han står naken foran en mann. Bare ta plass i stolen. Legg beina på bøylene. Han sprer beina og lukker øynene. Kjenner en skarp varme der nede når legen retter en lampe på kloss hold. Når får jeg treffe Gordeau? Han kjenner legens hender varsomt om eggene. Han er opptatt akkurat nå. Men det er Gordeau som skal foreta ... inngrep? Ja, selvsagt. Hånden holder hele skinnposen i hånden, løfter og drar forsiktig. Hvor lenge har du hatt hormonbehandling? Døren går plutselig opp og en kvinnelig sykepleier kommer inn med en mappe under armen. Legen fjerner det sterke lyset. Hvor lenge har du ønsket dette? Hvor lenge? Jeg vet ikke ... alltid, tror jeg. Legen nikker. Du kan kle på deg nå. Maria har de nødvendige papirene, ikke sant? Maria snur seg og smiler først til legen, siden – på en annen måte – til pasienten.

I en fart får han på seg klærne, på andre siden av skjermbrettet snakker legen og Maria sammen på arabisk. Da han er ferdig påkledd har legen forsvunnet, bare Maria sitter alene igjen med sitt mørke smil. Hun ligner kvinnene nede i resepsjonen. Kanskje de er søstre. Hun sitter bøyd over et skjema. Sexchange. Operation. Yes ... Straks hun nevner ordet er det som om knærne svikter et øyeblikk, han vakler mot stolen. Han har egentlig ikke tenkt på det som en operasjon, mer som et inngrep, men plutselig

forstår han at operasjon er det rette ordet. Ta det med ro, Gordeau er svært dyktig. Han er den beste. Hva er prisen, vet du det? Seks tusen. Dollar? Ja, selvfolgelig. Så mye har jeg ikke. Hun ser et øyeblikk opp fra papirene. Vær så snill, kan jeg ikke få snakke med Gordeau personlig. Dessverre, Gordeau er ikke å treffe før i morgen. Hvor er han nå da? På ferie? Hjemme? Vet du hvor langt jeg har reist for å komme hit? Vet du hvor lenge jeg har levd ... som ...! Han ser nedover seg selv og hun måler ham, tilsynelatende uten å finne noe spesielt. Nei, sir, det vet jeg ikke. Jeg har ikke seks tusen dollar ... men jeg har ... jeg har kanskje ... fire. Gordeau er her i morgen, som sagt. Kom tilbake da. Men operasjonen ... Gordeau kan operere, men det kommer an på ... På hva da! Beklager, sir, men jeg har ikke mer tid til deg nå, vi har flere pasienter. Hvis du har pengene, vil Gordeau vurdere deg på lik linje med alle andre. Hundene ryker i tottene på hverandre ute på gaten, menneskeaktige ul slynger seg opp langs fasaden, han hører den skjærende lyden fra pennen hennes, og oppdager først nå bordviften som dreier langsomt fra side til side og får arkene hun skriver på til å blafré.

IV

Han reiser seg fra kafébordet. Det har kommet et drag i lufta, teltdukene over salgsbodene blafrer og slår som seilene på en fullriger når vinden skifter retning midt ute på havet. Uten at han har merket det, har det blitt mindre folk i gatene. En mager hund lunter forbi ham og forsvinner inn et smug. Han går samme vei tilbake, forbi mannen som for litt siden holdt de solmodne appelsinene opp mot ham. Nå står mannen med ryggen til, opptatt med å legge frukten i store kasser. En for en, forsiktig, som om de var av glass. Han kommer ut på den store avenyen. Her er vinden sterkere. Skjorten sitrer over magen og blåser seg opp som en ballong over ryggen. Det har mørknet enda klokken bare er litt over to, en slags dis driver over himmelen og slører for solen. Han begynner å gå i retning hotellet, tenker på det som skjedde før han forlot klinikken. Han hadde snudd seg og var på vei ut fra kontoret da han følte at noen så på ham. I forbifarten kastet han et blikk til høyre, mot et forheng av bambusbiter. Omrisset av en mann. Helt svart og stille. Det gikk kaldt gjennom ham. Mannen bare stod der. Forhenget bølget mellom dem. George Gordeau? sa han med grøtet stemme. Da gled skyggen til side og ble borte. Han går langs husfasadene og tenker på Vivian; Vivian hjemme i sengen med tunge øyelokk, Vivian bak rattet da hun kjørte ham til flyplassen, Vivian gående over plenen, ned til karpedammen der han satt på huk

og stirret på fiskene, frosken. Stegene hennes som får de oppsvulmede øynene til å synke og bli borte. Er du redd? Vil du ikke reise? På et øyeblikk har solen forsvunnet. Himmelten har mørknet. Like over ham er den nesten svart. Hjertet slår hardere. Et skilt med en enorm hvit pil vaier voldsomt i vinden. Han begynner å ane at han går i feil retning. Passerer en sammenrast bygning han ikke husker å ha sett før, en guttunge står på ruinhaugen og peker på ham med en kjepp. Han snur, går samme vei tilbake, raskere skritt, bilene stryker forbi med lange slør av støv etter seg. Inngangen til markedsplassen, han nøler, men går inn. Mannen med appelsinene er borte, bare skjelettet av salgsboden står der og rister i vinden, noen kvinner i svart står i en døråpning, men trekker innenfor da de ser ham. En lav susende lyd, som fra et bål. Noe i luften. Sand. Han stirrer i håndflaten. Bitte må rødlige sandkorn.

Har han vært her før? Stanser, blir usikker. Et skilt formet som en snabelsko. Nei. Han snur, går tilbake samme vei. Sanden bruser om ørene, trenger inn i nesen, ørene, munnen. Han puster gjennom skjorten. Himmelten er rødlig, nesten lilla over hustakene, som om et tankskip gikk opp i flammer ute i havet. Han begynner å bli redd for alvor. Ingen mennesker er ute nå, alle må ha visst om sandstormen, bare ikke han. Natten av sand virvler forbi og tvers gjennom ham, legger seg som fint støv i lungene. Det ene gatehjørnet er prikk likt det neste, husfasadene glir over i hverandre. En dør, og noen minutter etterpå en annen, med nøyaktig samme håndtak. I enden av en trang gate skimter han ryggen til en mann. En turist? Var det flere der borte? Han synes det ble snakket engelsk. Han setter opp farten, men mannen beveger seg minst like raskt. Ved neste gatehjørne ser han ryggen passere foran et vindu. Hei du! Vent! Mannen hører ingenting, forsvinner bare dypere inn i den rødlige veven av sand. Han får sandkorn i munnen idet han roper. Vent! Han løper alt han klarer. Rundt et hjørne. Et portrom. En åpen plass. Et torv? Han holder hånden over øynene. Ingen. Tomme salgsboder hvor han snur seg. Lerretsduker i vinden, som de gjenglemte krigsfanene til en armada, jaget og spredt for alle vinder. Så står han der. Litt til høyre, en svart kontur mot en blass murvegg. Ikke mer enn fem meter unna. Han er andpusten, men må holde skjorten foran ansiktet for ikke å få sand langt ned i lungene. George Gordeau? Er det deg? Skikkelsen svarer ikke, tar i stedet et steg fram, og enda ett. Sanden hyler om hushjørnene, han ser for seg et fint rødlig støv legge seg over furene i hjernen. Et hode. Halvlangt hår. En mann? Ja. Enda et steg nærmere. Hvor gammel? Gordeau? sier han

igjen, men denne gangen mest til seg selv. En araber? Nei, håret virker lyst. Eller er det bare sanden som bedrar? I AM LOST! roper han. DO YOU KNOW WHERE WE ARE?? Ett skritt til. Skikkelsen virker med ett mye høyere. DO YOU KNOW ... En kjempe. Så ser han ansiktet utsydelig gjennom sanden.

V

Han våknerliggende på et hardt golv. Alt er lyst og hvitt. Som i himmelen eller i en operasjonssal. Han rykker til. Så bøyer en araber seg over ham. You ok? You sleep in sand. I found you. No good. No good. Noen sekunder ser han dobbelt, det mørke ansiktet løsner, og et identisk, nesten gjennomsiktig fjes, glir ut til siden, før det igjen smelter sammen med det gamle. Lydene rundt ham blir klarere, musikk. Stemmer fra et fjernsyn eller en radio. Spedbarnsgråt. Så kommer alt tilbake. Hvor han er. Hvor han skal. Sandstormen. Mannen han fulgte etter. Som snudde seg. Som han dro kjensel på. Som han hadde sett på flyplassen da han landet, sittende bakerst på bagasjetaket.

Ute har det klartet opp. Sanden ligger i gatene som misfarget snø, noen siste støvkorn svins i vinden. Folk er ute i gatene igjen, det knaser under sandalene når de går forbi. Solen varmer. Nå kjenner han seg igjen. Han står på den samme markedsplassen, bare i andre enden. Nå ser han kafeen hvor han satt, salgsbodene, mannen med appelsinene, og det strange smuget ut til avenyen.

Tilbake på hotellet blir han stående noen sekunder utenfor rommet sitt, før han med en brå bevegelse vrir om nøkkelen og river opp døren. Ingen. Hva hadde han ventet seg? Pengene har han ennå i beltet rundt magen, sammen med passet og lommeboken. Ingenting mangler. Han setter seg på sengekanten, legger kofferten over knærne, finner fram brevarkene han fikk med seg fra resepsjonen og begynner å skrive:

Kjære Vivian

Nå er jeg her. Jeg har vanskelig for å tro at det snart skal skje. Jeg har vært på klinikken og blitt undersøkt, men George Gordeau kommer ikke før i morgen. Jeg er redd. Jeg gikk meg vill i en voldsom sandstorm og besvimte. Noen fant meg og bar meg inn i et hus hvor jeg kom til meg selv. Av og til tror jeg at jeg ser syner. Var det feil av meg å reise? Vil du elske meg når jeg kommer tilbake? Slik jeg er da? Jeg vet ikke lenger hva eller hvem jeg er. Folk stirrer på meg. Jeg skal bli så glad når alt dette er over! Bare jeg får snakket med Gordeau i morgen, bare han vil operere.

Bare jeg får se Gordeau. Det føles plutselig som om han er den eneste jeg kan stole på. Kanskje alt ordner seg nå? Med oss. Med meg. Jeg er så redd for å miste deg. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg ber til Gud, tror du han hører? Kjære Vivian, jeg elsker deg så høyt. Hils fiskene og frosken i karpedammen! Skriv eller ring! Adresse: Rue d'Azial 63, Dar el Beida, telefon 3074173057001

Din A

Fullstendig mørkt. Eller en tanke mer grått litt lenger framme? Han nærmer seg, eller det grå nærmer seg. Vanngress. Viftende i en umerkelig undervannsvind. Av en eller annen grunn kan han puste. Han glir gjennom det vektløse mørke, forbi enorme stengler som strekker seg nedover og oppover uten at han ser enden på dem, han svever under vannliljene, sneier overflaten og synker mot den svarte gjørmebunnen. Så er det lyst, og han svever fremdeles. Solen vugger i vannet over ham. Inn under torvmørket glimter det i de svarte froskeøyrene. Frosken er større enn ham selv, men han blir ikke redd, svømmer bare litt på avstand og ser frosken stige mot overflaten med to dogne sprak. Så et ansikt der oppe. Ved siden av solen. Håret bølgende, i ferd med å flyte ut og blande seg som melk i vannet. Han svever helt stille i skyggen av et vannliljeblad, stirrer opp. Det går lang tid. Ansiktet bølger som en fane i vinden. Så plutselig forstår han.

VI

Rommet er helt lyst. Ute vrimler det av lyder fra gaten. Det første han tenker: George Gordeau. Han kommer seg opp, går inn på det kummerlige badet, kler av seg, ser nedover seg selv og tenker; dette er siste gang. Han tapper badekaret fullt, vannet har en rustrød farge, det blir ikke ordentlig varmt, han senker seg ned, på bunnen kjenner han hva det er; finkornet sand.

Taxien gjennom gatene, ved et gatekryss ser han havet en lang stund, en grå dis utover så langt man kan se. Hjertet hamrer da han går langs fasadene i Rue Lupebé, håret er ennå vått i tuppene. Den hvite murbygningen, de fullstendig svarte vinduene oppover i veggene. Der. Denne gangen behøver han ikke vente. Jenta bak skranken peker mot trappen. Hun smiler ikke. Nå går alt så fort. Opp trappen. Hva skrev han egentlig til Vivian? Husket han adressen? Telefonnummeret, var det riktig? Men telefonnummeret hit til klinikken, det hadde verken hun eller

han. Nedover korridoren. Hvis han nå ble ... hva om hun forsøkte og ikke fikk tak i ham? Hva om ... Han kjente igjen døren fra forrige gang. Messingskillet: Doktor Gordeau. Døren går opp før han rekker å banke på. Der står Maria. Han blir glad og lettet over å se henne igjen, bak henne, ved forhenget står legen som undersøkte ham. Skuffelsen som et stikk i brystet. Hvor er Gordeau? Han kommer, svarer Maria. Legen forsvinner som et gjenferd inn i det knitrende bambusforhenget. Så han er her i dag, altså? Ja visst! Plutselig merker han en slags vegring mot å møte Gordeau likevel. Kanskje det er best å utsette avtalen? Utsettet? Maria stanser midt i en bevegelse og ser forundret på ham. Det er jo for seint nå. For seint, hva mener du? Gordeau har jo kommet. For deg. Det betyr at han godtar en lavere pris? La oss se hvor mye du har. Han løsner pengebeltet og legger alle sedlene på bordet. Hun teller dem, mens han lytter etter stemmer på andre siden av forhenget. Det er nok, sier hun kort. Nok? Det betyr ...? Ja, Gordeau er klar. Nå? Vær vennlig, sett deg i stolen. Bordviften dreier fra side til side og får sedlene til å blafore som vissent lauv. Men ... jeg ante ikke at det skulle gå så fort ... skal jeg ikke hilse på ham først? Gordeau hilser ikke på pasientene før etterpå. Etterpå? Vær vennlig, ta av klærne. Han får på seg en grønn skjorte. Du får noe beroligende først. Før han vet ordet av det, setter hun sprøyten i ham. En smertefontene brer seg i låret, deretter blir det numment. Sånn, da går vi inn. Hun leier ham i hånden og skyver forhenget til side. En liten operasjonssal. Hvite vegger, ei rund klokke over ei tralle med instrumenter. En metallbenk midt på golvet som et alter. Han må blinke flere ganger, men sløret foran øynene forsvinner ikke. En dis foran lampene. Maria, Maria. Han hører seg selv snakke, mens hun geleider ham ustøtt over golvet. Som om de har danset hele natten og nå så vidt er i stand til å gå. Så ligger han på benken. Han kjenner et overveldende lys uten å se det. Nå sovner du snart. Doktor Gordeau, hører han en stemme si, han forsøker å åpne øynene, men forstår snart at de allerede er åpne. Er det deg? Er du her? Er du her? Svar meg da! Han roper. Eller hvisker. Han puster. Det er alt. Så renner ansiktet over ham ut i vannet som melk.

Aneirin Karadog

CASABLANCA

Du slengte det hele fra deg, som en skrott til hundene. Det sammenfiltrede livet vårt morknet i rutine da vi ble slaver av et idyllisk liv, med enebolig skjult fra porten og en buet oppkjørsel som bare min begavelse i retten kunne ha kjøpt. Og hele tiden stirrer du bare tvers igjennom meg mens jeg hver gang jatter... *Vi sees snart.*

Nok en tirsdags morgen, nok en besk sang fra kråkene som troner i furuene rundt hjemmet vårt, nok en kopp med min kjære earl-grey, en halv teske sukker for å runde av det bitre. Idet jeg snubler ut av sengen og sleper meg til dusjen ser jeg at du igjen har stoppet sokkene mine og presset buksene flate som Belgia. Den atale tvangstrøyen av en skjorte henger i døren og venter. Den mest vellykkede av advokater som har klart å unnslippe både Rhondda og Wales takk og pris! Vestens kjappeste hjerne som kan overliste forbrytere i en håndvending. Justisens og moralens vokter, tråden i systemets sommer.

Tråden i våre sommer var for lengst utslikt og klarte ikke lenger å holde noe sammen slik også dusjforhenget hadde sett bedre dager. Jeg vil ikke ut, det er i fossen av dampende vann nedover ryggen og spruten som favner huden jeg vil være så lenge himlene tillater det, hva som helst bare ikke gå videre, tørke meg, forkaste dette kortvarige Paradis og komme meg ned for å gomle i meg skålen med frukt og fiber, den magre blåbleke skummede melken i komplott med triste farger i skålen for å drive meg til vanvidd av lede. Bare en smakebit kjedsomhet som en forberedelse til resten av dagens lede.

Etter å ha holdt ut det banale skvalderet ditt om uante mengder støvtørring i vente, ulidelig butikkjakt etter yndlingsmaten min og selvsagt mer stryking av tvangstrøye og sokker, klare for en lang morgendag med det vanlige oppbudet av stupide og umedgjørlige slubberter, vandaler

og småskurker som knapt kan uttale sitt eget navn og enda mindre overbevise en jury om at de ikke fortjener noe mer enn en koselig ferie i fengsel, jeg innser at et hvilket som helst fengsel hadde vært bedre enn mitt liv, en livstidsdom på en pinebenk av konversasjon... Du retter på slipset etter å ha trukket frakken over de brede skuldrene mine. Det lysende smilet ditt fryser fast tiden idet du strekker deg opp og kysser leppene mine og henter tilbake gløden fra vårt første Kyss og de mange som fulgte i de første årene, helt til du satte på deg ringen og rutinen fort snudde til galskap. For et sløseri med pengene mine! I denne surnende stemningen, til et kor av kyr som remjer nedlatende etter meg, kjører jeg bort den snodde oppkjørselen med en liflig følelse av å være ett med den sorte BMW'en, parat til å tjene justisen...

Jeg får det fint hvis du slipper meg, viser meg et hull i hekken eller gir meg en tang som kan klippe gjennom dette gjerdet, det skarpe lyset som aldri lar meg i fred, de hvite, klumpete murveggene som ikke vet når de skal holde munn. Det er forkastelig, jeg og sengen min burde da kunne samtale på kammerset uten slengbemerkninger fra sardoniske vegger om alt vi foretar oss. En fengselsvakt tillater da vel cellekamerater å prate uforstyrret i ny og ne, så hvorfor kan ikke de fordømte veggene gjøre det?

Det er en helt vanlig torsdag, omtrent som i går, som har en nifs likhet med tirsdagens sinnslammende rytme. Ditt kyss mot leppene mine er så avskyelig som det stort sett er før jeg kjører av gårde til lyden av kråker som ødelegger nyhetoversikten på radioen. Flere unge døgenikter å få orden på.

Men i dag er det annerledes, helt fra det øyeblikket jeg får øye på henne. Naomi, min nye sekretær. Jeg kler av henne med øynene og opphisset ser jeg henne dypt i øynene, svelger spyt i en munn som løper i vann ved synet av de høye lange bena i sorte tights som fører helt opp til brystene, synlige på skrå siden knappen er åpen.

— Hei, jeg er Naomi, det er første dagen min, er dette mitt skrivebord? Vil du ha kaffe? Unnskyld, jeg blir lett nervøs og vil ikke skuffe Dem herr Wilkins...

— Kall meg Dan, det er Daniel Wilkins, men Dan holder fint, jeg vil gjerne at personalet skal føle seg trygge, for det er da vel slik man får tingene unna? Jeg vil at min personlige assistent skal fungere på sitt beste, for ellers kunne det lett oppstå urettmessigheter! Men jeg er ganske sikker på

at ikke det kan skje med en begavet ung kvinne som deg ved min side, vil du at jeg skal vise deg rundt i rettslokalene?

Naomi smiler tjenestevillig og selvsagt vil hun ha en omvisning, hun kan ikke motstå deg, det vet du, hun er din egen drømmekvinne, billetten til friheten, en vei ut av det råtnende ekteskapet. Hold an! Jeg har bare så vidt truffet henne, hvorfor tenker jeg slik, hun er så sexy, det er derfor jeg tenker slik. Vi tar heisen opp til hovedrettssalen, det er ennå tidlig og forhandlingene begynner ikke før 10.30 på torsdager. Da heisdørene lukker seg snur vi oss bort fra hverandre og stirrer i veggen, og øynene våre vandrer, møtes og du får meg til å smelte innvendig, begjæret napper i musklene og flommer gjennom årene.

Hva vet du om vårt ekteskap? Vi var uatskillelige, forutbestemt til å eldes som fin rødvin i en forventning om å bli fortært av tid og dens omstendigheter. Dere murvegger vet ingen ting om meg, minnene som er tegl i sinnets vegger og holder hjemmet mitt sammen. Jeg husker nettene da... Det gjør jeg, jeg sverger på at jeg husker at vi pleide å krysse inntil hverandre... hva mener du er jeg sikker, selvsagt er jeg det, jeg husker det som om det var i går...

Herregud jeg har lyst på deg Naomi, er setningen som lyder i tankene mine, og i neste øyeblikk er hun visst enig for tungen hennes gir sansene liv og føles fantastisk der den presser seg lidenskapelig mot min og leppene våre beveger seg harmonisk og hendene blir besatt av en sterkere kraft, en trang til å oppnå nirvana og skrike lykksalig inn i orgastisk messing... Heisklokken plinger og vi er allerede i sjette etasje der rettssalen venter på oss. Vi skvettet fra hverandre og glatter ut klærne, frustrerte og oppstemte, og det står ingen og venter i korridoren, men likevel føler vi oss blottstilt. Naomi smiler uskyldig og følger etter meg.

Inne i salen er det så tomt at vi hører hverandres hjerter hamre, jeg begynner å forklare rettsprosedyren ved innledningen til hver sak og så videre, forklarer i minste detalj hvordan en jury jeg hadde valgt ut av opprinnelige 15 som står til rettens forføyning mens tre tilfeldig valgte blir sent tilbake til venteværelset der det røykes og knyttes vennskap og kikkes i siste ukes nummer av *Jaktliv...* Og hele tiden bare stirrer Naomi på meg og kler av meg med gjennomtrengende øyne her på min egen arena hvor jeg utøver slik myndighet og respekt. Og ingen ting

har forandret seg i dag heller. Impulsivt befaler jeg Naomi å kle av seg. Overrasket men opphisset vrikker hun med høftene og strekker hendene bakover mot hekten i skjørtet som faller til gulvet og behåen og blusen følger raskt etter der hun står i strømpebuksen framfor meg. Jeg løfter henne opp og bærer henne til dommersetet, jeg river opp strømpebuksen og gisper over hvor vakker hun er idet nytelsen blir gjensidig og vokser til ekstase og vi kobler og kolliderer som to soler hvis kraft smelter sammen i dommersetet. Sevjer flyter og vi blir høylytte, altfor høylytte etter min smak, men begjæret griper meg som en kvelerslange med ti frenetiske walisiske dragers kraft, Naomi biter seg i leppen og borer neglene inn i skuldrene mine og skrikene blir høyere...

— Herregud, dette er uhørt... Herr Wilkins er det Dem? Å du verden, det er Dem, vel jeg... hva faen er det som foregår? Er De gått fra vettet? Dette er gement og avskyelig, De av alle, herr Wilkins, og hvem er så denne tasken?!

Fred. Fred renholderen, ungkar på rundt de femti, homse over alle homser, en mann i full kontakt med sin feminine side, kan man si, skjønt det har ingen betydning, men jeg har aldri tidligere sett ham så sint, han høres riktig mandig ut om jeg så skal si det, og han har rettelig tatt meg på fersken, og jeg er sikker på at følelsen er gjensidig. Som tankene vandrer i et øyeblikk som dette! Det er udelt pinlig. Naomi hadde rukket å løpe for å gjemme seg, gråtende, på knærne bak tiltalebenken. Jeg kunne selv lett ha grått akkurat nå.

Allestedsnærvarende, fjeskete og slesk. Degraderer min aller minste prestasjon. Fire murvegger rundt meg som bøller, dyster meg fram og tilbake, hit og dit og dulter skelettet mitt til jeg ikke vet hvor jeg blir dyttet mens jeg hele tiden ler. Det hvite omkring eter seg inn i meg og jeg blir døv av veggenes lattertortur. Selv ikke nattemørket kan dempe veggenes skarpe lys. De blander meg og bedørver ørene og brenner i kroppen som klør i sengen, fastbundet og ensom, pirret til vanvidd av denne konspirasjonen av veggger...

Fred løper ut og jeg blir vanvittig og løper naken i all min herlighet gjennom rettssalen for å sanke sammen sko og sokker og strever med å få på meg resten av klærne, skjorten i en floke om høftene dekker halve ansiktet og mer enn noen gang minner den om den fryktede tvangstrøyen akkurat idet Lord Anthony Q.C. trer inn i salen og forbløffet blir han vitne

til talenter hos meg som aldri tidligere er blitt lagt for dagen...

— Daniel, hvisket Lisa...

Å, så nå vil du snakke? Tanken på min stolthet og herlighet lot seg ikke lenger motstå, kom igjen, vi tar en kjappis her og nå, som i gamle dager.

— Daniel, sa Lisa sterkere denne gangen, — Daniel jeg vil skilles, jeg har truffet en mann, han heter Diego, det er spanskklæreren min på kveldsskolen,

— Kveldsskolen? Spansk? Diego?! Når begynte du...?

— Det har ikke noe å si, du kommer likevel aldri til å treffe ham, vi skal flytte til Spania, vi skal kjøpe hus i Oviedo, det er en nydelig by, vi skal starte en språkskole så fort jeg er kvalifisert til å undervise i engelsk... Daniel?

— Besøkstiden er slutt, vi må be alle besøkende forlate lokalene. Vi ser dere sikkert igjen, sa en aggressiv stemme i høytalerne.

— Daniel, jeg må gå, jeg kommer tilbake så vi kan treffen de nødvendige tiltak... ene. Ha det, Dan, og Lisa travet av gårde men snudde seg og kastet et siste blikk på at det som en gang var hennes tårn av styrke ble ført livløst bort av et par vakter i himmelsk hvitt mot den voksende køen av pasienter som ventet på medisinering, halvparten knapt i stand til å gå, enn si svelge en pille, stakkars lobotomerte sjeler...

Jeg bare stirret. Tomrommet gjorde godt. Alt gjorde godt sammenliknet med den myke, hvite cellen, lærreimene i sengen, plastlaknene, de snakkende veggene...

Ana Prieto Nadal

EN VIRKELIG HUMPHREY

-- Du forakter meg, ikke sant, Rick?
-- Hvis jeg skulle komme til å tenke på deg, jo antagelig.

Dialog fra filmen *Casablanca*

Det dreide seg om en skapning med et særdeles originalt og merkverdig utseende. Han het Emilio og var musikklærer på en ungdomsskole i Barcelona. Arbeidskameratene hans så ut til å respektere ham, selv om de holdt ut med ham i stillhet. Elevene – uskyldige og kunnskapstørste ungdommer - hadde klart å overvinne sin første forskrekkelser og motvilje mot den lille gnomen for så å gi seg entusiastisk over til heftigheten og den storstilte tverrfagligheten han la for dagen når han snakket til dem.

Han virket nesten litt forkropt med en antydning til pukkel i nakken og strumahals. Han hadde blå og utstående øyne, og leppene var overdrevent kjøttfulle og framstående, et dyrisk trekk i en usannsynlig profil. Han hadde svært kraftige kinn, rynkene lagde furer i det enda unge ansiktet, og i et ubeskrivelig samspill av flater ga de ham et skulpturaktig anstrøk av skjeggløs satyr. Når han smilte, videt ansiktet hans seg ut i en grimase som virket overdreven og smertefull på den som så på, to grøfter kløvde huden med en blanding av anklage og imøtekommenshet. Ansiktet hans virket som en hymne til tredimensjonaliteten. Han var omhyggelig og systematisk i alt han foretok seg; han trodde på en uklanderlig og nærmest bedragerisk orden som var livsnødvendig for ham. Han var alltid nyasket, nesten bestandig kledd i lyseblå skoleguttaktig skjorte og mørk dressbukse. Han luktet sjampo og mildt etterbarberingsvann. Den borgerlige uniformen sammen med det minst uanselige oppsynet man kunne forestille seg.

Som en hyllest til den brautende Bogart i *Casablanca* – det var ingen på skolen som ikke var klar over at dette var hans store kinofascinasjon; i det hjørnet av lærernes arbeidsrom som var forbeholdt ham, hadde han et helt skap tapetsett med plakater og fotoserier fra denne filmen – gikk han i en grå jakke med en gabardinsfrakk i samme farge som han ikke engang tok av seg når han gikk inn til timen. Det gulrotfargede håret, den skjeve halsen som stakk opp av det til de grader gjennomførte og evinnelige antrekket, slagene på gabardinsfrakken som var brettet opp, alt dette fikk elevene til å plystre i tilgjort beundring. Han pleide å starte timene med den replikken Rick kommer med til Renault på slutten av filmen: ”Jeg har på følelsen at dette er starten på et vakkert vennskap.” Det var en del av ritualet.

Første gang hun så ham på lærerværelset, syntes Julia, den nye matematikkclæreren, at han virket som selve prototypen på en stygg og merkelig mann, og hun kunne ikke unngå å føle seg tiltrukket av ham. Faktisk hadde hun alltid likt menn med markerte trekk. Lite snobbete som hun var, ble hun mer fascinert av det asymmetriske og utpregede enn av klassisk skjønnhet hos unge menn.

Emilio var en kløpper til å prate, til å slå om seg med kulturelle begivenheter og referanser. Operaer på Liceo, teaterpremierer, litterære nyheter, moderne og evige klassikere. I friminuttene, mellom timene eller i formiddagspausen pleide man å se ham ivrig opptatt med en avis på lærerværelset eller med å holde foredrag for en gruppe elever halvt ekstatiske, halvt fleipete. Han hadde en oppgjort mening om alt mulig. Han kunne gi omfattende utgreiinger om betydningen av å spise frukt om morgen og framføre lengre redegjørelser om den synkende kvaliteten på landbruksproduktene. Hver morgen hadde han med seg en frukt på skolen som han satte til livs etter rundstykket på sin helt spesielle måte, som for ikke å gjøre skam på den ekstraordinære framtoningen. Julia så forventningsfullt fram til øyeblikket da han pakket ut rundstykket for så å tygge det i seg i høylydte og praktfulle jafs med perfekt koordinert innsats fra munn, lepper og tenner. Og deretter frukten.

Emilio var en respektable og veltilpasset mann. Noe av det han avskydde mest her i verden, var de utenforstående, de asosiale. Selv klarte han ikke å være alene. Mennesket er ikke skapt for å være alene. Han syntes at folk som unngikk kontakt med sine medmennesker, folk som

ikke gjorde seg den minste umake for å forholde seg til andre, for å dele sine ambisjoner, sine lengsler, sine små hverdagslykker, var smålige. Han gjorde alltid sitt beste for å la andre få del i sine foretelser og sine bekymringer. På skolen, for eksempel, hadde han en forkjærighet for å kopiere opp artikler fra dagspressen som han fant spesielt spennende og legge dem i posthyllene til hver og en av de andre lærerne på skolen, samt kopier til vaktmesteren og til administrasjonen. Hadde han vært på kino eller teater, var han nøye med at alle fikk det med seg, og han serverte alle som kom i hans vei argumenter for og imot forestillingen: fordelaktige kritikker ble fulgt av tydelige armbevegelser og understrekende, gutturale utrop; de ufordelaktige gjorde han ende på med et par nedsettende utsagn og en syrlig spissformulering som oppsummerte fiaskoen. Fra tid til annen, hvis han syntes at den hadde vært skarp eller treffende eller revolusjonerende, brøt han ut i en latter som var både rå og skingrende på samme tid, krydret med saftige kommentarer og høylydte skratt. Han la ikke merke til at denne ordgyteren som han av og til forvandlet seg til, kolliderte front mot front med det mannsidealet – fåmålt og mystisk – som han selv hevdet iført sin noe spesielle frakk.

Derfor, fordi han gjerne ville være en respektable og veltilpasset mann, og for å ta igjen for sitt spesielle fysiske ytre, var det av største betydning for Emilio å ha en kone, det vil si være i besittelse av et godt sosialt kort. En kone virker sosialt integrerende. Men kona, Encarna, virket ikke like tiltrekkende på ham nå som før; faktisk ville det når alt kom til alt være riktig å si at det kostet ham en del å elske henne. Og ikke nok med det: Han mislikte dypt og underlig kvinnens, sin kones og andres, dragning mot det materielle. Dette var ikke til hinder for at Emilio – uten å innrømme det selvfølgelig, for i tillegg til en kone hadde han et rykte å ta vare på – forgudet hjemmet sitt, det vil si Encarnas hjem, der han hadde bodd i sju år, og der Pablito, hans nydelige avkom, hadde bodd i tre, og han fant grunn til å lykkeønske seg selv med hvor fint han hadde innrettet seg. Han var en flott samboer – ikke ektemann, for han var ikke gift; ekteskapet var en utdatert, overvintret institusjon – en samboer så god som man kunne ønske seg: Han gjorde det som var nødvendig.

På sitt vis, ville Emilio gi inntrykk av å være hard. Stilt overfor et feminisert samfunn styrt av koder som i all hovedsak var kvinnelige og begrensende, ville Emilio tilbake til en maskulin og politisk diskurs med oppmerksamheten rettet mot omverdenen. Den omgangsformen han

trivdes med, var dress og slips, havannasigarer og samtaler rundt bordet om aktuelle spørsmål, kunst og litteratur. Dette og mye annet snakket han lenge og vel om med Julia, den eneste læreren på skolen som viste interesse, og som for sin del knapt nok lyttet. Hun var mest opptatt avmannens kjever og de vekslende ansiktsuttrykkene hans i løpet av taleflommen.

Julia var enslig og hadde en romslig forståelse av personlig frihet og kameratskap. Hun var en kvinne med sans for matematiske sannheter og dessuten ganske lett å imponere. Det var enkelt, til og med morsomt, å vippe henne av pinnen med filosofiske, litterære og musikalske gullkorn i en skur av sitater, titler og aforismer. Hemmeligheten lå i å vise seg sikker. Emilio gjorde seg en god del umake med å bevege henne, i et overspill som ble mer grotesk enn rørende. Han var en selvsikker type – i denne selvsikkerheten lå nøkkelen til suksessen – og hun en forsagt jente uten annet enn en haug med formler og et par eksamener i bagasjen. Det manglet på de metafysiske sannhetene, men han skulle fylle henne med nytt innhold. Uortodokst, krystallklart, underholdende.

Det hele begynte med smil og spøkefulle bemerkninger i korridorene og på lærerværelset, med utveksling av artikler og bøker, med kaffe etter undervisningstid. Den ene dagen antydning til en berøring, den neste en betroelse. Fortrolige notater, forutanelser eller brokker av et forhold, av et eventyr i emning. Det er sånn disse tingene gjøres, er det ikke?

På et tidspunkt, forutbestemt allerede ved starten av hele denne prosessen, klarte Julia få ham hjem til seg noen ettermiddager. Dette ritualet, fortrinnsvis programfestet til vekselvis onsdager og fredager, varte i omtrent ett og et halvt år. Det krevde ikke rare innsatsen: i overkant av en halvtime i uka. I begynnelsen hadde Julia vært betatt av det spesielle utseendet hans og av informasjonsflommen, men etter hvert som kjedsmheten og skuffelsen vant terreng, hadde hun gått over til så vidt å holde det ut. Emilio kom hjem til sin andre, sin kjæreste, sin elskerinne – begreper han i hemmelighet likte å bruke på forholdet til Julia – for å briske seg og hylle seg selv for sin dristighet som elskende helt. Som om livet hans var så komplisert og utmattende, som om han var nødt til å håndtere alle slags viderverdigheter: arbeidskameratene, middagene med kona, familielivet og farsrollen. Forholdet, for å kalte det noe, som Emilio og Julia opprettholdt, manglet mye, voldsomt mye; det var lysår unna å kunne

kalles en historie om lidenskap. For å si det som det var liknet det stadig mer på et monument over manglende kommunikasjon og middelmådighet.

De få lørdagene han slapp unna fordi kona hadde avtalt å spise med tai-chi-venninnene sine eller ett eller annet annet, traff Emilio Julia på en restaurant, og da benyttet han anledningen til å kle seg litt stiliger, i dress, hvit skjorte, slips eller sløyfe, og – på dager da han følte seg mest i slag og styrket i troen på sin mandighet – med en førtittallshatt som passet seg en kjekk, hemmelig elsker, i stil med den uunnværlige frakken, og som, passende trukket ned i pannen, kastet skygge over ansiktet hans. Han bestilte de rettene som han gikk ut fra var lekrest, og han lot som om han var vinkjenner. Han blunket og spørte med kelneren, og etter kaffen, sammen med et lite glass konjak, fuktet han omhyggelig og høytidelig en havannasigar, han bet tuppen av den med en oppsiktsvekkende kjevebevegelse og ga seg endelig i kast med røykingen. For han mente å vite at den psykologiske kategorien som Julia innerst inne var svak for, var den harde og ubestikkelige typen, sjarmøren som kjente forførelsens ritualer, machoen uten anger.

Kvinnene – sa Emilio til seg selv – går for de harde typene, selv om de ikke vil innrømme det. "Kvinnene er svært enkle," bemerket Bogarts gjenferd til Woody Allen i *Play it again, Sam*. "Det finnes ikke en av dem som ikke forstår et rapp over munnen eller en kule fra en '45."

Det Emilio ikke så ut til å forstå, var at det i en forstillingsverden som opphøyde Bogart til den ypperste virilitetsfetisj, var det ikke rom for surrogater. For det var ikke mulig å være Bogart uten å gi slipp på et humant image med en passende dose elskverdighet. Det er en kjent sak at ikke alle er i stand til å være gjennomført kyniske og likegyldige. Ikke alle forakter livet og mennesket i dets ulike framtoninger i en slik grad som dette avtrykket på celluloiden som er Rick i *Casablanca*. Man kan ikke få alt.

Casablanca er ikke bare en film. Det er en sinnstilstand. Et begrep på mandighet. En reise til myten om en virilitet uten sidestykke. Det var åpenbart at Emilio ikke klarte å bøte på misforholdet mellom dette intellektuelle drømmeriet og den harde virkeligheten, mellom det harmonisk garvede ansiktet til denne mannen i eksil i *Casablanca* og sine egne plumpe trekk.

Det som faktisk fascinerte og samtidig frastøtte Julia ved Emilio, var den hverdagsligheten han klynget seg til, innbitt som en igle – eller en selvnyder som ikke vil røpe seg – den iherdigheten han la for dagen for å framstå med en normalitet og framfor alt en virilitet han umulig kunne være i besittelse av. Hans drivkraft, hans måte å gjøre seg bemerket på, kunne ikke være som andres: de stadige manierte gestene, den prosaiske underkastelsen under kulturlivets tannhjul, denne oppvisningen av billig, men utmattende intellektualisme som dessuten gjorde de lange stundene med drøvtygging og forberedelser foran speilet så altfor merkbare.

På den ene siden utga han seg for å være en hardkokt mann, på den andre siden framstilte han seg som god og forståelsesfull. Ikke å forveksle med veldedig: Hele begrepet veldedighet bød ham inderlig imot, akkurat som ekteskapet. Han var kritisk til kirken og enhver form for utnyttelse og demagogi. Han skulle gjerne ha vært en mann med en mørk og samfunnskritisk fortid, fanebærer for rettferdighetens sak og samtidig ærbar vokter av sin egentlige nobelhet, sitt kall.

Han unngikk så langt det var mulig å krangle. Det var nedverdigende å ty til ukvensord, for ikke å snakke om slag. Hvis kona var lei seg fordi hun hadde problemer med jobben eller venninnene, eller hun hadde en eksistensiell krise eller ikke syntes hun var attraktiv lenger, var han stolt over å kunne trøste henne og stryke henne over håret, som om det dreide seg om en puddel og ikke en kvinne. Med en ømhet hentet ut av en håndbok for begynnere. Med den samme provoserende og opprørende uvitenheten som han behandlet elskerinnen sin med. Elskerinnen – så flott det hørtes ut – denne store hemmeligheten han hadde helt for seg selv. Også til henne ga han råd og trøstende eller forståelsesfulle ord. Overlegenhet er rett og slett en forvrengning av tillært takt.

Han holdt seg for å være en flott samboer og en flott elsker. Og dessuten en flott far. Han fikk kink i nakken av å fly rundt med Pablito på skuldrene i helgene, gatelangs, i menneskemengdene. Han hadde båret ham rundt på demonstrasjoner også. For Emilio sto på venstresida, slik han definerte seg selv. Han hatet alle dem som stilte seg på maktens side. Som han hatet alle de sære typene som meldte seg ut av systemet. Han hadde aldri erkjent at han hatet dem, for det ville bryte ideologien hans

– og ideologien sin var han svært stolt av – men han så på dem med største mistro. Han forsto dem ikke. Han kunne ikke fatte hvorfor visse mennesker foretrakk å isolere seg, hvorfor de ble sittende tause i et hjørne, hvorfor de ville sitte og sture i skyggen. Hvorfor de systematisk unngikk alt selskap, eller rettere sagt, *hans* selskap. Han ville aldri greid å være alene. Aldri. Han trengte å dele. Musikken sin, bøkene sine, tankene. Ifølge ham selv var han en filantrop. I følge de andre som hadde hatt litt med ham å gjøre, var han et forvokst og usikkert barn med en rustning av falsk, overlegen og blind selvsikkerhet.

Emilio måtte trå forsiktig, for der potene hans med ambisjoner om å være hender møtte vennligsinnet hud som lot seg pirre, kunne han en dag havne i en stinkende myr, full av farlige hull.

Julia hadde ønsket at duften av Emilio skulle bli værende i henne som et spor av det unormale eller sjeldne, av det sjamerende misfosteret; en eksotisk fugls skrøpelige stolthet i en spurvs grå tilværelse. Men det som skjedde, var at hun ble så lei av både ham og hans måte å forstille og selge seg på og å mislykkes til og med i dette, at hun mistet respekten for ham og respekten for seg selv fordi hun var svak og ga etter for hans latterlige tilnærmelser som forsmådd elsker.

Emilio hadde ønsket at hans duft skulle bli værende i henne som et spor av helten som kjempet på to fronter, det vil si hverdagens og den eventyrlige lidenskapens. I skjønn forening. Da elskerinnen hans kastet ham ut av livet sitt, bestemte Emilio seg for ikke å bære nag til henne. For ikke å la seg forsimple. Stolthet er smålighet sa han til seg selv med en nobel indre gest. Og med dette slagordet som passet seg et stort menneske, vendte han tilbake til leiligheten på 120 kvadratmeter, møblert blant annet med den vante, dannede og samvittighetsfulle kona, og en sønn som heldigvis ikke hadde arvet hans utseende. Kvinner er like alle sammen, gjentok han for seg selv. Til syvende og sist ville det ikke være verdt det å risikere ekteskapet for en udannet og uvitende jente som Julia. Det er ingen vits i å være dum; alle vet at kvinnene liker å begrensemannens frihet. De er mer konservative av natur. Encarna ville aldri tilgi at han var utro, og han ville ikke klare å være alene.

Den helt vanlige lørdagen da det hemmelige livet hans var over, kom Emilio hjem med senket hode og tørket tårene som truet med å tære bort

de kraftige kinnene hans. Han hengte frakken på hengeren, ga sin kone et lett og forskremt kyss og gjorde seg som vanlig klar til å gjøre sin del av husarbeidet.

- Det ser ut til at skjebnen hans fortsetter med å gå i oppfyllelse
- ironiserte Rick fra speilet.

Ana Prieto Nadal Todo un Humphrey

36°17'N
5°34'O

34°03'N - 6°50'O

33°36'N 7°37'O

CasAbLANca

Ana Prieto Nadal

TODO UN HUMPHREY

—Me desprecias, ¿verdad, Rick?
—Si llegara a pensar en ti, probablemente sí.

Diálogo extraído de la película Casablanca

Se trataba de una criatura fisonómicamente marcada por la excentricidad y la fantasía. Se llamaba Emilio y era profesor de música en un instituto de secundaria de Barcelona. Sus compañeros parecían respetarlo, aunque lo sufrían en silencio. Los alumnos, cándidos receptáculos, habían sabido superar su primera reacción de estupor y rechazo hacia el hombrecillo para pasar a asimilar con adhesión enfervorizada la vehemencia y la ostentosa interdisciplinariedad de su discurso.

Era algo contrahecho, con una sutil joroba bajo la nuca, y una papada de bocio. Tenía los ojos azules y saltones, y los labios exageradamente carnosos y prominentes, relieve bestial en un perfil improbable. Era de carrillos muy abultados, y las arrugas socavaban su rostro todavía joven y, en un juego de planos indescriptible, le conferían una cualidad escultórica de sátiro imberbe. Cuando sonreía, el rostro se le apaisaba en una mueca excesiva y dolorosa para quien la contemplaba, y dos surcos hendían la carne, entre la queja y la condescendencia. Su cara parecía un himno a la tridimensionalidad. Era en sus quehaceres escrupuloso y sistemático; estaba muy bien afianzado en un orden impoluto y algo impostado, imprescindible para su supervivencia. Iba impeccabilmente limpio, casi siempre enfundado en una camisa azul claro de colegial y pantalones oscuros de tela. Olía a champú y a colonia suave. El uniforme del burgués para la fisonomía menos gregaria que pueda imaginarse.

En homenaje al Bogart perdonavidas de Casablanca —no había nadie en el instituto que no supiera que ése era su gran mito cinematográfico:

en el rincón de seminario que le correspondía tenía todo un armario empapelado con carteles y fotogramas de la película —, llevaba sobre la americana gris una gabardina del mismo color, que no se quitaba ni siquiera para entrar a clase. Su pelo color zanahoria, su cuello hinchado asomando sobre tan impecable y recurrente vestuario, las solapas de la gabardina levantadas hacían estallar a los alumnos en silbidos de admirativa socarronería. Solía empezar sus clases con la frase que Rick le dirigía a Renault al final de la película: “Presiento que éste es el comienzo de una hermosa amistad.” Formaba parte del ritual.

La primera vez que lo vio, en la sala de profesores, a Julia, la nueva profesora de matemáticas, le pareció un auténtico prodigo de fealdad y rareza, y no pudo evitar sentirse atraída por él. Lo cierto es que siempre le habían gustado los hombres de facciones muy marcadas. Dentro de su moderado esnobismo, le seducía más lo asimétrico y desmandado que la armonía apolínea de los efebos.

Emilio era una máquina de hablar, de enumerar actos y referencias culturales. Óperas en el Liceo, estrenos teatrales y en cartelera, novedades literarias, clásicos de hoy y de siempre. En los descansos, entre clase y clase o a la hora del recreo, solía vérselo aferrado a un periódico en la sala de profesores, o perorando ante un grupo entre extasiado y guasón de alumnos. Tenía una opinión formada acerca de cualquier cosa. Podía hacer largas disertaciones acerca de la importancia de comer fruta por la mañana, y argumentar prolíjamente el deterioro de la calidad de los productos de la tierra. Todas las mañanas llevaba al instituto una pieza de fruta que devoraba después del bocadillo a su manera espectacular, para no contradecir la grandeza de sus rasgos. Julia esperaba gozosa el momento en que se disponía a desenvolver el bocadillo y a mordisquearlo coordinando boca, labios y dientes en un trajín fragoroso y soberbio. Y luego la fruta.

Emilio era un hombre respetable, integrado. Una de las cosas que más odiaba en el mundo eran los marginados, los asociales. Él no sabía estar solo. El ser humano no ha sido creado para estar solo. Le parecían mezquinas aquellas gentes que evitaban el contacto con sus semejantes, los que no hacían el menor esfuerzo por relacionarse, por compartir sus afanes, sus anhelos, sus pequeñas desgracias cotidianas. Él siempre procuraba hacer partícipes a los demás de sus hallazgos y sus

inquietudes. Así, por ejemplo, en el instituto tenía una particular fijación por fotocopiar aquellos artículos de la prensa diaria que le parecían más atractivos y depositarlos en los casilleros de todos y cada uno de los profesores del centro, e incluso guardaba una copia para conserjes y administrativos. Si había ido al cine o al teatro, se encargaba de que nadie pudiera ignorarlo y de proporcionar a todo aquel que le saliera al paso argumentos en pro o en contra del espectáculo en cuestión: acompañaba las críticas favorables con gestos ampulosos y exclamaciones enfáticas y guturales; las desfavorables, las despachaba con un par de frases despectivas y un eslogan vehemente que resumiera el fiasco. De vez en cuando, si consideraba que había sido ocurrente o atinado o subversivo, prorrumpía en una risa bronca y chillona a un tiempo, salpicada de comentarios jocosos y estentóreas carcajadas. No se daba cuenta de que ese saco de palabras y posturas en que se convertía por momentos colisionaba frontalmente con el ideal de hombre —lacónico y misterioso —que él mismo preconizaba bajo una inoperante gabardina.

Por eso, porque ambicionaba ser un hombre respetable e integrado, y a despecho de su particular físico, para Emilio era de suma importancia y significación tener una mujer, esto es, disponer de un objeto de inserción social. Una mujer constituye una posesión socialmente integradora. A Encarna, su mujer, ya no la deseaba como antes, y lo cierto era que, muy en el fondo y por lo bajo, quererla le costaba. Y no sólo eso: despreciaba profundamente el apego de la mujer, de su mujer y de las mujeres en general, por todo lo material. Ello no impedía que Emilio —inconfesadamente, claro, porque, además de mujer, tenía una reputación que mantener— adorara su casa, esto es, la casa de Encarna, donde hacía ya siete años que vivía y donde, desde hacía tres, vivía también Pablito, su encantador retoño, y se congratulara asimismo por lo bien que había hecho las cosas. Él era un gran compañero —no marido, porque no estaba casado: el matrimonio era una institución añaña, trasnochada—, un compañero de lo más deseable: hacía cuanto era necesario.

A su manera, Emilio se las daba de duro. Frente a una sociedad muy feminizada, regida por reglas de protocolo eminentemente mujeriles e inhibitorias, Emilio quería volver a un discurso masculino, politizado, con la atención dirigida al mundo exterior. El protocolo que a él le gustaba era el de traje y corbata, los puros habanos y las conversaciones de sobremesa sobre cuestiones de actualidad, arte y literatura. Largo y

tendido habló de todo esto y de tantas cosas más con Julia, la única profesora del centro a quien lograba interesar, y que, por su parte, apenas lo escuchaba, pendiente tan sólo del trabajo de los maxilares del hombre y de las mudanzas de su rostro en la regurgitación del discurso.

Julia estaba sola y tenía un amplio sentido de la libertad personal y de la camaradería. Era una mujer de certezas matemáticas y, por lo demás, bastante impresionable. Era sencillo y hasta divertido apabullarla con perlas filosóficas, literarias y musicales, en un aluvión de citas, títulos y aforismos. El secreto estaba en mostrarse seguro. Emilio se tomó unas cuantas molestias para commoverla, en una sobreactuación que, más que enternecedora, resultaba grotesca. Él era un tipo seguro—en esa seguridad cifraba su éxito—, y ella una chica apocada sin más bagaje que un montón de fórmulas y unas oposiciones ganadas. Estaba falta de verdades metafísicas, pero él iba a llenar ese vacío de contenidos. Heterodoxos, acrisolados, amenos.

Todo empezó con las sonrisas y las bromas en los pasillos y en la sala de profesores, con el tráfico de artículos y libros, con los cafés después de las clases. Un día fue una insinuación de caricia, y al otro una confesión. Apuntes de intimidad, presagios o trazas de una relación, de una incipiente aventura. Es así como se gestan estas cosas, ¿no es cierto?

A partir de un determinado momento, previsto ya al principio de todo este proceso, Julia accedió a recibirla algunas tardes en su casa. Este ritual, concentrado de preferencia en una rutina de miércoles y viernes alternos, se prolongó cerca de año y medio. No suponía un gran trabajo: poco más de media hora a la semana. Julia había acogido primero con entusiasmo su rareza física y su arsenal informativo; luego, a medida que iban ganando terreno el hastío y la decepción, había pasado a tolerarlo a duras penas. Emilio llegaba a casa de su segunda, la otra, su querida, su concubina—términos que secretamente le gustaba manejar en relación a Julia—colgándose medallas, felicitándose por su audacia de héroe amante. Que si su vida era tan complicada y cansina, que si tenía que sortear todo tipo de obstáculos: los compañeros del trabajo, la comida con la mujer, el compromiso doméstico y paterno. La relación, por decirlo de algún modo, que mantuvieron Julia y Emilio distaba mucho, muchísimo, estaba a años luz de ser una historia pasional. A decir verdad, cada vez más iba convirtiéndose en un monumento a la incomunicación y a la mediocridad.

Los raros sábados en que podía escaparse, porque su mujer había quedado para comer con sus amigas de tai chi o por alguna otra razón, Emilio citaba a Julia en algún restaurante, y entonces aprovechaba para vestir más atildado, con traje, camisa blanca y corbata o pajarita, e, incluso—los días en que se sentía más audaz y corroborado en su masculinidad de amante clandestino y guapetón—con un sombrero años cuarenta, a juego con la infaltable gabardina y que, convenientemente inclinado sobre la frente, le ensombrecía el rostro. Pedía los platos que él comprendía que eran los más suculentos y se las daba de experto en vinos. Hacía guiños y bromas al camarero, y después del café, junto con la copita de coñac, blandía solemne y ceremonioso un habano, lo mordisqueaba ejercitando fenomenalmente su quijada y procedía a fumárselo. Creyendo intuir que, en el fondo, el tipo psicológico por el que Julia sentía debilidad era el del duro insobornable, el galán atento a los rituales de seducción y el machista impenitente.

A las mujeres—se decía Emilio—, aun cuando no lo confiesen, les van los tipos duros. “Las mujeres son muy simples”, le hacía notar el espectro de Bogart a Woody Allen en *Play it again, Sam*. “No hay ninguna que no comprenda una bofetada en la boca o una bala del 45.”

Lo que Emilio parecía no comprender es que, en un imaginario mítico que privilegiaba a Bogart como fetiche por excelencia de la virilidad, no tenían cabida los sucedáneos. Porque no se podía ser Bogart sin renunciar a una imagen humanizada con un punto de afabilidad convenida. Todos lo sabemos, no cualquiera es capaz de cinismo y despego en sentido estricto. No cualquiera desprecia hasta tal punto la vida y los visajes de los humanos como esa impresión sobre celuloide que es el Rick de *Casablanca*. No se puede tener todo.

Casablanca no es sólo una película; es un estado de ánimo. Un referente de hombría. Pasaje al mito de una virilidad sin contraste. Estaba claro que Emilio era incapaz de calibrar el desajuste entre esa ensorñación del intelecto y la cruda realidad, entre las facciones armoniosamente curtidas del exiliado en Casablanca y su propia burda caracterización facial.

En realidad, lo que a Julia más le fascinaba y al mismo tiempo le repelía de Emilio era la vulgaridad a la que éste se adhería con la feroz desesperación de una lapa—o de un suicida inconfeso—, el tesón con

que se esforzaba por aparentar una normalidad y, sobre todo, una virilidad que era imposible que poseyera. Sus cauces, su manera de descolgar no podían ser los mismos que para los demás: esa repetición de gestos manidos, esa prosaica sumisión a los engranajes culturales, esa exhibición de un intelectualismo barato pero exhaustivo que además hacía demasiado patentes las largas horas de rumia y composición ante el espejo.

Por una parte, se las daba de hombre duro; por otra, pretendía que era bueno y comprensivo. No confundir con caritativo: la idea de la caridad le disgustaba profundamente, como la del matrimonio. Era crítico con la iglesia y con toda forma de explotación y demagogia. Le habría gustado ser un hombre de pasado oscuro y contestatario, abanderado de las causas justas a la vez que púdico encubridor de su propia nobleza intrínseca, de su compromiso.

Evitaba, en la medida de lo posible, las peleas. Era denigrante emprenderla a gritos y malas palabras, no digamos ya a golpes. Si su mujer estaba triste, porque tenía problemas en el trabajo o con sus amistades, o porque tenía una crisis existencial o porque ya no se encontraba atractiva, él se jactaba de saber consolarla, y de pasarle una mano por el pelo, como si se tratara de un caniche y no de una mujer. Con un cariño de manual para principiantes. Con la misma ignorancia provocativa y flagrante con que trataba a su amante. Su amante—qué bien sonaba—, ese gran secreto que tenía consigo mismo. También a ella le daba consejos y palabras de alivio o de agasajo. La prepotencia no es sino el reverso de una rusticidad saneada.

Se tenía por un gran compañero, por un gran amante. También por un gran padre. Se destrozaba el cuello acarreando a Pablito sobre los hombros, por la calle, en las aglomeraciones de gente, los fines de semana. Lo había llevado también a las manifestaciones. Y es que Emilio era de tendencia izquierdosa, así se definía. Odiaba a todos aquellos que se ponían de parte de los poderosos. Aunque también odiaba a los seres marginales que se salían del sistema. Jamás habría reconocido que los odiaba, porque eso sería contrario a su ideología—con lo orgulloso que estaba él de su ideología—, pero le provocaban una gran desconfianza. No los comprendía. No comprendía por qué ciertos seres preferían el aislamiento, por qué se quedaban en un rincón en absoluto silencio, por qué se amargaban a la sombra. Por qué rehuían sistemáticamente toda compañía—o, mejor dicho,

su compañía. Él no habría sabido estar solo. Jamás. Necesitaba compartir sus cosas. La música, los libros, las ideas. Según él, era un filántropo. Según los demás, a poco que lo trataran, un niño crecido e inseguro con una coraza de falsa, prepotente y ciega seguridad.

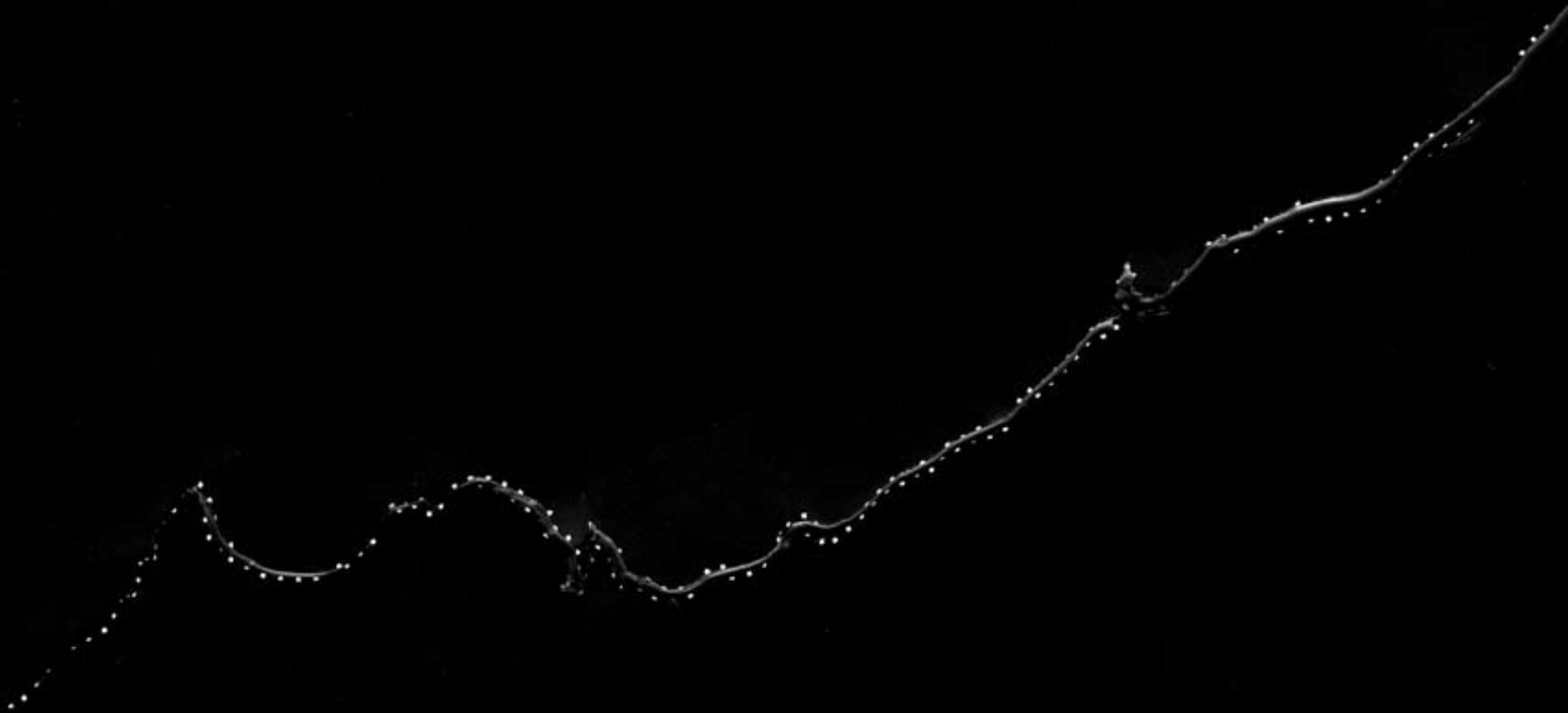
Que fuera con cuidado Emilio, porque, allí donde su pezuña con pretensiones de mano encontraba una piel excitable y propicia, un día podía encontrar una ciénaga emponzoñada, llena de trampas espinosas.

Julia habría querido que la fragancia de Emilio perdurara en ella como el rastro de lo anómalo o lo raro, de lo tullido adorable, el orgullo precario de un pájaro exótico que llevara una gris existencia de gorrión. Pero lo cierto es que llegó a aborrecerlo tanto, a él y su modo de engañarse, de venderse y de fracasar en ese empeño, que le perdió el respeto y se lo perdió a sí misma, por ser débil y ceder ante sus ridículas instancias de amante desechado.

Emilio habría querido que su fragancia perdurara en ella como el rastro del héroe que luchaba en dos frentes, a saber, el de la cotidianidad doméstica y el de la aventura apasionada. Todo bien homologado. Cuando su amante lo expulsó de su vida, Emilio decidió no guardarle rencor. No caer en la vulgaridad. El orgullo es mezquindad, se dijo acompañándose con un gesto mental de nobleza. Y con esta consigna, propia de los grandes, volvió a su casa de 120 metros cuadrados, amueblada entre otras cosas con una mujer familiar, culta y concienzuda, y un hijo que afortunadamente no había heredado sus rasgos. Las mujeres siempre son lo mismo, se repetía. Al fin y al cabo, no valía la pena arrriesgar su matrimonio por una chica desnaturalizada e ignorante como Julia. Había que ser cauto; es sabido que las mujeres gustan de coartar la libertad del hombre. Son por naturaleza más conservadoras. Encarna jamás le habría perdonado una infidelidad y él no sabía estar solo.

Ese sábado cualquiera en que expiró su vida clandestina, Emilio volvió a su casa con la cabeza gacha y enjugándose las lágrimas que ya amenazaban con erosionar sus carnosas mejillas, colgó la gabardina en el perchero, le dio un beso casto y asustadizo a su mujer y se dispuso, como de costumbre, a realizar su parte de las tareas.

—Según parece, sigue cumpliéndose su destino—ironizó Rick desde el espejo.

CRISTIANO CAVINA

Cristiano Cavina è nato a Casola Valsenio, in provincia di Ravenna, nel 1974. Cresce con la mamma e i nonni materni in “un appartamento striminzito” delle case popolari: si traveste da pirata a carnevale, si sfianca sul campo da calcio, macina chilometri e chilometri in bicicletta. Ascoltando i racconti dei vecchi, sviluppa una passione viscerale per le storie: i libri diventano presto la sua seconda casa. Senza esagerare con gli studi e lavorando dove capita, attraversa incolume gli anni bui e comincia a sua volta a raccontare. Vince qualche concorso letterario; il racconto *Il Babbo Natale di Via Neri arriva prima* compare nell’antologia *Il quarto re magio* (edita da Marcos y Marcos nel 2002) accanto ad autori come Heinrich Böll, Pier Paolo Pasolini e Pier Vittorio Tondelli. Pochi mesi dopo esce *Alla grande*. *Nel paese di Tolentesàc* è il suo ultimo libro.

Cristiano Cavina was born in 1974 at Casola Valsenio, province of Ravenna. He grew up with his mother and maternal grandparents in “a meagre flat” on a housing estate. He dressed up as a pirate at carnival, wore himself out on the football pitch and pedalled kilometres and kilometres on his bike. Listening to the old folks’ tales he developed a deep-rooted passion for stories: books soon became his second home. Without overdoing his studies and working where he could, he came through the dark years unscathed and started telling his own stories. He has won several literary competitions; the short story *Il Babbo Natale di Via Neri arriva prima* appears in the anthology *Il quarto re magio* (published by Marcos y Marcos in 2002) together with authors such as Heinrich Böll, Pier Paolo Pasolini and Pier Vittorio Tondelli. A few months later *Alla grande* came out. *Nel paese di Tolentesàc* is his latest book.

Cristiano Cavina, geboren 1974 in Casola Valsenio, Provinz Ravenna, wächst bei seiner Mutter und den Großeltern mütterlicherseits “in einer Winzwohnung” des sozialen Wohnungsbaus auf. Zum Karneval verkleidet er sich als Pirat, auf dem Fußballplatz läuft er sich die Seele aus dem Leib und stampft sich kilometerweit auf dem Fahrrad ab. Er hört zu, wenn die Alten erzählen, und entwickelt eine große Leidenschaft für Geschichten. Bald werden Bücher zu seiner zweiten Wohnung. Ohne es mit der Ausbildung zu übertreiben und durch Gelegenheitsjobs aller Art kommt er heil über die dunklen Jahre und fängt seinerseits zu erzählen an. Er gewinnt einigen Literaturwettbewerben. Seine Erzählung *Il Babbo Natale di Via Neri arriva prima* wird in der Anthologie *Il quarto re magio* (Marcos y Marcos, 2002) zusammen mit Texten von Heinrich Böll, Pier Paolo Pasolini und Pier Vittorio Tondelli veröffentlicht. Wenige Monate später erscheint der Roman *Alla grande*. Sein jüngstes Buch ist *Nel paese di Tolentesàc*.

Cristiano Cavina er født i Casola Valsenio, i provinsen Ravenna, i 1974. Her vokser han opp i “en knøttlitte blokkleilighet”, hvor han bor sammen med moren og besteforeldrene: han kler seg ut som sjørøver ved karnevalet, sliter seg ut på fotballbanen, tråkker kilometer etter kilometer på sykkel. Ved å lytte til de gamle fortellinger utvikler han en sann lidenskap for historier; bøkene blir snart hans andre hjem. Uten å overdrive studiene og ved hjelp av tilfeldige strojobber kommer han seg uskadd gjennom de tunge årene, og han begynner selv å fortelle historier. Han vinner noen litterære konkurranser; han får fortellingen *Il Babbo Natale di Via Neri arriva prima* offentliggjort i antologien *Il quarto re magio* (utgitt av Marcos y Marcos i 2002) side om side med fortellinger av forfattere som Heinrich Böll, Pier Paolo Pasolini og Pier Vittorio Tondelli. Få måneder senere utkommer *Alla grande*. Hans siste bok er *Nel paese di Tolentesàc*.

©Archivio Marcos y Marcos

KIRSTEN FUCHS

Kirsten Fuchs è nata nel 1977 a Karl-Marx-Stadt (Chemnitz) ed è cresciuta a Berlino Est. Ha partecipato ai corsi della Schreibwerkstatt, dove adesso insegna, ha studiato alcuni anni Germanistica all'università e ha concluso la scuola professionale di falegnameria. Due anni dopo aver ottenuto il primo premio al famoso concorso "Open Mike" di Berlino, ha pubblicato il romanzo d'esordio *Die Titanic und Herr Berg* (2005). Il romanzo descrive, con parole spietate, e con giochi linguistici estremi, un rapporto d'amore bramoso, visto dalla doppia prospettiva dei protagonisti, nel clima di attuale disperazione tedesca. La Fuchs è attiva nello scenario berlinese dei reading nei caffè letterari. Nell'estate 2006 esce col titolo *Zieh dir das mal an!* una raccolta di articoli scritti per la "taz".

Kirsten Fuchs was born in Karl-Marx-Stadt (Chemnitz) in 1977 and grew up in East Berlin. After attending courses put on by the Writers' Workshop – where she herself now teaches – she studied German for several semesters and completed her training as a joiner. Two years after winning her first literary prize in the renowned Berlin-based "Open Mike" competition, her debut novel appeared – *Die Titanic und Herr Berg* (2005). With caustic, playful language it describes an ardent love affair in the present climate of German hopelessness from the dual perspective of the two protagonists. Fuchs is active on the spoken word scene in Berlin. A collection of columns she has written for the Berlin daily "taz" is due to come out in the summer of 2006 under the title *Zieh dir das mal an!*.

Kirsten Fuchs wurde 1977 in Karl-Marx-Stadt (Chemnitz) geboren und wuchs in Ost-Berlin auf. Sie nahm an Kursen der Schreibwerkstatt teil, an der sie inzwischen selbst unterrichtet, studierte einige Semester Germanistik und absolvierte eine Ausbildung zur Tischlerin. Zwei Jahre nach ihrem ersten Preis beim renommierten Berliner Literaturwettbewerb „Open Mike“ erschien ihr Debütroman *Die Titanic und Herr Berg* (2005). Er beschreibt mit herben, sprachverspielten Sätzen aus der doppelten Perspektive der beiden Protagonisten eine gierige Liebesbeziehung im Klima der aktuellen deutschen Hoffnungslosigkeit. Fuchs ist in der Berliner Lesebühnenlandschaft aktiv. Eine Sammlung von Kolumnen, die sie für die „taz“ schrieb, erscheint im Sommer 2006 unter dem Titel *Zieh dir das mal an!*.

Kirsten Fuchs ble født i Karl-Marx-Stadt (Chemnitz) i 1977 og vokste opp i Øst-Berlin. Hun deltok på skrivekurs ved Schreibwerkstatt hvor hun nå underviser selv, studerte germanistikk i noen semestre og utdannet seg til snekker. To år etter at hun vant sin første pris i den renommerte litteraturkonkurransen "Open Mike" i Berlin, kom debutromanen *Die Titanic und Herr Berg* (2005). Den beskriver beskt og lekent et grådig kjærlighetsforhold, sett fra hovedpersonenes dobbeltperspektiv, som utsøller seg i klimaet av den aktuelle tyske håpløsheten. Fuchs er aktiv i Berlins opplesningsmiljø. En samling spalter skrevet for avisens "taz" blir sommeren 2006 utgitt under tittelen *Zieh dir das mal an!*.

©Stefanie Lamm

GAUTE HEIVOLL

Gaute Heivoll, nato nel 1978, si è laureato con un curriculum in materie giuridiche, psicologiche e letterarie. Ha debuttato nel 2002 con la raccolta in prosa *Liten dansende gutt* (Bambino danzante). È dell'anno seguente il romanzo *Omars siste dager* (Gli ultimi giorni di Omar) e del 2005 l'ultima sua opera pubblicata, il romanzo *Ungdomssangen* (Canto di gioventù). Heivoll ha vinto diverse borse e nel 2003 gli è stato conferito il premio Tiden-prisen. Gaute Heivoll ha inoltre scritto novelle, poesie e saggi per diverse antologie e riviste letterarie. Ha tenuto una serie di corsi di scrittura, sia per giovani che per adulti, e ha lavorato per un periodo come critico letterario per la stampa quotidiana. Ultimamente Gaute Heivoll ha ampliato la sua attività in campo letterario collaborando con svariati artisti, tra cui anche compositori e coreografi, fotografi d'arte e performance artists.

Gaute Heivoll, born in 1978, studied law, psychology and literature at university. He made his debut in 2002 with a collection of prose writings entitled *Liten dansende gutt* (A Small Dancing Boy). The year after, the novel *Omars siste dager* (Omar's Last Days) appeared and this was followed in 2005 by the novel *Ungdomssangen* (The Song of Youth), which is his latest publication to date. Heivoll has received a number of scholarships and was awarded the Tiden Prize in 2003.

In addition, he has written short stories, poetry and essays, which have been published in anthologies and literary journals. He has held writing courses for both children and adults, and he has worked as a literary critic on a daily newspaper. Recently, he has begun to extend his literary activities by working together with composers, choreographers, photographic artists and performance artists.

Gaute Heivoll, geboren 1978, hat Jura, Psychologie und Literaturwissenschaft studiert. Er debütierte 2002 mit dem Prosaband *Liten dansende gutt* (Kleiner tanzender Junge). Im Jahr darauf erschien der Roman *Omars siste dager* (Omars letzte Tage) und 2005 seine bisher letzte Buchpublikation, der Roman *Ungdomssangen* (Der Jugendgesang). Heivoll hat mehrere Stipendien erhalten und wurde 2003 mit dem Tiden-Literaturpreis ausgezeichnet. Außer seinen Büchern hat Heivoll Erzählungen, Gedichte und Essays in diversen Anthologien und Literaturzeitschriften veröffentlicht. Er hat Schreibkurse für Kinder und Erwachsene geleitet und war zeitweise als Literaturkritiker in der Tagespresse tätig. In der letzten Zeit hat Gaute Heivoll sein literarisches Spektrum durch die Zusammenarbeit mit verschiedenen Künstlern erweitert, unter anderem Komponisten und Choreografen, Fotografen und Performancekünstlern.

Gaute Heivoll, født 1978, har universitetsutdannelse innen jus, psykologi og litteratur. Han debuterte i 2002 med prosasamlingen *Liten dansende gutt*. Året etter kom romanen *Omars siste dager*, og i 2005 hans foreløpig siste utgivelse, romanen *Ungdomssangen*. Heivoll har mottatt flere stipender, og i 2003 ble han tildelt Tiden-prisen. I tillegg til bokutgivelsene har Gaute Heivoll også bidratt med noveller, dikt og essays til flere antologier og litterære tidsskrift. Han har holdt en rekke skrivekurs, både for ungdom og voksne, og jobbet en tid som litteraturkritiker i dagspressen. Gaute Heivoll har den siste tiden utvidet sitt litterære virkefelt gjennom samarbeid med ulike kunstnere, blant annet med komponister og koreografer, fotokunstnere og performanceartistar.

©Tom Sandberg

ANEIRIN KARADOG

Aneirin Karadog è nato a Llanelwy (St Asaph) ed è cresciuto nelle valli del Galles Meridionale. Suo padre è originario del Galles e sua madre della Bretagna, e questo fatto ha contribuito a far nascere in lui un grande amore per le lingue e la letteratura. Aneirin parla cinque lingue – gallese, bretone, francese, spagnolo e inglese – e le sue radici celtiche rivestono per lui grande importanza. L'attività letteraria che preferisce è quella della poesia. Utilizza lo schema metrico gallese (chiamato *Cynghanedd*) ma compone anche in versi sciolti. Fa anche rap multilingue con un gruppo hip-hop chiamato 'Y Diwygiad' ("La riforma"). Ha vinto il National Urdd Eisteddfod Chair e un'importante borsa di studio del Royal National Eisteddfod. Le sue poesie sono state pubblicate su varie antologie, come *Cerddi'r Cymoedd* (Poesie della valle) e su riviste letterarie come *Barddas* e *Taliesin*. Attualmente sta lavorando a una nuova raccolta di poesie in comune con altri quattro giovani poeti emergenti gallesi.

Aneirin Karadog was born in Llanelwy (St Asaph) and raised in the valleys of South Wales. His Father hails from Wales and his mother from Brittany, and this has given him a great love for languages and literature. Aneirin speaks five languages - Welsh, Breton, French, Spanish as well as English, and his celtic roots are important to him. He enjoys primarily writing poetry in the medium of Welsh, in strict Welsh meter, which is called *Cynghanedd*, and in free verse. He also raps multilingually with a Hip-Hop group called 'Y Diwygiad' (The reformation). He has won the National Urdd Eisteddfod Chair and an important scholarship in the Royal National Eisteddfod. His poems have been published in various anthologies such as *Cerddi'r Cymoedd* (Valley's Poems) and in literary publications such as *Barddas* and *Taliesin*. He is currently working on a new joint collection of poetry with four other prominent young Welsh poets.

Aneirin Karadog wurde in Llanelwy (St Asaph) geboren und wuchs in den südwelisischen Valleys auf. Sein Vater stammt aus Wales und seine Mutter aus der Bretagne, daher röhrt seine Begeisterung für Sprache und Literatur. Aneirin spricht fünf Sprachen – Walisisch, Bretonisch, Französisch, Spanisch und Englisch – und legt Wert auf seine keltischen Wurzeln. Er schreibt vor allem walisische Lyrik in strengem walisischem Versmaß (*Cynghanedd*) sowie freie Verse. Er rapt in mehreren Sprachen mit der Hip-Hop-Band *Y Diwygiad* (Die Reformierung). Er gewann einen Literaturpreis beim *National Urdd Eisteddfod* (Nationales Jugendkunstfestival) und ein wichtiges Stipendium beim *Royal National Eisteddfod* (Nationales Kunstfestival). Seine Gedichte wurden in mehreren Anthologien wie *Cerddi'r Cymoedd* (Gedichte aus dem Valley) sowie in literarischen Publikationen wie *Barddas* und *Taliesin* veröffentlicht. Derzeit arbeitet er an einem Gedichtband zusammen mit vier weiteren bekannten jungen walisischen Lyrikern.

Aneirin Karadog er født i Llanelwy (St Asaph) og vokste opp i det sørwalisiske dallandskapet. Faren stammer fra Wales, og moren fra Bretagne, og dette har gitt ham stor kjærighet til språk og litteratur. Aneirin snakker fem språk, walisk, bretagnsk, fransk, spansk og engelsk, og de keltiske røttene er viktige for ham. Han liker først og fremst å skrive lyrikk i det walisiske mediet, strengt walisk versemål som kalles *Cynghanedd*, og i frie verselinjer. Han rapper også flerspråklig med en Hip-Hop-gruppe ved navn *Y Diwygiad* (Reformasjonen). Han har vunnet National Urdd Eisteddfod Chair og et viktig vitenskapsstipend ved Royal National Eisteddfod. Diktene hans er blitt utgitt i forskjellige antologier som *Cerddi'r Cymoedd* (Dalens dikt) og i litterære tidskrifter som *Barddas* og *Taliesin*. Han arbeider for tiden med en ny felles diktsamling med fire andre fremstående unge walisiske diktere.

©John Briggs

ANA PRIETO NADAL

Ana Prieto Nadal è nata a Barcellona nel 1976. Nel 1999 si è laureata in Filologia classica presso l'Università di Barcellona e in seguito ha conseguito il dottorato in Letteratura iberica presso l'Università Complutense di Madrid. Nel 2002 ha pubblicato il romanzo *La matriz y la sombra*, vincitore del premio "Ojo Crítico" per la narrativa. Ha pubblicato nella prestigiosa rivista *Granta* e ha partecipato all'antologia di racconti erotici *Todo un placer*. Ha collaborato assiduamente con case editrici. Al momento lavora nella scuola pubblica come professoressa di latino e greco.

Opere:

La matriz y la sombra; Barcelona, El Acantilado, 2002.

El río, racconto pubblicato in *Granta en español 1. El silencio en boca de todos*; Barcelona, Emecé Editores, 2004.

Lycoris, racconto pubblicato nell'antologia *Todo un placer*; Córdoba, Berenice, 2005.

Ana Prieto Nadal was born in Barcelona in 1976. She obtained a degree in Classical Philology from the University of Barcelona in 1999 and subsequently undertook doctoral studies in Hispanic Literature at the Complutense University of Madrid. Her novel *La matriz y la sombra*, awarded the 'Ojo Crítico' prize for fiction, was published in 2002. She has had her work published in the prestigious *Granta* magazine and contributed to the collection of erotic stories *Todo un placer*. She has frequently collaborated with publishing houses and currently works in secondary education teaching Latin and Greek.

Works:

La matriz y la sombra; Barcelona, El Acantilado, 2002.

El río, short story published in *Granta en español 1. El silencio en boca de todos*; Barcelona, Emecé Editores, 2004.

Lycoris, short story published in the collection *Todo un placer*; Córdoba, Berenice, 2005.

Ana Prieto Nadal wurde 1976 in Barcelona geboren. 1999 beendete sie ihr Studium Klassischer Philologie an der Universidad de Barcelona und besuchte anschließend zwei Doktorandenkurse für Spanische Literatur an der Universidad Complutense in Madrid. Im Jahre 2002 veröffentlichte sie den Roman *La matriz y la sombra*. Das Buch wurde mit dem Preis „Ojo crítico“ in der Sparte „Erzählende Literatur“ ausgezeichnet. Es folgten Publikationen in der wichtigen Zeitschrift *Granta* und der Anthologie erotischer Erzählungen *Todo un placer* sowie verschiedene Mitherausgeberschaften. Derzeit arbeitet sie als Gymnasiallehrerin für Latein und Griechisch.

Publikationen:

La matriz y la sombra; Barcelona, El Acantilado, 2002.

El río, Erzählung, veröffentlicht in *Granta en español 1. El silencio en boca de todos*; Barcelona, Emecé Editores, 2004.

Lycoris, Erzählung, veröffentlicht in der Anthologie *Todo un placer*; Córdoba, Berenice, 2005.

Ana Prieto Nadal ble født i Barcelona i 1976. I 1999 tok hun hovedfag i klassisk filologi ved Universitetet i Barcelona og deretter begynte hun å studere til doktorgraden i spanskpråklig litteratur ved Universidad Complutense de Madrid. I 2002 utga hun romanen *La matriz y la sombra*. Boka fikk prisen "Ojo Crítico" i sjangeren skjønnlitterær prosa. Hun har skrevet i det prestisjetunge tidsskriftet *Granta*, og deltatt i en antologi med erotiske noveller, *Todo un placer*. Hun har i flere år vært engasjert i ulike typer forlagsarbeid og jobber for tiden som ungdomsskolelærer i latin og gresk.

Utgivelser:

La matriz y la sombra; Barcelona, El Acantilado, 2002.

El río, novelle publisert i *Granta en español 1. El silencio en boca de todos*; Barcelona, Emecé Editores, 2004.

Lycoris, novelle publisert i antologien *Todo un placer*; Córdoba, Berenice, 2005.

Ana Prieto Nadal nació en Barcelona en 1976. En 1999 se licenció en Filología Clásica por la Universidad de Barcelona y posteriormente cursó estudios de doctorado de Literatura Hispánica en la Universidad Complutense de Madrid. En 2002 publicó la novela *La matriz y la sombra*. El libro fue galardonado con el premio "Ojo Crítico" en la modalidad de narrativa. Ha publicado en la prestigiosa revista *Granta* y ha participado en la antología de relatos eróticos *Todo un placer*. Ha realizado asiduamente tareas de colaboración editorial. Actualmente trabaja en la enseñanza secundaria, como profesora de latín y griego.

Obras:

La matriz y la sombra; Barcelona, El Acantilado, 2002.

El río, relato publicado en *Granta en español 1. El silencio en boca de todos*; Barcelona, Emecé Editores, 2004.

Lycoris, relato publicado en la antología *Todo un placer*; Córdoba, Berenice, 2005.

Che cos'è Scritture Giovani?

Scritture Giovani è un progetto ideato da Festivaletteratura che punta alla promozione dei giovani scrittori europei. Nato nel 2002 con il sostegno del Programma Cultura 2000 dell'Unione Europea e proseguito negli anni con crescente successo, Scritture Giovani vede impegnati alcuni dei principali festival letterari europei - insieme a Festivaletteratura, The Guardian Hay Festival (Regno Unito), internationales literaturfestival berlin (Germania) e Bjørnsonfestivalen Molde og Nesset (Norvegia) - e illycaffè, fin dal primo anno partner del progetto.

Con Scritture Giovani Festivaletteratura, The Guardian Hay Festival, internationales literaturfestival berlin e Bjørnsonfestivalen Molde og Nesset, luoghi di incontro privilegiati tra il pubblico e gli scrittori, accentuano il proprio carattere propositivo, ponendo all'attenzione del pubblico una nuova generazione di scrittori.

Scritture Giovani per il 2006 seleziona cinque giovani autori di diverse espressioni linguistiche (inglese, italiano, norvegese, spagnolo e tedesco): come già l'anno scorso, Scritture Giovani affianca agli autori dei quattro paesi dei festival un autore proveniente da un altro paese europeo (per il 2006 la Spagna).

Il progetto, secondo la formula già apprezzata negli scorsi anni, prevede:

- la pubblicazione nelle lingue dei quattro festival coinvolti di una raccolta di racconti: ogni autore ha scritto, appositamente per il progetto, un racconto breve raccolto in questa antologia. Il tema scelto come filo conduttore dei racconti per l'edizione 2006 è *Casablanca*.
- la partecipazione degli autori alle edizioni 2006 dei quattro festival: ogni autore si confronterà con il pubblico europeo dei lettori tenendo un reading e dialogando con autori già affermati a livello internazionale.

Aggiornamenti, racconti e notizie sugli autori verranno pubblicati sul sito internet di Scritture Giovani (www.scrituregiovani.it). I singoli racconti saranno inoltre disponibili nella collana *illystories*, curata da illycaffè.

What is Scritture Giovani?

Scritture Giovani is a project devised by Festivaletteratura to promote young European writers. It started in 2002 with the support of the European Union's Cultural Programme 2000 and has continued with increasing success. It involves several of Europe's major literary festivals - Festivaletteratura, The Guardian Hay Festival (United Kingdom), internationales literaturfestival berlin (Germany) and Bjørnsonfestivalen Molde og Nesset (Norway) - and illycaffè, who have been part of the project since the start.

With the Scritture Giovani project, Festivaletteratura, the Guardian Hay Festival, the internationales literaturfestival berlin and Bjørnsonfestivalen Molde og Nesset highlight their aims and introduce a new generation of writers to the public in these privileged meeting places.

For the year 2006 Scritture Giovani has chosen five young authors from different linguistic traditions (English, Italian, Norwegian, Spanish and German). Like last year Scritture Giovani has added to the authors of the four countries where the festival is held a writer from another European country (Spain).

The project will again entail publication in the four languages of the festivals involved a collection of short stories written specifically for the project. The subject which will provide the leitmotif for the 2006 edition is *Casablanca*.

The authors will attend the 2006 edition of the four festivals and each of them will encounter the European reading public by giving a reading and conversing with writers of international repute.

Updates, the short stories and news about the authors will be published on the Scritture Giovani website (www.scrituregiovani.it). All the stories will be available in the *illystories* series, compiled by illycaffè.

Was ist Scritture Giovani?

Scritture Giovani wurde von Festivaletteratura, dem italienischen Literaturfestival in Mantova, konzipiert und dient der Förderung junger europäischer Schriftsteller. An dem Projekt, das im Jahr 2002 mit Unterstützung des Kulturprogramms 2000 der Europäischen Union lanciert und in den Folgejahren mit zunehmendem Erfolg fortgeführt wurde, sind einige der bedeutendsten europäischen Literaturfestivals beteiligt – neben Festivaletteratura sind dies The Guardian Hay Festival (Großbritannien), das internationale literaturfestival berlin (Deutschland) und Bjørnsonfestivalen Molde og Nesset (Norwegen) – sowie illycaffè, vom ersten Jahr an Partner des Projekts.

Als privilegierte Foren der Begegnung von Autoren mit ihrem Publikum unterstreichen Festivaletteratura, The Guardian Hay Festival, das internationale literaturfestival berlin und Bjørnsonfestivalen Molde og Nesset mit Scritture Giovani ihre aktive Rolle, indem sie das Publikum auf eine neue Generation von Schriftstellern aufmerksam machen.

Für das Jahr 2006 hat Scritture Giovani fünf junge Autoren ausgewählt, die in verschiedenen Sprachen schreiben (deutsch, englisch, italienisch, norwegisch und spanisch). Wie bereits im Vorjahr stellt Scritture Giovani den Autoren aus den vier Festivalländern einen Autor aus einem anderen europäischen Land (2006 aus Spanien) an die Seite.

Das bereits in den vergangenen Jahren bewährte Reglement sieht folgendes vor:

- die Veröffentlichung einer Sammlung von Erzählungen in den Sprachen der vier beteiligten Festivals: Alle beteiligten Autoren schreiben eigens für das Projekt eine Erzählung, die in diese Anthologie aufgenommen wird. Das im Jahr 2006 als Leitfaden vorgegebene Thema lautet *Casablanca*.

- die Teilnahme der Autoren an Veranstaltungen der vier Festivals im Jahr 2006: Alle beteiligten Autoren stellen sich im Rahmen einer Lesung und im Dialog mit international bereits bekannten Schriftstellern dem europäischen Lesepublikum vor.

Die Erzählungen sowie Aktuelles und Informationen zu den Autoren werden auf der Web-Seite von Scritture Giovani veröffentlicht (www.scritturegiovani.it). Die einzelnen Erzählungen werden überdies in der von illycaffè herausgegebenen Reihe *illystories* zugänglich gemacht.

Hva er Scritture Giovani?

Scritture Giovani er et prosjekt igangsatt av Festivaletteratura i den hensikt å hjelpe frem unge europeiske forfattere. Prosjektet, som ble startet i 2002 med støtte fra EUs Kulturprogram 2000 og videreført med stadig større suksess i de senere år, involverer noen av de viktigste europeiske litteraturfestivalene - i tillegg til Festivaletteratura (Italia), The Guardian Hay Festival (Storbritannia), internationales literaturfestival berlin (Tyskland) og Bjørnsonfestivalen Molde og Nesset (Norge) - samt illycaffè, som har vært en samarbeidspartner fra starten av.

I tillegg til å være ypperlige arenaer for møter mellom allerede etablerte forfattere og deres publikum ønsker Festivaletteratura, The Guardian Hay Festival, internationales literaturfestival berlin og Bjørnsonfestivalen Molde og Nesset med Scritture Giovani å understreke sin fremadskuende karakter ved å rette publikums oppmerksomhet også mot en ny generasjon av forfattere.

For 2006 har Scritture Giovani valgt ut fem unge forfattere fra forskjellige språkområder (engelsk, italiensk, norsk, spansk og tysk); som i fjor vil Scritture Giovani også trekke frem en forfatter fra et annet europeisk land (i 2006 fra Spania) i tillegg til forfatterne fra festivallandene.

Ved å følge den vellykkede formen fra tidligere år vil man sørge for:

- utgivelse på de fire festivalenes språk av en samling fortellinger; hver av forfatterne har skrevet, spesielt for prosjektet, en kort fortelling som inngår i den foreliggende antologien. Tema valgt som ledetråd for 2006-utgaven er *Casablanca*.

- deltagelse av forfatterne ved de fire festivalene i 2006; forfatterne gis anledning til å møte et europeisk publikum, gjennom opplesning og i samtal med forfattere som allerede er internasjonalt etablerte.

Oppdateringer, tekster og informasjon om forfatterne vil bli lagt ut på Scritture Giovani nettsider (www.scritturegiovani.it). Enkeltvis vil fortellingene også bli å finne i serien *illystories*, utgitt av illycaffè.

Il bar: un crocevia di volti, fatti, situazioni. Accompagnare il momento del caffè con una lettura è un'opportunità per incoraggiare una riflessione o un dialogo, per raccontarsi e raccontare.

Con questa volontà di emozionare, di stimolare immagini e sensazioni, illycaffè ha deciso di entrare nel territorio della letteratura e facilitare l'incontro tra il pubblico e la scrittura. Per il quinto anno consecutivo sostiene Festivaletteratura; in particolare con il progetto Scritture Giovani illy contribuisce alla diffusione degli scritti di giovani autori emergenti.

Il tema dei racconti di quest'anno è Casablanca; crocevia delle contraddizioni è anche il simbolo di quell'esotismo che rappresenta uno degli assi della cultura multietnica di illy, che affianca usi e costumi di Paesi con differente patrimonio culturale, stimolando le contaminazioni pur nel rispetto delle tradizioni e delle individualità.

The bar: a crossroads of faces, details and situations. Accompany your coffee time with a little reading and an opportunity for thought or conversation, to talk about yourself, to tell your story.

illycaffè's idea is to arouse emotions, inspire images and sensations by entering the world of literature and making it easier for the public and writing to meet. For the fifth consecutive year illycaffè is supporting Festivaletteratura. Through the Scritture Giovani project in particular illy is helping to foster the work of emerging young writers.

The theme for the short stories this year is Casablanca. A crossroads of paradoxes, it also symbolises that exoticism that constitutes one of the pivots of illy's multiethnic approach, aligning the habits and customs of countries with different cultural backgrounds and encouraging influences that nevertheless remain respectful of tradition and individuality.

Die Bar — ein Ort, an dem Gesichter, Fakten, Situationen aufeinandertreffen. Begleitet man den Augenblick des Kaffegenusses mit einer Lektüre, werden dadurch vielleicht Gedanken oder ein Dialog angeregt und man beginnt, sich auszudrücken, zu erzählen.

In der Absicht, Gefühle, Bilder und Empfindungen zu wecken, hat illycaffè sich dafür entschieden, auf dem Terrain der Literatur die Begegnung zwischen Schriftstellern und dem Publikum zu fördern. illy unterstützt Festivaletteratura bereits im fünften Jahr in Folge; besonders mit dem Projekt der Scritture Giovani trägt illy zur Verbreitung der Schriften junger Autoren bei. Das Thema der diesjährigen Erzählungen ist Casablanca — als Ort der Widersprüche steht die Stadt auch für den Exotismus in der multiethnischen Kultur von illy, in der Sitten und Gebräuche von Ländern mit unterschiedlichem kulturellem Erbe nebeneinander stehen und bei allem Respekt der Traditionen und Eigentümlichkeiten auch miteinander verschmelzen.

Kaffebaren: et sted hvor ansikter, hendelser, situasjoner krysses. Lar man kaffedrikkingen ledsages av lesning, oppmuntres man også til refleksjon og dialog, til å fortelle og selv bli fortalt.

Det er med dette ønsket om å sette følelser i sving, stimulere fantasiene og sansene, at illycaffè har bestemt seg for å bevege seg inn på litteraturens område og legge til rette for møter mellom publikum og det skrevne ord. For femte år på rad støtter vi Festivaletteratura; særlig er det gjennom Scritture Giovani at illycaffè bidrar til utbredelsen av litteratur skrevet av unge, lovende forfattere.

Tema for fortellingene er i år Casablanca; som et krysningspunkt for motsetninger er byen også et symbol på den eksotismen som representerer en av bærebjelkene for illys multietniske kultur, som sidestiller skikk og bruk fra land med ulik kulturell bakgrunn og oppfordrer til en gjensidig berikelse der det også tas hensyn til tradisjon og individualitet.

Festivaletteratura

via Accademia, 47 - 46100 Mantova
Italia/Italy/Italien/Italia
tel. +39.0376.223989
fax +39.0376.367047
info@festivaletteratura.it
www.festivaletteratura.it

TheGuardian HAY FESTIVAL

The Drill Hall, 25 Lion Street - Hay-on-Wye HR3 5AD
Regno Unito/United Kingdom/Vereinigtes Königreich/Storbritannia
tel. +44.(0)870 787 2848
fax +44.(0)1497 821 066
admin@hayfestival.com
www.hayfestival.com

Chausseestr. 5 - 10115 Berlin
Germania/Germany/Deutschland/Tyskland
tel. +49.(0)30.278786-49
fax +49.(0)30.278786-85
info@literaturfestival.com
www.literaturfestival.com

Fylkeshuset, 6404 Molde
Norvegia/Norway/Norway/Norge
tel. +47 71 25 80 99
fax +47 71 25 80 80
post@bjornsonfestivalen.no
www.bjornsonfestivalen.no

con il sostegno di / with the support of / mit Unterstützung von / med støtte fra

NORLA, Norwegian Association of Literary Translators,

Welsh Literature Abroad/Llenyddiaeth Cymru Dramor;

Festivaletteratura: The British Council, Goethe Institut, Instituto Cervantes - Milano;

The Guardian Hay Festival: Academi in Wales, The Arts Council of Wales, The British Council, Goethe Institut - London, The Nordic Council;

internationales literaturfestival berlin: The British Council - Berlin, Istituto Italiano di Cultura - Berlin, NORLA - Det. Kgl. norske Utenriksdepartement, Embajada de España en Alemania;

Bjørnsonfestivalen: The British Council, Goethe Institut - Oslo, Istituto Italiano di Cultura - Oslo, Norsk Kulturråd

Si ringraziano

la Biblioteca Civica e l'Assessorato alla Cultura del Comune di Merano per la tappa annuale di Scritture Giovani;
Stefano Tettamanti - Grandi & Associati per l'editing del racconto italiano.

copertina / cover / Umschlag / omslag

Ferdinando Mari (Facoltà di Architettura "Luigi Vanvitelli", Seconda Università degli Studi di Napoli)

progetto grafico / graphics / grafische Gestaltung / grafisk utforming

Pietro Corraini, corrainiStudio

stampa / printing / Druck / trykk

Printed in Italy

Stilgraf - Viadana (MN)

Maggio / May / Mai 2006

Maurizio Corraini s.r.l.

via Ippolito Nievo, 7/A

46100 - Mantova

Italy

illy

scritture **giovani**